

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Alcibiades et C. Marcius Coriolanus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

illum itaque rectè senfisse patriæ casus testantur, hunc resp. præclare gesta arguit longè lateque errasse. Et sane cladè accipere nec opinantem, & rerum prosperè gerendarum corrumpere diffidètia occasionem, par ducis est delictum: quippe vna temeritatem gignit & eripit audaciam imperitia. Hætenus de rebus bellicis. Domi magna fuggillatio Periclis bellum fuit, cuius ille dñi reluctatur nimium Lacedæmonijs, dicitur autor fuisse. Equidem nec Fabiū Max. censam fasces submissurū Pœnis fuisse, imo fortiter se pro imperio in discrimen demissurum. Fabij tamen erga Minutium moderatio & lenitas, factionem aduersus Cimonem & Thucydidem Periclis coarguit, egregios viros & ab optimatibus stantes, quos in exilium egit. At certe opes & potentia maior Periclis: quare nemini vlli permisit imperatori malis consilijs remp. labefactare. solus illi elapsus Tolmides vi eum reiecit. Cæterum hic in Bœotios incurrit, reliqui summæ eius potentiæ cessere, & ad arbitrium se eius accommodauerunt omnes. Fabius fuit ipse quidem prouidus, nec vsquam incurrit, sed cohibendorum cæterorum potestate apparet eum fuisse imparem. neque enim Romani, si tantū Fabius apud ipsos, quantum Athenis Pericles, polluisset, in tantas incidissent miseras. Iam inuictum à pecunia animū, hic ab offerentibus nihil capiendo, ille multa largiendo egentibus, dum redemit suis nummis captiuos, demonstrauit. Non fuit hæc ingens summa tamen, sed ad sex talenta. Pericles, difficile dictu, quantum quæstus & munerum consequi à socijs & regibus occasione potentiæ suæ quum potuisset, præstitit se abstinentissimum. Opificiorum quidem certè mole, templorumq; atque ædificiorum substructionibus, quibus Athenas exornauit Pericles, cuncta quæcunque ante Cæsares Roma habuit ornamenta haudquaquam sunt conferenda, sed longè lateque, sine vlla comparatione, magnificentia & nobilitate præ his obtinent illa primas.

ὡς ἂν ἴσῃ, ὅτι ἀξίον ὁμοῦ πρὸς τὰ πρὸς τῶν Καίρων φιλοπρημίας. ἢ Ῥώμης πρὸς ἑαυτὴν, ἀλλ' ἔξοχόν τι πρὸς ἑαυτὴν καὶ ἀσύγκριτον ἢ τούτων ἕνεκα μεγαλοφυγία καὶ μεγαλοπρέπεια ὁ πρῶτος.

ὡς τε τὰ μὲν τὰ πρὸς τὴν πατρίδα μὲν τὴν ἐπιχειροῦν ἐγὼ, τὸν δ' ὑπὸ τῶν κατὰ τὴν ἐλπίδα τῶν τῶν τὸς ἐσφραγισμένων. ἴση δὲ ἀμύρτια φραττηρῶν, κακῶς πεπεσὶν μὴ πρὸς δόκησάντα, καὶ κατὰ τὸν ἄριστον ἀπίστια πρὸς ἑαυτὴν. μία γὰρ ὡς εἰκοι ἀπειρία, καὶ θράσος γὰρ ἂν, καὶ θράσος ἀφαιρέται. τῶν δὲ πρὸς τῶν πολεμικῶν. τῆς δὲ πολιτείας μέγα μὲν ἔκκλημα τὸ Περικλέους, ὁ πόλεμος. λέγεται γὰρ ἐπακτὸς ὑπὸ ἑκείνου γράσθαι, Λακεδαιμονίους εἰσαντος μὴ ἐνδοῦναι. δοκῶν δ' ἢ, μὴ δ' αὖ Φάβιον Μάξιμον ἐνδοῦναι πικραρχηδονίους, ἀλλ' ἄλλως ὑποστυφῶν τὸν ὑπὸ τῆς ἠγεμονίας κίνδυνον. ἢ μὲν τοὶ πρὸς Μινουάκιον ὅτι πεικῆτα τὸ Φάβιον καὶ πρὸς τῆς ἐλέγχῃ τὸν πρὸς Κίμωνα καὶ Θουκυδίδου σασιασμόν, ἀνδρᾶς ἀγαθοὺς καὶ ἄριστοκράτους, εἰς φυγὴν ὑπὸ αὐτῶν καὶ ὑπὸ φραττηρῶν ἐκπεσόντας. ἀλλ' ἢ γε διώμενος μείζων ἢ τὸ Περικλέους καὶ ὁ κράτος. ὅθεν οὐδὲ δῆλον εἶσεν ἐνδοῦσιν ἢ τῆ πόλει κακῶς βουλοσάμενον φραττηρῶν, ἀλλ' ἢ μόνος αὐτὸν ἐκφυγῶν Τολμίδης καὶ διωσάμενος βία, πρὸς τῆσιν Βοιωτῶν. οἱ δὲ δῆλοι πρὸς τῆσιν κατὰ τὸν ἄριστον πρὸς τὸν ἐκείνου γνώμην ὑπὸ μεγέθους αὐτῆς τῆς διωμέως. Φάβιος δ' ὁ κατ' αὐτὸν ἀσφραγῆσιν ὡν καὶ αἰαμύρτητος, ὅτι πρὸς τὸ καλύψιν ἐτέρους ἀδύνατω φαίνεται λήπορμος. οὐ γὰρ δὴ πρὸς αὐτῶν συμφοραῖς ἐχρήσαντο Ῥώμαιοι, Φάβιον παρ' αὐτοῖς ὅσον Ἀπύνησι Περικλέους δινηθέντος. καὶ μὲν πῶς γε πρὸς χρέματα μεγαλοφροσύνην, ὁ μὲν, τὰ μὴ δὲν λαβῆν τῶν τῶν διδόντων, ὁ δ' ὅτι πρὸς ἑαυτὴν πολλὰ τοῖς δεομένοις, ἐπεδείξατο, λυσάμενος τοῖς ἰδίους χρήμασι τοῖς ἀρχιμάχοις, πλὴν τούτων μὲν οὐ πολὺς ἔστι θύμους, ἀλλ' ὅσον ἔξ τῶν λαβῆν. Περικλῆς δὲ ὅσα αἰτίως εἶποι τις ὅσα καὶ τῶν συμμάχων καὶ βασιλέων ὠφελῆσαι καὶ πρὸς πρὸς ἑαυτὴν, τῆς διωμέως διδούσης, ἀδωρότατον ἑαυτὸν καὶ κατὰ τὸν ἄριστον ἐφύλαξεν. ἔργων γε μὴν μεγέθους καὶ ναῶν, καὶ κατὰ τὸν ἄριστον οἰκοδομημάτων, ὅτι ὡν ἐκόσμησεν ὁ Περικλῆς καὶ ἑαυτὸν καὶ τὸν λαόν, ἀλλ' ἔξοχόν τι πρὸς ἑαυτὴν.

PLVTARCHI
 vitæ comparatæ
ALCIBIADIS ET C. MAR-
CII CORIOLANI.
ALCIBIADES.

ALCIBIADIS origo ex alto ducta autorem habere Euryfacem Aiacis filium putatur. Materna stirpe Alcmeonides fuit ex Dinomache Megaclis filia genitus. Pater eius Clinias, triremi suo instructa impendio, ad Artemisium magna laude depugnauit, post ad Coroneam cecidit in prælio aduersus Bœotios. Tutores Alcibiadis fuerunt Pericles & Ariphron, Xanthippi filii propinqui eius. Ferunt non immeritò Socratis benevolentiam & amicitiam haud parum ei momenti attulisse ad gloriam, siquidem Nicias, vel Demost. vel Lamachi, vel Phormionis, vel Thrasylbuli, vel Theramenis,

PLVTARΧΟΥ
 Βίοι παράλληλοι
Ε ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΚΙΟΥ
Γ. ΚΟΡΙΟΛΑΝΟΥ.
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ.

Ο Αλκιβιάδου γένος ἀγαθὸν Εὐρυσάκειον ἢ Αἰαντῶν ἀρχηγὸν ἔχον δόξαν πρὸς ὁμηροῦς Ἀλκμαωνίδης υἱὸς, ἐκ Διονυσίου γένους ἢ Μεγακλέους. ὁ δὲ πατήρ αὐτοῦ Κλενίας ἰδιοσόλου τετραπλῶς πρὸς Ἀρτεμῖσιον ἐνδοξὸς ἐναυμάχου ἦσεν ὅτι Βοιωτῶν μαχόμενος πρὸς Κορώνησιν ἀπέθανε. ὁ δὲ Αλκιβιάδου Περικλῆς καὶ Αἰφρων οἱ Ζαίτηππου, πρὸς τῶν ἄριστων ἦσεν. λέγεται δὲ οὐ κακῶς ὅτι τῆς Σωκράτους πρὸς αὐτὸν διανοίας καὶ φιλίας οὐ μικρὰ πρὸς δόξαν ἀπέλαυσεν, εἴγε Νικίου μὲν καὶ Δημοσθένους καὶ Λαμαχίου καὶ Φορμίωνος, Θρασυβούλου τε καὶ Θρασυμῆδος,

ἐπιφανὲν αὐδραὶν ἠμοδιώκει ἀὐτῶν, ὁδὸν οὐδ' ἡμῆ-
 τηρ ὀνόματος τέτυχεν· Ἀλκιβιάδου δ' καὶ Πάριον, ἡμὸς
 Λάκωνας, Ἀμύκλῃ ὄνομα, καὶ Ζώπυρον παιδαγωγὸν ἰ-
 σμάνων, δὲ μὲν Ἀντιθένης, δὲ Πλάτων ἰσθήκει. καὶ ἐμὴν
 οὖν τῶν κέλμοις Ἀλκιβιάδου ὁδὸν ἴσως δὲ λέγει, πλὴν
 ὅτι καὶ παῖδα καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα πᾶσιν συνδύησεν
 τῆ ηλικία καὶ ὥρα τῆ σῶματος, ἐξέσμιον καὶ ἡδυν παρέχεεν.
 οὐ γὰρ (ὡς Εὐριπίδης ἔλεγε) πόρυτον τῷ κάλλει καὶ με-
 τόπασιν κελόν ἔστιν, ἀλλὰ τῶν Ἀλκιβιάδῃ μετ' ὀλίγων ἄλ-
 λων δι' εὐφυΐαι καὶ ἀρετῶν σώματος ὑπῆρξε. τῆ δὲ Φωνῆ καὶ
 τῶν ἁυλοτήτων ἐμπαρέσει λέγεισι, καὶ τῶν ῥαίων πᾶσι
 τῆσθε πᾶσαι, ὅτι καὶ ἐπιτελευτᾷ. μένεται δ' καὶ Ἀριστο-
 φάνης αὐτῆσθε ἁυλοτήτων ἐν οἷσθε ἐπισκῶπῃ Θεῶρον, εἶτ'
 Ἀλκιβιάδης εἶπε πρὸς με ἁυλοῖσθε, Ὀλοῖσθε Θεῶρον;
 τὴν κεφῶν καὶ κέλεος ἔχει. Ὀρθῶσθε τῶν Ἀλκιβιάδης ἐ-
 ἁυλοῖσθε. καὶ Ἀρχιππος τ' ἕπον τῶν Ἀλκιβιάδου σκῶπῶν,
 Βασίλει (Φοῖ) Ἀρκεχιλιδῶσθε, ποιμαῖνον ἔλεον, ὅπως ἐμ-
 φερῆσθε πᾶσαι μέλισθα δὲξῆσθε εἶ); κλαυσου χεῖν βέταί τε
 καὶ ἁυλοῖσθε. δὲ ἡδὸν αὐτῆσθε πολλὰ μὲν ὑπεροῖ (ὡς εἶ-
 κῶσθε) ἐν πρῶτασθε μεγάλῶσθε καὶ τύχασθε πολὺ ἔσθῶσθε ἀνο-
 μοιότησθε καὶ πρὸς αὐτὸ μεταβολῶσθε ἐπέδειξατο. φύσθε δ'
 πολλῶν ὄντων καὶ μεγάλων παθῶν ἐν αὐτῶσθε, δὲ Φιλόφρον ἰ-
 σχυροτάτων ἡμῶσθε, καὶ τὸ φιλόφροντον, ὡς δὲ ἡλόν ἔσθε τοῖσθε παιδι-
 κῶσθε ἀπομημονόμωσθε. ἐν μὲν γὰρ ἐπὶ παλαιῶν πειζουῖσθε,
 ὅσθε τῶν μὴ πεσεῖν ἀισαγῶν πρὸς δὲ σῶμα τὰ ἀμωμασθε ἐπὶ
 πειζουῖσθε, οἷσθε ἡμῶσθε ἀισαγῶν πρὸς χεῖρας. ἀφῆσθε δ' ἡμῶσθε
 βῶσθε ἐκείνου, καὶ εἰ πόντοσθε, Δάκκῶσθε Ἀλκιβιάδῃ κηθάσθε
 ἀισαγῶσθε. Οὐκ ἔγωγε, (εἶπεν) ἀλλ' ὡς οἰ λέοντες. ἐπὶ δ'
 μικροῖσθε ἔπαζεν ἀισαγῶσθε ἐν ἡμῶσθε πρῶσθε. τῆσθε δ' ἡμῶσθε
 λῆσθε καὶ σχυροῖσθε εἰσ αὐτὸν, ἀμωμασθε φορτίων ἐπὶσθε. πρῶσθε δ'
 μὲν οὖν ἐκέλευε πρῶσθε μῆσθε τὸν ἁυλοῖσθε δὲ ζῶσθε. ὑπέπιπθε
 γὰρ ἡβोलῆ τῆσθε πρὸσθε τῆσθε ἀμωμασθε. μὴ πρῶσθε μῶσθε δὲ ἀ-
 ισχυροῖσθε, ἀλλ' ἐπᾶσθε, οἷσθε μὲν δὲσθε πᾶσθε διεξον, ὅσθε Ἀλ-
 κῶσθε ἀισαγῶσθε πρὸσθε σῶμα πρὸσθε τῶν ζῶσθε, καὶ πρῶσθε
 τῆσθε ἐαυτὸν, ἐκέλευε οὐτῶσθε εἰ βούλεται διεξελθῆσθε, ὡσθε
 τῶσθε μὲν ἀισαγῶσθε ἀισαγῶσθε δὲ ζῶσθε ὀπίσθε, δεῖσθε, τῶσθε
 δὲ ἡμῶσθε ἐκπλαγῶσθε μῶσθε βῶσθε καὶ σχυρομῆσθε πρὸσθε
 αὐτὸν. ἐπεὶ δ' εἰσθε δὲ μῶσθε ἡμῶσθε, τοῖσθε μὲν δὲσθε ὑπῆσθε
 διδασκῶσθε ἔπῶσθε, δὲ δὲ αὐτῶσθε ἐφῶσθε ὡσθε ἀισαγῶσθε καὶ
 ἀισαγῶσθε. πλὴν ἔσθε μὲν γὰρ καὶ λῶσθε ἡμῶσθε, ὁδὸν ἡμῶσθε
 οὐτῶσθε ἀισαγῶσθε οὐτῶσθε μῶσθε ἐλθῶσθε πρῶσθε ἀισαγῶσθε
 ἡμῶσθε, αὐτῶσθε δὲ φύσθε ἀισαγῶσθε σῶματι, καὶ τοῖσθε σχυροῖσθε
 ἀνὰ μῶσθε. μῶσθε ἀισαγῶσθε πρῶσθε σῶματι. ἐπὶ δ' τῶσθε μὲν λῶ-
 σθε πρῶσθε ἡμῶσθε σχυροῖσθε ἀισαγῶσθε καὶ σχυροῖσθε, τὸ δὲ αὐ-
 λόν ἔπῶσθε καὶ ἀισαγῶσθε ἐκείνου τῶσθε πρῶσθε καὶ
 τὸν λόγον ἀισαγῶσθε. Αὐλοῖσθε οὖν (ἐφη) Θεῶσθε
 πᾶσθε. οὐ γὰρ ἴσθῶσθε ἀισαγῶσθε ἡμῶσθε τοῖσθε Ἀισαγῶσθε
 (ὡσθε οἰ πατέρῶσθε λέγεισθε) ἀισαγῶσθε Ἀισαγῶσθε καὶ παρῶσθε
 Ἀισαγῶσθε ἔστιν. ὡσθε ἡμῶσθε ἔρρησθε τ' αὐτόν, ὅσθε καὶ τ' αὐλοῖ-
 σθε ἔσθε δὲ. ὅσθε πᾶσθε ἀισαγῶσθε καὶ σχυροῖσθε ὁ Ἀλκι-
 βιάδῆσθε, αὐτόν τε τῶσθε μαθησθε ἀισαγῶσθε καὶ τοῖσθε ἀισαγῶσθε.
 πρῶσθε γὰρ δὲσθε ὁ λόγῶσθε εἰσ τοῖσθε πᾶσθε, ὡσθε δὲ πρῶσθε ὁ
 Ἀλκιβιάδῆσθε βδελύθῶσθε τῶσθε αὐλοῖσθε, καὶ χλῶσθε
 τοῖσθε μαθησθε. ὅσθε ἔσθε ἀισαγῶσθε ἐλθῶσθε ἀισαγῶσθε
 δὲ τῶσθε Ἀισαγῶσθε λῶσθε ἀισαγῶσθε, ὅσθε πᾶσθε ὡσθε
 ἡμῶσθε ἀισαγῶσθε ἀισαγῶσθε πρῶσθε Δῆμοσθε πρῶσθε τῶσθε
 ἡμῶσθε.

A illustrium illius ætatis virorum, horum inquam nullius ne mater quidē vllius est scriptis nominata. Alcibiadis verò etiam nutrice Lacenam natione, nomine Amyclā, & Zopyrū nouimus pædagogū, quorum huius Plato, illius Antisthenes meminit. De venustate Alcibiadis formæ nihil fortasse refert dicere, nisi quod & puerum & adolescentem & virum cum omnī efflorescens ætate corporis & articulis amabilem reddidit & iucundum. Neque enim (vt Euripides dixit) omnīū pulchrorum etiam pulcher autumnus est: verum Alcibiadi id inter ratos alios ex corporis indole & temperatura suppeditauit. Voci eius vel balbutiem decorem addidisse ferunt, & loquentiæ blandam conciliaffe gratiam. Meminit eius balbutiei Aristophanes hisce verbis, quibus cauillum iacit in Theorum,

*Mox Alcibiades ait ad me balbutiens,
 Celnis Theolum, capite coluino ille adest.
 Rectè Alcibiades id quidem balbutiit.*
 Et Archippus filium Alcibiadis perstringens,
*Graditur, inquit, nitens, vix pallium luxu trahens:
 Ne non patri sit similis ipse filius:
 Inflectit & collum simul balbutiens.*

C Mores eius multas postea, nimirum magnis in rebus & fortunis multifariis, varietates vicissitudinesq; contrarias edidit. Quum autē natura grandes animi motus inessent ei, perucacia laborauit potissimū & primatus ambitione, vt liquet ex eius dictis, quæ commemoratur, puerilibus. Nam in lucta quū deprimeretur, ne caderet, manus illius qui ipsum deprimebat sibi iniectas ori admouit, & mordere cœpit. Qui nexu laxato, quum diceret, *Mordes Alcibiades more mulierū? Minimè verò*, inquit, *sed more leonum.* Puffio etiamnum lusitabat in vicotalis. Quum iactus vices redirent ad ipsum, superuenit plaustriū onustum. Ibi primū aurigā sustinere iussit: nam incidebat iactus in viam qua transibat plaustrium. Quo nō parente ob rusticitatē, sed pergente, alij pueri dimouerunt se: Alcibiades pro vehiculo abiecit se in faciē, expandensq; se, eo modo dixit, si vellet, vt transiret. Ita metu homo percitus vehiculū inhibuit, & qui id spectabant, conclamauerunt pauidi, accurreruntq; ad eum. Postquā dedit se ad discendum, cæteros magistros attendit sedulo, ad tibia canere, vt rem sordidam & illiberalem, refugit. Nam plectri quidem & lyræ vsum nihil dicebat gestum vel formam deprauare libero homini conuenientem: tibiam verò infantis hominis ore vel intima familiaritate coniunctos vix agnoscere vultum: præterea lyrām non adimere pulsanti quin simul loqui & accinere valeat, tibiam obturare & obstruere cuiusque vocem & incidere sermonem. Ergo, inquit, canant tibia Thebanorum filij: nam dicere nesciunt. nobis Atheniensibus (vt à maioribus accepimus) dux Minerva & pæses Apollo est, quorum superior tibiam proiecit, alter excoriat fistulatore. Ita iuxta ioco ac serio seipse Alcibiades & cæteros ab eo studio abduxit. Satim. n. dilata est inter pueros fama, merito Alcibiadē fastidire fistulam, & eius studiosos deridere: vnde ex oblectamenti liberalibus plane fuit explosa & prorsus irrita tibia. In Maledictis Antiphontis relatum est, puerum domo profugisse ad vnum ex amatoribus suis Democratem,

βουλαμύου

Quum Atriphron proclamare eum constituisset, Periclem id impediuisse ac dixisse, Si fato functus est, vno die propter præconium inuenietur citius: sin est sospes, reliqua vita eius erit deplorata. Insuper vnum ex affectis eius ab eo interfectum, quem fuisse percussisset in Sibyrtii palæstra. Verum non est standum fortasse iis quæ inimicus ex professo profcindendi eius causa iecit. Quum multi iam & præstantes viri & assidui affectarentur eum, cæteros linquebat rapi & duci formæ eius venustate: at Socratis amor magna comprobatio pueri virtutis fuit & indolis. Quam quum emicare & elucere animaduerneret in specie, suspectas autem haberet diuitias eius, dignitatem, & occupantem eum assentionibus & obsequiis cæterum, hinc ciuium, hinc externorum atque sociorum, institit obuiam ire, eiusque curam agere, ne fructum suum, sicut planta, vitaret & abiiceret in flore. Nullum enim quenquam fortuna iis quæ dicuntur bona vsque adeo circumsepfit cinxitque foris, ad præcludendum philosophiæ aculeis & sermonibus libertate atque stimulo conditis aditum, vt mox à tyrocinio delinitus Alcibiades & circumiectus fuit ab adulatoribus, ne audiret monentem & erudientem. Vitamen ingenii cognouit Socratem, eumque, diuitibus repulsis & claris amatoribus, admisit. Breui inde, vsus familiaritate eius, quum differentem audiuiisset eum, qui non effeminatam voluptatem venabatur amatorem, nec oscula vel contrectationes affectabat, sed situm animi nudabat, inanemque ac stolidam retundebat insolentiam,

Gallus velut seruus premens alam horruit:

ac Socratis arbitratus est conatum re vera deorum esse ministerium ad curam & salutem adolescentium. Despiciens autem semetipse, suspiciens illum, exosculans beneuolentiam eius, reuerens virtutis, imprudens simulacrum amoris, vel (vt ait Plato) mutuum imbibit amorem, vt mirarentur omnes, quum cœnitate apud Socratem eum, cum illo se exercere, illius vti contubernio, reliquis amatoribus cernerent austerum esse & difficilem, nonnullis etiam insultantem superbè, vt Anyto Anyhemionis filio. Hic amore deperibat Alcibiadis. Qui quum hospites nonnullos inuitasset, vocauit hunc quoque ad cœnam. At hic venire abnuit, sed domi cum sodalibus mersus vino, ad Anytum comessabundus profectus est, foribusque triclinii adstans, & contemplatus aureis & argenteis refertas poculis mensas, pueris suis iussit dimidium eius auferre ac domum ad se deferre: nec dignatus tamen est introire, verum his actis digressus est. Stomachantibus hinc hospitibus, indignamque rem esse frementibus. & insolentem, quam in Anytum designasset, Imò, inquit, benignam, Anytus: siquidem quæ licebat ei tollere vniuersa, horum nobis partem reliquit. Talis item aduersus alios amatores erat, præter vnum hominem incolam: quem (vt aiunt) non admodum locupletem, quum omnia distraxisset, & quod inde erat redactum ad centum stateras, offerret Alcibiadi, vt acciperet orans, arridens lætusque vocauit ad cœnam. Benignè accepto aurum homini reddidit, iussitque vt redimentes postero die vestigalia publica licitatione superaret. detrectanti, quod multorum talentorum esset licitatio, denuntiavit, ni faceret, se verberibus eum multaturum.

Α βουλομένου δι' αὐτὸν ἀποκηρύττειν Αἰφροῦς, Περικλῆς οὐκ εἶασεν, εἰπὼν, εἰ μὴ τέθνηκεν, ἡμέρα μὲν ἂν κήρυγμα φανεῖσθαι πρὸς τὸν εἰς τὸ σῶσθαι αὐτὸν τὸ λοιπὸν βίον ἔσται, καὶ ὅτι τὰ ἀκαθάρτων ἡνὰ κτείνῃεν, ἐν τῇ Σικυρίᾳ παλαίστρᾳ, ζύλα πατάξας. ἀλλὰ τότε μὲν οὐκ ἄξιον ἴσως τις εἶπεν, ἀ τε λοιδορεῖσθαι τίς αὐτῷ δι' ἔχθρας ὁμολογῶν, εἶπεν. ἤδη ὅ, πολλὰ καὶ χυμναίων ἀδελφῶν καὶ πατρῴων, οἱ μὲν ἄλλοι κατὰ φασίς ἦσαν, τὸ λαμπρὸν τὸ ἄρα ἐκπεπλημῆνοι καὶ θεοπεθόντες, ὃ ὁ Σωκράτης ἔρωσ, μέγα μὲν τυχεῖον ἢ τὸ ἀρετῆς ὃ δὲ φήμας τῶ παιδός. ἢ ἐμφορομένου δὲ εἶδει καὶ ἀγαθὰ μπεσαι ἰσορῶν, φοβέμενος ὃ τὸ πλῆθον καὶ ὁ ἀξίωμα καὶ τὸ πρὸς ἀγαθὰ μπεδόντα καλακείας καὶ χάριαν ἀσῶν καὶ ξένων καὶ συμμάχων ὄχλον, οἷος ἢ ἀμύδι καὶ μὴ πειροῶν, ὡς φυτὸν ἐν δούρῃ τὸ οἰκεῖον καρπὸν ἀποδόνον καὶ ἀγαθὸν ἔσθαι γὰρ ἢ τὴν πρὸς ἑαυτὸν ἔξωθεν καὶ πρὸς ἑαυτὸν τοῖς λεγομένοις ἀγαθοῖς ποσῶν, ὡς τὸ ἄδωτον ὑπὸ φιλοσοφίας ἡμέσθαι, καὶ λόγους ἀπερῶσθαι παρρησίαν καὶ δὴ μὲν ἐρησιῶν, ὅσοις Ἀλκιβιάδης διήκεις ἐξ ἄρχῆς ἀρτυπύμνος καὶ ἀποκηρύχμενος ὑπὸ τὸ πρὸς χάριαν ἐξομιλῶντων εἰσακῆσαι ἢ κατεπέντος καὶ παιδύοντος, ὅμοιος ὑπὸ δὲ φήμας ἐγνώσειε Σωκράτη καὶ πρὸς ἑαυτὸν, ἀγαθὸν τὸ πλῆθον οἷος καὶ ἐπιδόξας ἔρασας, ταχὺ ὃ ποιησαίμενος σιωπῆσθαι, καὶ λόγων ἀκῆσας ἔχῃ ἡδονῆν ἀναιδρὸν ἔρασας ἢ ἡρῶντος, ὅσοις φιλημάτων καὶ ψεύσεως πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐλέγχοντος ὁ σαφῆς τῆς ψυχῆς αὐτῆς, καὶ πειθῆντος τὸ κενὸν καὶ ἀνοήτων τυφόν, Ἐπίηξ ἀλέκτωρ δὲ ἔλθον ὡς κλίνας πτερόν, καὶ ὁ μὲν Σωκράτης ἡγήσατο πρὸς ἑαυτὸν, τὰ ὅτι θεῶν ὑποηρεσίαν εἰς νέων ὀπιμέλῃαν εἶ) καὶ σωτηρίαν, κατὰ φασίς ἀντὸς εαυτῆς, θαυμάζων δὲ ἐκείνον, ἀγαθῶν ὃ τὸ φιλοφροσύνῃ, ἀγαθὸν μενός ὃ ἀρετῆς, ἐλάτῃαν, εἰδῶλον ἔρωτος, ἢ (ὡς φησὶν ὁ Πλάτων) ἀντὸς αὐτῶν κτώμενος, ὡς τε θαυμάζῃ ἀπὸ τῶν, ὁρῶντας αὐτὸν Σωκράτει μὲν σιωπῆσθαι, καὶ συμπαλαίοντα, καὶ συσκηθῆντα, τοῖς δὲ ἄλλοις ἔρασας χαλεπὸν ὄντα καὶ διεχίρωνον ἐπίοις ὃ καὶ πρῶτα πασι σοβαρῶς πρὸς φερόμενον, ὡς πρὸς Ἀντύτῳ ὃ Ἀνθεμίωος, ἐτύχασε μὲν γὰρ ἔρωτῃ τῶ Ἀλκιβιάδου, ξένους δὲ τινὰς ἐστῶν, ἐκάλεσε καὶ κείνον ὅτι ὁ δειπνον, ὃ δὲ τίω μὲν κληθῆναι ὡπείπατο, μεθύσθεις δὲ οἶκτι μὲν τῶν ἐπύρων, ἐκάμασε πρὸς τὸν Ἀντύτον, καὶ ταῖς θυραῖς ὀπιεσῆς τῶ ἀνδρῶνος, καὶ θεασάμενος ἀργυρῶν ἐκπωμάτων καὶ χρυσῶν πλήρεις τὰς βράβειας, ἐκέλευσε τὸς παῖδας τὰ ἡμισυ λαβόντας οἶκτι καὶ χρομίζῃν πρὸς αὐτὸν, εἰσελθῆν δὲ οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλὰ ταῦτα πρὸς ἑαυτὸν ἀπῆλθε. τῶ δὲ οὖν ξένων διεχίρωνοντων, καὶ λεγόντων ὡς ὑβριστικῶς καὶ ὑποφασίως εἶη ὃ Ἀντύτῳ κερημεύσας ὁ Ἀλκιβιάδης, Ἐπίηξ μὲν οὖν (ὁ Ἀντύτος ἔφη) καὶ φιλαδέφπῳ. ἀ γὰρ ἐξῆν αὐτῷ λαβεῖν ἀπὸ τῶν, πύτων ἡμῖν τὰ μέρη κατὰ λέγειν. οὕτω δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ἔρασας ἐχρηστο, πλὴν ἓνα μεσοκίχον ἀνδρῶνον, (ὡς φασὶν) ἢ πολλὰ κεκτημένον, ἀποδόνον ὃ πρῶτα, καὶ ὃ σιωπῆσθαι εἰς ἑκάτῳ σατήρας ὃ Ἀλκιβιάδης πρὸς φερόντα, καὶ δέον μὲν λαβεῖν, γήσας καὶ ἡσῆς, ἐκάλεσεν ὅτι δειπνον, ἐσιάσας ὃ καὶ φιλοφρονηθεῖς, τὸ, τε χροσιὸν ἀπέδωκεν αὐτῷ, καὶ πρὸς ἑαυτὸν τῆ ὑστερία τοῖς ὠνούμενοις τὰ τέλη τὰ δημόσια, ταῖς τιμῆς ὑπεβάλλειν ἀντῶνούμενον. πρὸς αὐτομένου δὲ τὸ ἀνδρῶνον ἀγῆ ὃ πολλῶν ταλαίων εἶ) τίω ὠνῶ, ἢ πείλησε μεστῆσθαι εἰ μὴ ταῦτα πρὸς ἑαυτὸν.

R

καὶ γὰρ ἐτύχθημεν εἰσαλαῖν πὶ τοῖς τελώνας ἴδιον. ἔωθεν οὖν
 παρελθὼν ὁ μέτοικος εἰς ἀγρᾶν, ἐπέθηκε τῇ οἰκῇ πάλαιτον.
 ἐπεὶ δ' οἱ τελώνας συσπρεφόμενοι καὶ ἀγρομακτῶντες ἐκέλευον
 ὀνομάζειν ἐπισηπῶ, ὡς οὐκ αἰ δὲ θῶτος, θορυβημῆς τῶ ἀ-
 δεσπῆς καὶ ἀναχωρηῶτος, ἐς τὸς ὁ Ἀλκιβιάδης ἀπαθεν, πρὸς
 τοῖς ἀρξῶνας, Ἐμὲ γράψαί, ἔφη, ἐμὸς φίλος ὅστιν, ἐπισηπῶ.
 ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ τελώνας, ἐξηπορήθησαν. εἰωθότες γὰρ
 αἰεὶ τῷ δούτερος ὠνάς χρῆσθαι τῶν παλαιῶν, ἐχέων
 αὐτοῖς ἀπαλλαγῆναι τῶν παλαιῶν. ἐδέοντο δὲ τῶ ἀ-
 δεσπῆς ἀργύριον δίδόντες· ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης οὐκ εἶα λαβεῖν
 ἔλαπτον ταλαίου· δίδόντων δὲ τῶ παλαιῶν, ἐκέλευον ἀπο-
 γῆσαι λαβόντα. κακείνον μὲν ἔτιως ὠφέλησεν, ὃν Σωκράτης
 ἔρωσ πολλὰς ἔχων καὶ μεγάλας ἀνταγωνιστὰς, πῆ μὲν ἐκράτει
 τῶ Ἀλκιβιάδης δι' ἀφύδην, ἀποτομῶν τῶ λόγων αὐτῶ, καὶ τῶ
 καρδίας σπρεφόντων, καὶ δάκρυα ἐκχεόντων. ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ τοῖς
 χεῖρα πολλὰς ἡδονὰς ὑποβάλλουσιν ἐν δίδῶν ἐαυτὸν ἀπα-
 λιάσασθαι τῶ Σωκράτης, καὶ ἀραπετῶν ἀπεχθῶν, ἐκωχησῆ-
 τε, πρὸς μόνον ἐκείνον ἔχων τῶ ἀδεία καὶ τῶ φοβείσθαι, τῶ δὲ
 ἄλλων ὑπερῶν. ὁ μὲν οὖν Κλεάρχης ἔλεγε τῶ ἐρωμένων ὑφ'
 εἰμῶ μὲν οὐκ τῶ ὠπῶν κρατῆσθαι, τοῖς δὲ ἀντερεσῶν πολλὰς
 λαβὰς παρέχῶν ἀδικίας εἰμῶ, τῶ γαστέρα λέγων, καὶ τῶ ἀί-
 δοῖα, καὶ τῶν λαμῶν. Ἀλκιβιάδης δὲ ἰὼ μὲν ἀμέλει καὶ πρὸς
 ἡδονὰς ἀγῶνιμος. ἡ γὰρ ὑπὸ Θεκυδίδου λεγόμενη πρῶ-
 νομία εἰς τῶ σῶμα τῶ ἀφίτης, ὑποψῆν ποιᾶν τῶ δίδωσιν, ἔ-
 μὲν ἄλλὰ μάλλον αὐτῶ τῶς φιλοτιμίας ἐπιλαμβαίνοντες
 καὶ τῶς φιλοδοξίας οἱ ἀφίθῶντες, ἐπέβαλον οὐ κατ' ὠ-
 ρᾶν εἰς μεγαλοπρεπῆσιν ὠπῶν, ἀναπειθόντες ὡς ὅτῳ πρῶ-
 τον ἀρξῆται πᾶ δὴ μῶσια πρῶτῆν, οὐ μόνον ἀμυρῶσιν
 τοῖς ἄλλοις σρατηγῶν καὶ δὴ μαχητῶν δῆτος, ἀλλὰ καὶ
 τῶ Περικλέους δυνάμιν ἐν τοῖς Ἑλλησι καὶ δόξαν ὑφ'
 βαλομένων. ὡς πρὸ οὖν ὁ σῶθῶς ἐν τῶ πρῶν μαλασόμε-
 νος αὐτῶ ὑπὸ τῶ ψυχροῦ πυκνοῦται, καὶ σῶσει τοῖς με-
 εῖοις εἰς αὐτὸν, οὕτως ἐκείνον ὁ Σωκράτης ἀρῶν τῶ ἀφί-
 πλεων καὶ χαυνότητος, ἐσάκεις αἰ λαβοῖ πῆζων τῶ λόγων
 καὶ συστέλων, ταπεινὸν ἐποίει καὶ ἀπολμον, ἡλικῶν ἐνδεῶς
 ὅστι καὶ ἀτελής πρὸς ἀρετῶν μὲν τῶν ὄντων. τῶ δὲ παιδι-
 κῶν ἡλικῶν πρῶν ἀλλοτῶν ἐπέση γραμματοδιδασκά-
 λῶ, καὶ βιβλίον ἤτησεν Ὀμηρικόν. εἰπόντος δὲ τῶ διδασκά-
 λου μηδὲν ἔχῶ Ὀμήρου, κρινδύλῶ καὶ κῆρυκος αὐτῶ, παρ-
 ἤλθεν. ἑτέρῶ δὲ φῆσαντος ἔχῶ Ὀμηρον ὑφ' αὐτῶ διωρθωμέ-
 νον, εἶτ' ἔφη, γράμματῶ διδασκῶ; Ὀμηρον ἐπὶ πορτοῦ
 ἰχθῶς ὄν, οὐχὶ τοῖς νέοις παιδῶν; Περικλῆς δὲ βουλόμενος
 ἐπισηπῶ, ὅτι ἴσῶς ἤλθεν αὐτῶ. πυθόμενος δὲ μὴ ἀρξῆται,
 ἀλλὰ σραπείν κατ' ἑαυτὸν ὅπως ἀποδώσει λόγον Ἀθηναίοις,
 ἀπιῶν ὁ Ἀλκιβιάδης, εἶτα (ἔφη) βέλπτον οὐκ ἰσραπείν
 αὐτὸν ὅπως οὐκ ἀποδώσει λόγον Ἀθηναίοις; ἐπὶ δὲ μιεράκιον
 ὄν, ἐσρατῶσῶ τῶν εἰς Ποπίδαμιν σρατῆδῶν, καὶ Σωκράτη
 σύσκιων εἶχε, καὶ πρῶν ἀτῶν ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἰσραπῶ δὲ γε-
 νομένης μάχης, ἡείρετοσιν μὲν ἀμφοτέροι τῶ δὲ Ἀλκιβιάδης
 βραύματι πρῶν πεσόντος ὁ Σωκράτης πρῶν ἐση καὶ ἡμῶν,
 καὶ μάλιστᾶ δὲ πρῶν ἡλῶς ἔσωσεν αὐτὸν μὲν τῶ ὄπλων ἔγι-
 νετο μὲν οὖν τῶ δικαιοτάτῶ λόγῶ Σωκράτους τῶ ἀριστεῖον.
 ἐπεὶ δὲ οἱ σρατηγῶ ἀφ' ὁ ἀξίωμα τῶ Ἀλκιβιάδῆ σπου-
 δάζοντες ἐφᾶνοντο πρῶν πῆσαι τῶ δόξαν, ὁ Σωκράτης
 βουλόμενος αὐξῆσαι τῶ φιλότιμον ἐν τοῖς καλοῖς αὐτῶ,

A Erat nanque priuata quaedam ei cum publicanis
 offensio. Manè igitur ad forum profectus incola
 addidit licitationi talentum. Vbi collatis capitibus
 indignantes publicani laudare eum iusserunt præ-
 dem, tanquam reperturus neminem esset: percul-
 so homine & iam recedente, procul stans Alcibia-
 des archontibus, Me, inquit, scribite, meus est a-
 micus: ego pro eo spondeo. Quo audito, omne il-
 lorum abscissum consilium fuit. Soluti enim se-
 cundis redempturis dissoluere priores non expe-
 diebant rei difficultatem. Precibus igitur homi-
 nem aggressi sunt oblata pecunia, sed non permi-
 fit Alcibiades vt minus caperet talento. Quod vbi
 accepit, ea mercede iussit ei rem relinquere: atque
 ea ratione homini subuenit. Porrò Socrates in a-
 more quum multos haberet riuales, modò Alci-
 biadis ob ingenii eius præstantiam potens erat,
 quod oratio sua manus huic iniiceret, & cor verfa-
 ret, exciretq; lacrymas. Interim adulatoribus va-
 rias obiciantibus illecebras sese permittens, ela-
 bebatur Socrati: atq; reuera hic vt fugitium ve-
 nabatur eum, qui ipsum verebatur & formidabat
 vnum, reliquos contemnebat. Ac Cleanthes eum
 quem amabat, ab se quidem teneri dicebat auri-
 bus, riualibus verò suis multas præbere anfas, quas
 apprehendere ipse noller: ventrem significans, pe-
 nem & gulam. At Alcibiades erat haud dubiè ad
 voluptatem pronus. Nam illa quæ à Thucydide
 refertur incontinentia victus, quam adhibuit cor-
 pori suo, hanc præbet suspicionem. Verùm ambi-
 tionem eius tamen magis & gloriæ cupiditatem
 prehendentem corruptores, parum illum tempe-
 stiuè impulerunt ad magnas res suscipiendas, per-
 suadentes ei, vt primùm remp. attigisset, non cæ-
 terorum modò ducum & eōcionatorum ilicò ob-
 structurum ipsum luminibus, verùm potentiam
 etiam apud Græcos Periclis gloriâq; superatu-
 rum. Itaq; vt ferrum igne emollitum densatur de-
 nuò frigore, & partibus suis coit: ita illum Socra-
 tes iactabundum & arrogantem, quoties arripuif-
 fet, premens eum oratione & contrahens, infra-
 ctum reddebat & demissum, quum perciperet
 quàm multorum indigus & exors esset ad virtu-
 tem. Vbi ex pueris excessit, adiit ludimagistrum,
 postulauitque volumen Homeri. Qui quum nihil
 se diceret Homeri habere: inflicto colapho, reli-
 quit eum. Quum alius habere diceret se Home-
 rum, quem ipse emendasset, Et tu, inquit, litteras
 doces, qui vales emendare Homerum? quin iu-
 uenes instruis? Ad Periclis ianuam, vt eum con-
 ueniret, quum accessisset, & intelligeret occu-
 patum, quòd quemadmodum referret ratio-
 nes, secum volueret, discedens Alcibiades, At-
 qui satius erat, inquit, perpendere quemadmodum
 rationes Atheniensibus non referret. Fuit admo-
 dum adolescens in expeditione contra Poti-
 dxam suscepta, habuitque contubernalem & in
 certaminibus latus suum cingentem Socratem.
 Quum aliquando acris pugna esset, præ cæ-
 teris ambo dimicauerunt strenuè: faucium au-
 tem Alcibiadem protexit & defendit Socrates,
 & verò (quod constitit omnibus) eum cum
 armis conseruauit. Debeatur ergo optimo
 iure præmium militare Socrati. Sed quum
 ob dignitatem apertè contenderent duces de-
 ferre Alcibiadi honorem, Socrates, quo eius
 in rebus præclaris intenderet ambitionem,

primus te
 na & dec
 tibus Ach
 cratem pe
 conficit
 eum, quum
 careat. Ca
 ponico Ca
 nomen & c
 nulla in
 quum
 prote
 Hippo
 cipio
 adu
 obu
 ei, p
 Ali Hippo
 depon
 cem talen
 inlup
 conueni
 dias meru
 si ipse dec
 parete, ca
 patiens u
 nem ille
 vrbani
 Non labo
 tebare
 deponere
 vbi adu
 des rapu
 nec fuit q
 sustinere
 Ceterum
 bades Ep
 vi huc v
 nanque id
 ipam que
 & reman
 Alcibiades
 ginta emp
 detrunca
 moncy d
 ipam, ac
 nim de co
 de me d
 accessum
 non qu
 fupere
 tana. In
 quidam
 Fandane
 tum ex p
 lo ferre
 pium cla
 pzo effe
 tem Am
 fuaic, i
 temp
 plentia
 tum & fa
 bus quum
 de, v
 ti p

primus testis fuit & autor vt donaretur ille corona & decoris armis. lam pugna in Delio terga dantibus Atheniensibus, Alcibiades equo vestus, Socratem pedib. se cum paucis recipientem, vt eum conspexit, non est præterlatus, sed stipauit textiq; eum, quanuis instarent hostes & multos obruncarent. Cæterum hæc post consequuta sunt. Hipponico Calliæ patri, cui diuitiæ & nobilitas ingens nomen & opes conciliauerant, infixit colaphum, nulla ipse quidem incensus ira vel simultate, sed quum per lusum id constituisset cum sodalibus. Ea proteruia per ciuitatem diulgata, quum omnes Hipponici iniuria meritò cōmoueret, lucis principio accessit ad Hipponici edes, pulsatisq; foribus adiit illum, positaq; veste corpus ei flagellandum obtulit atq; mulctandum: qui deposita ira ignouit ei, postmodum dedit ei nuptui filiam Hippareten. Alii Hipponicum negant, sed filium eius Calliam despondisse Alcibiadi Hippareten, addita dote decem talentorum. Deinde, quum peperisset, altera insuper decem Alcibiadem extorsisse, quasi ita conuicisset si nati essent liberi. Callias verò insidias metuens, hæredē eum coram populo ex asse, si ipse decessisset sine liberis, nuncupauit. At Hipparete, casta fœmina & viri amans, quum esset impatiens iniuriarum genialis tori, quod consuetudinem ille haberet cum meretricibus peregrinis & vrbanis, diuertit ab eo, & contulit se ad fratrem. Non laborante id Alcibiade, sed lætè agente, oportebat eam diuertii monumenta apud archontem deponere, nō per alios, sed ipsam præsentem. Quæ vbi adfuit, vt id ex lege ageret, irrumpens Alcibiades rapuit eam, medioq; foro domum ferens abiit, nec fuit quisquam qui obsistere vel eam auferre sustineret, atq; illa mansit apud eum quoad vixit. Cæterum non multo post, quum nauigasset Alcibiades Ephesum, vita excessit. Et quidem non fuit vis hæc visa profus detestanda vel inhumana: lex nanque ideo in publicum, meo iudicio, producit ipsam que diuertit, quo congregandi cum ea viro & retinendi eius sit facultas. Canis queis habebat Alcibiades inusitata magnitudine & specie septuaginta emptum minis, perquam elegātem caudam detruncavit. Obiurgantibus eum familiaribus, omnib; dicentibus, canis causa pungi, & infectari ipsum, arridens, Ergo fit, inquit, quod volo: volo enim de eo loqui populum Atheniensem, nequid de me dicat deterius. Primum eius in concionem accessum largitionem ferunt habuisse pecuniæ, non quidem ex composito, sed quum præteriret strepente populo Atheniense, causam requisivisse motus. Intellecto donatium populo datum à quibusdam, accessisse atque largitum item de suo. Plaudente populo clamoremque tollente, oblitum ex gaudio fuisse coturnicis quam fortè in pallio ferebat. Qua territa & auolante intendisse populum clamorem, ac consurrexisse frequentes, vt præsto essent ei ad auem capiendam. Cepisse autem Antiochum gubernatorem auem, atque ei restituisse, inde charissimum fuisse Alcibiadi. Ad rempubl. quum magnas ei fenestras, natales, opulentia, strenuitas in præliis, frequentia amicorum & familiarium aperirent, ex nulla remalebat quàm ex dicendi lepore ad plebem valere.

δαις ὅτι τὴν πολιτείαν ἀσπίδος τοῦ τε γένους καὶ τοῦ πλοῦτος, τῆς τε περὶ τὰς μάχας ἀδραγαθίας, φίλων τε πολλῶν καὶ οἰκείων ὑπαρχόντων, ἀπὸ σοφειῶν ἢ ζήλου μᾶλλον ἢ τῆς τοῦ λόγου χάριτος ἰσχύειν ἐν τοῖς πολλοῖς.

A *ῥαφτος ἐμῆ τύρῃ καὶ παρεκάλει γεφαιού ἑκείνον καὶ δίδοναι τὴν πομποπλίδην. ἐπὶ δὲ τῆς ὅτι Δηλίου μάχης γυρομένης, καὶ φθιόντων Ἀθηναίων, ἔχον ἵππων ὁ Ἀλκιβιάδης, τὸ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος, ἔπαρήλασεν ἰδὼν, ἀλλὰ παρέπεμψε καὶ ἐπέμμενεν, ὅτι κειμένων τῶν πολεμίων καὶ πολλῶν ἀμαρτυρίων. καὶ ταῦτα μὲν ὕστερον ἐπαράσθη. Ἰππωνικῶ δὲ τῷ Καλλίῳ πατρὶ, καὶ δίδοναι ἔχοντι μεγάλῳ καὶ δυνάμει ἀπὸ πλάτης καὶ γένους, ἐπέμμενεν κέρδιλον, οὐχ ἕως ὅργης ἢ ἀγαθοῦ πινος παροχθεῖς, ἀλλ' ὅτι γέλωδι σιωπῆδρος πρὸς τοὺς ἐταίρους. περὶ δὲ τῆς ἀσελγείας ἐν τῇ πόλει γυρομένης, καὶ σωμαζομακτωμάτων (ὡς περ εἰχῆς) ἀποδύτων, ἀμὴν ἡμέρα παρῶν ὁ Ἀλκιβιάδης ὅτι τὴν οἰκίαν τῶν Ἰππωνικῶν, καὶ τὴν θυράν κέρψας, εἰσηλθε πρὸς αὐτόν. καὶ τοὺς δὲ ἱμάτιον, παρεδίδου δὲ σῶμα μαστρωῦ καὶ κελεύειν κελύων ὁ δὲ σιωπῆδρος, καὶ τὴν ὀργὴν ἀφῆκεν ὕστερον δὲ τῆς θυγατρὸς Ἰωπαρέτης ἐποιήσατο νυμφίον. ἐνοιο δὲ φασιν ἔχει Ἰππωνικῶν, ἀλλὰ Καλλίῳ τὸ ὕον αὐτοῦ, δεινῶν τῶν Ἀλκιβιάδῃ τὴν Ἰωπαρέτιν ὅτι δέκα τάλαντοις. εἶπα μὲν τοὶ τεχούσης, ἀλλὰ πάλιν δέκα παροχθεῖς τῷ Ἀλκιβιάδῳ, ὡς τὸ σιωπῆδρον εἰ γυροῦντο παῖδες. ὁ δὲ Κωμίας ὅτι βουλιῶν δεδοκῆς, παροχθεῖς τῶν δὴ μῶν, τὰ χεῖρα διδούς καὶ τὸ οἶκον, ἀντὶ αὐτῶν συμπίεση μὴ κατὰ λιλόνην γυροῦν ἀποθαρεῖν. Ἄτακτος δὲ οὕσα καὶ φίλανδρος ἡ Ἰωπαρέτι, λυπουμένη δὲ ἕως αὐτῶν περὶ τὸν γάμον ἐταίρους ξένης καὶ ἀσπίς σιωπῆδρος, ἐκ τῆς οἰκίας ἀπίσσα, πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἦλθε. τῆ δὲ Ἀλκιβιάδῃ μὴ φροντίζοντος, ἀλλὰ βυφῶντος, εἰδέτο τῆς ἀπολείψεως γράμματῶν ὅτι τῶν δὲ ἔχοντι ἴσασα, μὴ δὲ ἐτέρων, ἀλλ' αὐτῶν παροχθεῖσαι. ὡς οὖν παρῶν τὸ παροχθεῖσαι καὶ τὸν νόμον, ἐπέξελθὼν ὁ Ἀλκιβιάδης, καὶ σωμαρπάσας αὐτῶν, ἀπῆλθεν δι' ἀγορῆς εἰσέει καὶ κερμίζων, μηδενὸς ἐναίωθῆναι μηδ' ἀφελῆσθαι πολήσαντος. ἐμεινε μὲν τοὶ παρ' αὐτῶν μέγρι τελευτῆς. ἐτελεύτησε δὲ μετ' ἑπολιῶν χρόνον εἰς Ἐφεσον τὸ Ἀλκιβιάδῃ πλάσαντος. αὐτῇ μὲν οὖν ἔπαρτελως ἐδίδει ἡ βία παροχθεῖσαι ὅτι ἀπὸ ῥαφτος εἶ. καὶ γὰρ ὁ νόμος δοκεῖ ἀπὸ τῆς παροχθεῖσαι τὸ ἀπολείψασαι εἰς τοὺς δημόσιον αὐτῶν, ὅπως ἐγγίνεται τῶν ἀνδρῶν συμβῶναι καὶ καταχεῖν. ὄντος δὲ κινῶς αὐτῶν τῶν μεγέτος καὶ τὸ εἶδος, ὃν ἐβδμήκοντα μῶν ἐωνημῶν ἐτύγχευεν, ἀπέχευε τὴν θυράν παρῶν ἴσασα. ὅτι ἡμῶντων δὲ τῶν σιωπῆδρος καὶ λεγόντων ὅτι παρῶντες ὅτι τῶν*

E *κινῶν δάκνονται καὶ λειδοροδοῖν αὐτοὺς, ὅτι γέλασας, Γίνεται τῶν ἰνω (εἶπεν) ὁ βύλομα. βύλομα γὰρ Ἀθηναίους τοῦτο λέγειν, ἵνα μή τι χεῖρον περὶ ἐμοῦ λέγῃσι. παρῶν δὲ αὐτῶν παροχθεῖσαι εἰς τὸ δημόσιον γυροῦν λέγουσι μὲν χεῖρα ὅτι δόσεως, ὅτι ἐκ παροχθεῖσαι, ἀλλὰ παροχθεῖσαι, ἰσοβουότων Ἀθηναίων, ἔρεα τὴν αἴτιαν τῶν θυρῶν. πυρῶντων δὲ χεῖρα τῶν ὅτι δίδου γυροῦν, παρελθεῖν καὶ ὅτι δεινῶν τῶν δὲ δημόσιον κροῦντος καὶ βοῶντος, ὅτι ἡδονῆς ὅτι γέλασας τοῦ ὄρτυγος ὃν ἐτύγχευεν ἔχον ἐν τῶν ἰματίων ὅτι ὄντος οὖν καὶ ἀγαθοῦ γένους, ἐπὶ μᾶλλον ἐκδοῦναι τοὺς Ἀθηναίους, πολλῶν δὲ σιωπῆδρος ἀμαρτυρίας, λαβεῖν δὲ αὐτοὺς Ἀντίοχον τὸν κυβερνήτην, καὶ ἀποδοῦναι δὲ καὶ παροχθεῖσαι τοὺς τῶν Ἀλκιβιάδῃ γυροῦν. μεγάλας δὲ αὐτῶν κλεισιά-*

καὶ ὅτι μὲν δωματὸς ἦν εἰπεῖν οἷτε καμικὸν μῦθον, καὶ ἄλλοι
 τῶν ῥητόρων ὁ δωματῶτατος ἐν τῷ Μειδίου, λέγων τὸν
 Ἀλκιβιάδην καὶ δεινότερον εἰπεῖν ἡμέτερα πρὸς τοὺς ἄλλοις.
 εἰ δὲ Θεοφράστου πρὸς Διομήδην, ἀνδρὶ φιληκῶ καὶ ἰσορροπῶ παρ
 οὐλοῦντι φιλοσόφῳ, ἀρεῖν μὲν ἡμῶν τὰ δέοντα καὶ νοῦσαι πρὸς
 τῶν ἰκανώτατος ὁ Ἀλκιβιάδης. ζητῶν δὲ μὴ μόνον ἀ δεῖ λέ-
 γειν, ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖ τοὺς ὀνόμασι καὶ τοὺς ῥήμασι, οὐκ ἀπο-
 ρῶν δὲ, πολλάκις ἐσφάλλετο, καὶ μετὰ τὸ λέγων, ἀπεσιώπα
 καὶ διέλειπε, λέξεως ἀφαιρέσει αὐτὸν, ἀναλαμβάνων καὶ
 ἀφαιρῶν τοῦ μῦθου. αἱ δὲ ἰπποδρόμοι παρὰ τὸν ἄλκιον
 καὶ τῶν πλῆθι τῶν δρόμων, ἐπὶ αὐτῷ ἄλλοις ὁδοῖς καὶ ἴσταν
 ὀλυμπιασὶν ἰδιώταις, ὁ δὲ βασιλεὺς, μόνος δὲ ἐκείνος. καὶ ὁ
 νικῶν δὲ καὶ δούτερον ἡμέτερα καὶ τέταρτον, ὡς Θουκυδίδης
 φησὶ, ὁ δὲ Εὐριπίδης, τρίτον, ἔσφραλλε λαμπερῶν καὶ
 δόξῃ πᾶσαι τῶν ἐν τούτοις φιλομῖαι. λέγει δὲ ὁ Εὐριπί-
 δης ἐν τῷ ἄσμελι τῶντα, Σὲ δὲ ἀείσομαι ὡς Κλειοῦ
 παῖ. καλὸν ἀ νίκῃ καλλίον (ὁ μηδεὶς ἄλλος Ἐλλάδων) ἀρ-
 μελί πρὸς δαμειν, καὶ δούτερον καὶ τρίτον, βλῶναι δὲ ἀπο-
 νηπὶ, δις τεφθέντα ἐλαία κέρυκι βοᾷ τῶν ἀδωῶναι. τούτο
 μὲν τοῖς λαμπερῶν ὅτι φανέρερον ἐποίησεν ἢ τῶν πολεμίων
 φιλομῖαι. σκίαν μὲν γὰρ αὐτῶν κεκορημῶν ἀφαιρέσει
 ἔσται Ἐφέσιοι, ἔσται δὲ ἰπποδρόμοι καὶ πλῆθος ἱερείων παρὰ τὸν
 ἢ Χίων πόλις, οἶνον δὲ Λέσβιοι, καὶ τῶν ἄλλων ἔσται ὁδοῖς,
 ἀφαιδῶς ἐστὼντι πολλοὶ καὶ μὲν ἀλλὰ καὶ ἀφαιδῶν τις ἢ
 κακῆν ἢ ἀφαιδῶν παρὰ τῶν φιλομῖαι ἐκείνων, πλείονα
 λόγον παρέχε. λέγεται γὰρ ὡς ἡ Ἀθῆναι Διομήδης αὐτὸν
 ποιεῖ, Ἀλκιβιάδης φίλος, ὅτι τῶν ἰπποδρόμων ὀλυμπικῶν
 αὐτῶν ἡμέτερον, καὶ πρὸς τὸν ἀρμελίον ἀργείοις ἐστὶ,
 τὸν Ἀλκιβιάδην εἰδὼς ἐν Ἀργὴ μέγα δωματῶν καὶ φί-
 λου ἔχοντα πολλοὺς, ἐπεισεν αὐτῶν παρὰ τὸν δρόμον. παρὰ
 μῦθος δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης, ἰδιὸν ἀπεγράφατο, τὸ δὲ Διομήδην
 χαίρειν εἶσε χαλεπῶς φέροντα καὶ μῦθον ἰδιὸν τοῖς καὶ
 ἀφαιδῶν. φέρεται δὲ καὶ δίκη συστᾶσα παρὰ τούτου, καὶ λό-
 γος ἰσοκράτει γέγραπται παρὰ τῶν ἱερέων, ἔσται δὲ Ἀλκι-
 βιάδου παῖδος, ἐν τῷ Τισίας ἔστιν οὐ Διομήδης ὁ δικασάμε-
 νος. ἐπεὶ δὲ ἀφαιδῶν αὐτὸν εἰς τῶν πολιτείαις ἐπὶ μετὰ τὸν ἄλκιον
 τοὺς μὲν ἄλλοις ἀφαιδῶν ἐταπείνωσε δημαγωγῶν, ἀφαιδῶν δὲ εἶχε
 πρὸς τὸν Φαίακα τὸν Ἐρασιπράτου, καὶ Νικίαι τὸν Νικη-
 ράτου τὸν μὲν, ἢ δὲ καὶ ἡλικίαι παρὰ τὸν ἄλκιον, καὶ φρατῆρον
 ἀφαιδῶν, ἐστὶ δὲ δοκῶντα Φαίακα δὲ, ἀφαιδῶν (ὡς παρὰ αὐτὸν)
 αὐτῶν ἀφαιδῶν τότε, καὶ γινώσκον ὄντα πατέρων, ἐλατῶν μῦθον ὅτι
 τοῖς τε ἄλλοις καὶ παρὰ τὸν λόγον. ἐν τευκλικῶν γὰρ ἰδία
 καὶ πρὸς τὸν ἄλκιον μῦθον ἢ φέρεται ἀφαιδῶν ἐν δωματῶ-
 τῶν. ἡ γὰρ (ὡς Εὐπολὶς φησὶ) Λαλεῖν ἀφαιδῶν, ἀφαιδῶν
 παρὰ τὸν ἄλκιον. φέρεται δὲ καὶ λόγος πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην καὶ
 Φαίακος γέγραμμένος, ἐν τῷ μὲν τῶν ἄλλων γέγραπται καὶ
 ὅτι τῆς πόλεως πολλὰ πομπῆα χρυσῶν καὶ ἀφαιδῶν κα-
 κτημῶν, Ἀλκιβιάδης ἐχρῆτο πᾶσιν ἀφαιδῶν ὡς παρὰ ἰδίοις
 πρὸς τῶν καὶ ἡμέτερον διατῶν. ἡ δὲ πρὸς Ἰσάκωτος
 Περικλίδης, οὐ μὲν μῦθον μὲν ὡς ἀφαιδῶν ποιεῖ καὶ
 Θουκυδίδης, τοῖς δὲ καμικῶν ὁμοίη πᾶσι ἀφαιδῶν
 ἀφαιδῶν πρὸς τὸν ἄλκιον παρὰ τὸν ἄλκιον. ἀφαιδῶν δὲ
 πρὸς τὸν κακῶν ἀφαιδῶν καὶ ἀφαιδῶν ὡν, ὀλιγωρῶν δόξῆς,

A Nam eloquentem eum fuisse cum comici testifi-
 cantur, tum inter oratores disertissimus, qui in o-
 ratione contra Midiam, Alcibiadem ostendit in-
 ter cetera eloquentissimum fuisse. Quod si Theo-
 phrasto credimus, viro præ cæteris philosophis
 multæ inquisitionis & lectionis, inveniendi ea quæ
 causæ conferrent atq; excogitandi, omnium fuit
 Alcibiades acerrimus. Quum verò inuestigaret
 non tantum quæ dicenda essent, sed & quibus
 quæq; nominibus & verbis, atque cum illa subin-
 de præterirent, offendeat, & inter dicendum ob-
 mutescebat interquiescebatq; fugiente ipsum di-
 ctione, excutiens memoriam & rem reputans.
 Huius in equis alendis magnificentia etiam cur-
 rum numero fuit celebris. Solus enim hic, præ-
 terea nemo, ad Olympiæ ludicra neque priuatus
 neq; rex septem misit. Palmam verò quod retule-
 rit primam & secundam & quartam, ut autor est
 Thucydides, vel, ut Euripides, tertiam, ea re excel-
 lit splendore & gloria omnibus qui in eo genere
 elaborauerunt. Sic enim canit Euripides,

*Te Clinia vero patris filii canam.
 Nam pulcher es, & ut victor unus omnium
 Pulcherrimus inter Pelasgos pulvere
 Olympico, primam liquet palmam omnibus,
 Et proximam cum tertia tulisse te,
 Cursum fuisse liberum laboribus,
 Ramis olimæ bis coronatus, bis &
 Es voce præconis celebratus palam.*

C Hanc eius gloriam fecit munificentia hostium il-
 lustriorem, siquidem tentorium ei Ephesii posue-
 runt eximie adornatum, pabulum equis & co-
 piam victimarum præbuit Chiorum ciuitas,
 Lesbii vinum & cæteras epulas largè multos in-
 uitanti. At enim calumnia quædam vel maligni-
 tas, quæ in illum incurrit honorem, præbuit ple-
 risque sermonem. Fama nanque est fuisse Athe-
 nis Diomedem, hominem non malum, amicum
 Alcibiadis, qui palmam olympicam auens obti-
 nere, quum esse currum publicum accepisset
 apud Argiuos, magnam autem Alcibiadis auto-
 riratem Argis sciret, multosque ibi habere hunc
 amicos, induxit eum ad emendum currum. Em-
 ptum Alcibiades suum proprium professus est.
 Diomedem verò frementi, ac deum hominumque
 fidem testanti, vale dixit. Videtur iudicio quoque
 hac de re actum, atque orationem scripsit Isocra-
 tes De curru pro Alcibiade puero, in qua Tisias
 nominatur, non Diomedes, qui iudicium ei di-
 ctavit. Postquam ad rempublicam accessit ad-
 modum adolescens, ilicò reliquos populi duces
 depressit, aduersarios autem habuit Phæacem
 Erasistrati filium, & Niciam Nicerati, hunc æta-
 te iam prouectum & optimum habitum du-
 cem: superiorem, in limine tunc positum, ut ipse,
 incrementi, clatis autem ortum maioribus, at
 cum aliis rebus tum dicendi facultate eo inferio-
 rem. Priuatim enim affabilis & facundus po-
 tius esse, quàm puluerem ferre forentem videba-
 tur. Siquidem habebat (ut refert Eupolis) lo-
 quentiæ multum, nihil eloquentiæ. Versatur
 etiam in manibus quædam in Alcibiadem &
 Phæacem scripta oratio, in qua inter cætera
 relatum est, vasa, quibus ciuitas abundabat aureis
 & argenteis, omnia Alcibiadem, ut propria, in

F quotidianu vsu habere. Erat Athenis Hyperbolus quidam Perithædes (cuius Thucydides quoque ut homi-
 nis tetri meminit, & materiam comicis penè omnibus perpetuam dicteriorum in theatris præbuit) ho-
 mo autem præfrictæ frontis & gloriæ incuria probri contemptor. Quæ quum impudentia sit & vecordia,

Palmer.

audaciam eam nominant nonnulli & fortitudinem. Hic nemini quidem erat probatus, verum ad fuggillandos perstringendosq; principes utebatur eo populus frequenter. Huius ergo impulsu decennale exilium (quod vocant ostracismon) erat populus irrogaturus. Eo ad leniendam invidiam potius quam timorem, vt quisq; inter ciues honore & autoritate præcelleret, ita eum premebant semper & exagitabant. Quum esset nemini dubium quin ex tribus illis essent exilium vni infligendi, confociavit factiones Alcibiades in vnum, ac recum Nicia communicata damnationem in ipsum vertit Hyperbolum, vt alii volunt, non cum Nicia, sed colloquutus cum Phæace, illius adiuncta secta, Hyperbolum eiecit ciuitate nihil minus cogitantem. Vilis enim in eam multam vel obscurus nemo incidebat, vt ait Plato comicus, Hyperboli mentionem faciens,

*Quamuis suis sit digna passus moribus,
Seipso tamen non digna nec suis notis:
Nam non repertum istius est causa ostracum.*

Verum de his alio loco latius, quæ memoriæ prodita sunt, retulimus. At Alcibiadem non minus existimatio apud hostes Niciæ quam apud ciues honores mordebant. Siquidem erat Alcibiades quidem hospes publicè Lacedæmoniorum, curamq; habuerat eorum qui capti fuerant ad Pylon, cæterum quia pacem illi opera Niciæ potissimum obtinuerant, captiuosq; receperant, atq; ideo diligebant eum mirificè, eratq; in ore Græcis à Pericle bellum conflatum: finitum ab Nicia fuisse, eamq; pacem nominabant pleriq; Niceam, haud mediocriter anxius Alcibiades inuidensq; ei, statuit conuellere fœdus. Ac primùm, quum suboleuisset ei quærere Argiuos, odio ac metu Lacedæmoniorum, perfugium, fecit iis clam spem Atheniensium societatis, atq; eos cum per nuntios tum ipse cum primoribus populi agens confirmauit, ne formidarent aut succumberent Lacedæmoniis, sed respicerent Athenienses, & spatium darent. Nam breui fore eos vt pœniteret pacemque turbarent. Vt verò societatem Lacedæmonii cum Bœotiis inière, neque Naupaetum (vti debebant) tradiderunt integrum Atheniensibus, sed dirutum, populum Atheniensem, quem acceperat frementem, magis magisque inflammat, ac multitudinem in Niciam incitauit, eumque exagitauit consentaneis criminibus, noluisse in prætura cum illos qui ab exercitu hostium relictis in Sphaacteria fuerant, capere, captos autem ab aliis, in gratiam Lacedæmoniorum liberasse ac reddidisse: deinde qui amicus sit illorum, eos ne coniurarent cum Bœotiis & Corinthiis, non induxisse, prohibere verò ne Græci, qui cupiunt, societatem & amicitiam, ni videatur Lacedæmoniis, copulent cum Atheniensibus. Quum inde Nicias aduerso rumore esset, aduenerunt fortè ab Lacedæmone legati cum æquis (vt statim ostendebant) mandatis, docueruntque cum libera potestate se ad omnes controuersias æquis legibus componendos missos. Quum id placeret curiæ, & esset populi concilium in posterum diem indictum, trepidus Alcibiades, perfecit vt colloquerentur secum legati. Vt congressi cum eo sunt, Quid hoc rei est, inquit, Spartiatæ? An fugit vos senatum semper erga legatos moderatè se gerere & humaniter, populum verò esse elatum & grandia affectare? Quod si

A (ὡς ἀναγκαστῆσαι καὶ ἀπονομασθῆναι οὐδ' αὖτε, ἀπολιμνίσθαι καὶ αἰδρεῖσθαι καὶ λυθῆναι) ὁ δὲ δὲ μὲν ἤρεσκεν, ἐχρηστο δὲ αὐτῷ πολλὰ κίς ὁ δῆμος, ἐπιθυμῶν παρρησιασθῆναι τοῖς ἐν ἀλιώματι καὶ συκροφαιτῆν. ἀναπειθεὶς οὖν ὑπὸ αὐτῷ τότε, ὁ ὄρακρον ὅτι φέρειν ἐμελλεν, ὡς κελύοντες αἰεὶ τὸ παρρησιασθῆναι δόξῃ καὶ διωάμει τῶν πολιτῶν ἐλαύνοισι, τῶν δ' αὖτε τοῦ μῦθοι τὸν φθόνον μᾶλλον ἢ τὸ φόβον. ἐπεὶ δὲ δῆλον ἦν ὅτι εἰ τῶν τριῶν ὁ ὄρακρον ἐπίσοισι, σιωπήσασθαι εἰς ταῦτα τὸν Ὀ Αλκιβιάδης, καὶ ἀφελθεῖς πρὸς τὸν Νικίαν, τῷ Ἰαφρόβω καὶ τῷ ὄρακροφροῖαν ἐβέβη. ὡς δὲ ἐνοι φασὶν οὐ πρὸς Νικίαν ἀλλὰ πρὸς Φάμακα ἀφελθεῖς, καὶ τῷ ἐκείνου πρὸς λαβῶν ἐταίριαν, ἐξήλασε τὸν Ἰαφρόβω, οὐδὲ αὖ πρὸς δόκησασθαι. φαῦλος γὰρ ὁ δὲ δὲ ἐπέπιπτεν εἰς τὸν τὸν κροσμον, ἐδὲ ἀδδξος, ὡς πρὸς καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς εἶρηκε ὁ Ἰαφρόβω μνηστῆς,

Καίτοι πέπρωχε τῶν Ἰαφρόβω μὲν ἀξία,
Αὐτῶ δὲ καὶ τῶν σιμάτων ἀνάξια.
Οὐ γὰρ ποῖστων εἶνεκεν ὄρακρον ἀπέβη.

C πρὸς μὲν οὖν τούτων ἐν ἐτέροις μᾶλλον εἶρηται τὰ ἰστρούμενα τὸν δὲ Αλκιβιάδην ὁ Νικίας οὐχ ἤπην ἰώα θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἢ τῶν μῦθοι ὑπὸ τῶν πολιτῶν. πρὸς εἰς μὲν γὰρ ἡ ὁ Νικίας τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ τοῖς ἀλόντας αὐτῶν πρὸς Πύλον ἀνδρας ἐτεράπλεσεν. ἐπεὶ δὲ ἐκείνοι τε ἀφ' ἑαυτῶν Νικίου μάλιστα τῆς εἰρήνης τυχόντες, καὶ τὸς ἀνδρας ἀπολαβόντες, ὑποφράσων αὐτῶν ἐν τε τοῖς Ἑλλησι λόγος ἦν ὡς Περικλέους μὲν σιωπῆσαντος αὐτοῖς, Νικίου δὲ λύσαντος τὸν πόλεμον, οἱ τε πλείστοι τῶν εἰρηλίω, Νικίον ὠνόμαζον· οὐ μετρίως δὲ μῦθος ὁ Αλκιβιάδης καὶ φρονῶν, ἐβούλοτο σύχυσιν ὀρίαν. καὶ πρὸς τὸν μὲν Ἀργείοις ἀγαθὸν μῦθος μῖσει καὶ φόβω τῶν Σπαρτιάτῶν ἱππῆστας ἀποπρο-

D φρά, ἐλπίδας αὐτοῖς ἐπέδιδε κρύφα τῆς Ἀθηνῶν συμμαχίας, καὶ παρρησιασθῆναι, πέμπων καὶ ἀφελθῆναι τοῖς πρὸς εἰς τὸ δῆμον μὴ δεδιέναι, μηδὲ ὑποείκειν Λακεδαιμονίοις, ἀλλὰ πρὸς Ἀθηνῶσις βέπεσθαι, καὶ πρὸς ἐμείναι ὅσον οὐδέπω μεταμελομένης καὶ τῶν εἰρηλίω ἀφίεισθαι. ἐπεὶ δὲ Λακεδαιμόνιοι πρὸς τε τοῖς Βοιωτοῖς ἐποίησαντο συμμαχίας, καὶ Γαίανον οὐχ ἔσως (ὡς περὶ εἶπε) τοῖς Ἀθηναίοις παρρησιασθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἀλύσαντες, ὀργισμένους λαβῶν τὸς Ἀθηνῶσις, ἐπὶ μᾶλλον ἐξεβάζωμε. καὶ τὸ Νικίας ἐθορύβετο καὶ διέβησεν, εἰκότα κατηγγράν ὅτι τὸς ἐν Σφακτη-

E εἰα τῶν πολεμίων ἀπολειφθέντας, αὐτὸς μὲν οὐκ ἠθέλησεν ἐξελθῆναι στρατηγῶν, ἐτέρων δὲ ἐξελόντων ἀφῆκε καὶ ἀπέδωκε, καὶ ἐξομνος Λακεδαιμονίοις. εἴτ' ἐκείνης μὲν οὐκ ἔπεισε φίλος ὦν, Βοιωτοῖς μὴ σιωπῆσαι, μηδὲ Κορινθίοις, Ἀθηναίοις δὲ καλύφειν τὸν βελόμνον τῶν Ἑλλήων φίλον εἶναι καὶ σίμωμαχον, εἰ μὴ δόξαι Λακεδαιμονίοις. ἐκ τῶν τούτων κακῶς φερόμενος ὁ Νικίας παρρησιασθῆναι ὡς περὶ τῶν τύχῃ πρὸς εἰς τὸν Λακεδαιμόνος, αὐτῶν τε λόγους ἐπιφθεῖς ἔχοντες, καὶ πρὸς πρὸς τὸ συμβουλασθῆναι καὶ δῖσθαι αὐτοκράτορες ἢ κῆν φάσωντες. ἀποδεξάμενης δὲ τῶν βελήσ, τὸ δὲ δῆμος τῆ ὑπερβία μέλλοντος

F ἐκκλησιασθῆναι, δέισας ὁ Αλκιβιάδης, διεπρῆσασθαι τὸς πρὸς εἰς τὸν λόγους ἀμέσως πρὸς αὐτῶν ὡς ὁ σιωπῆσαντος ἔλεγε, Τί πεπόνθατε ἄνδρες Σπαρτιάται; πῶς ἔλαθεν ὑμᾶς ὅτι τὰ τῶν βουλῆσ αἰεὶ μέτεια καὶ φιλαδέφωπα πρὸς τὸς ἐντυχῆσ ὡν τῶν ἐστίν, ὁ δὲ δῆμος μέγα φροῖν, καὶ μεγάλων ὀρέγεται; καὶ

Φάσκητε κύριοι πόρτων ἀφίχθαι, πρεσβυτέρων κὺ βιαζόμε-
 νος ἀγνωμονήσει. Φέρε δὴ τὴν δὴν ἴσθαι ταῦτ' ἀφέντες, εἰ βύ-
 λεαθε χησααζ μετέοις Ἀθωαίοις, κὺ μηδὲν ἐκβίασθ' ἴσθαι
 πρὸς γινώσκω, ἔγωγε λέγεσθε πρὸς τὸ δικαίον ὡς οὐκ ὄν-
 τες ἀδελφοί ποτε. συμπερὶ ἄλλοι δὲ ἡμεῖς, Λακεδαιμονίοις
 χησααζοῦμεν. ταῦτα δὲ εἰπὼν, ὄρχους ἔδωκεν ἀδελφοῖς, κὺ μετέ-
 ησεν ἀπὸ τῆς Νικίας πόρτα πασι πισθύνοντας αὐτὰς, κὺ θαυμά-
 ζοντας αὐτὰς ἅμα τὴν δεινότητά κὺ σωφροσύνην, ὡς ἔτυχον ἀν-
 δρὸς οὐδ' ἄν. τῆ δὲ ὑπερβία, σιωπήσθη μὲν ὁ δῆμος, εἰσῆλθον δὲ
 οἱ πρεσβυτεῖς, ἐρωτῶντες οὐκ ἔπειτα Ἀλκιβιάδην πόρτα φιλα-
 δεφῶντες ἐφ' οἷς ἀφίχθαι τὴν πόρταν, οὐκ ἔφασθαι ἢ κειν
 ἀδελφοί ποτε. ἀπὸ οὗ ὁ Ἀλκιβιάδης ἐπέκειτο μὲν κραυ-
 γῆς, ὡς πρὸς οὐκ ἀδικῶν ἀλλ' ἀδικησάντων, ἀπίστους κὺ παλιμ-
 βόλους ἀποκαλῶν, κὺ μηδὲν ὑγίης μήτε πρὸς ἑαυτὸν μήτε εἰ-
 πεῖν ἢ κειν. ἐπηγεράκει δὲ ἡ βουλὴ, κὺ ὁ δῆμος ἐχάλεπαί-
 νε. τὸν δὲ Νικίας ἐκπληξίς εἶχε κὺ κατήφεια τὴν ἀδρανῆσιν
 μεταβολῆς, ἀγνοῦντα τὴν ἀπάτην κὺ τὸ δόλον. ἔτω δὲ τὴν Λακε-
 δαιμονίων ἐκπεσόντων, ἔρατηγός ἀποδείχθης ὁ Ἀλκιβιά-
 δης, ἀπὸ τῶν Ἀργείων κὺ Μαιτινέων κὺ Ἡλείων συμμάχων
 ἐποίησε τοῖς Ἀθωαίοις, κὺ τὴν μὲν ἔσπονδον ἔσπευσε
 ἐπὶ τῆς μέγας δὲ τὴν περὶ τὸν πόρτα ἀπὸ αὐτῶν, ἔρατησεν κὺ
 κερδῆσαι Πελοπόννησον ὀλίγου δεῖν ἀπασαι, κὺ ποσάνας
 ἀσπίδας ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ πρὸς Μαιτινέων ἀπὸ τῆς Λακε-
 δαιμονίων, κὺ πρὸς τὰ τῶν Ἀθωαίων ἀγῶνα κερδῆσαι
 κὺ κίνδυνον ἀδελφοῖς, ἐν τῇ μέγας μὲν ἔσπονδον ἡνίκη πρὸς ἑαυ-
 τὸν κερδῆσαι, εἰ δὲ ἐσφάλισαι, ἔργον ἔτι τὴν Λακεδαιμόνα
 πρὸς ἡμέρας. μὲν δὲ τὴν μέγας, ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὴν κερδῆσαι ἐν
 Ἀργεῖ τὸν δῆμον οἰχλίαν κὺ τὴν πόλιν ἔσπονδον ποιῆσαι
 Λακεδαιμόνιοι τὴν πρὸς τὸν πόρτα, κὺ τὴν ἐλευσθαι τὴν δημοκρα-
 τίαν, αὐτῆς δὲ τὴν πολλῶν ἐξενεῖκα μὲν τὰ ὄπλα κὺ κερδι-
 σάντων ἐπελθὼν ὁ Ἀλκιβιάδης, τὴν τε νίκην ἐβεβαίωσε τὰς
 δῆμον, κὺ τὰ μακροτέρη σιωπέσειε κερδῆσαι, κὺ πρὸς ἑαυ-
 τὸν τὴν θαλάσσην, τὴν πόλιν ἐξάλασαι πόρτα πασι τὴν Ἀθη-
 ναίων διωάμεως, κὺ τέκτονας κὺ λιθουργοὺς ἐκ τῶν Ἀθωῶν
 ἐκόμισε. κὺ πᾶσαν ἐνεδείκνυτο πρὸς ἑαυτὸν, οὐχ ἢ τὸν ἑαυτῶν
 κτῶντος ἢ τὴν πόλιν χάριν κὺ ἰσχύ. ἔπεισε δὲ κὺ Γαβείας
 ὁμοίως τείχεσι μακροῖς σιωάσαι τὴν θαλάσσην τὴν πόλιν. εἰ-
 πόντος δὲ ἴνος τοῖς Γαβείων ὅτι καταπιούται ὑμᾶς Ἀθη-
 ναίοι, ἴσως (εἶπεν ὁ Ἀλκιβιάδης) κὺ μικρὸν κὺ τὴν πό-
 δας Λακεδαιμόνιοι τὴν κὺ τὴν κερδῆσαι κὺ ἀδελφῶς. ἔτι δὲ
 λέγει κὺ τῆς γῆς σιωπέσειε ἀπὸ τῶν πόρτα Ἀθωαίοις,
 κὺ τὸν ἐν ἀργαυλῶ πρὸς τὸν πόρτα ἀεὶ τοῖς ἐφήβοις ὄρ-
 χων, ἔργον βεβαίω. ὁμνύουσι γὰρ ὄρεσι χησααζ τῆς Ἀθη-
 κῆς, πυρεῖς, κριταῖς, ἀμπελοῖς, ἐλαίαις οἰκίαις ποιεῖσθαι δι-
 δασκῶν τὴν ἡμερῶν κὺ κερδῆσαι. ἐν τῇ ποιούτοις πολι-
 τείασαι κὺ λόγους, κὺ φρονήματα κὺ δεινότητι, πολλῶν
 αὐτῶν πάλιν τὴν βουλήν τῆς διαίτης, κὺ πρὸς πόρτα κὺ ἔρω-
 τας, ὑπερίσματα τε κὺ θηλύτητας ἐσθίων ἀλουργῶν ἐλα-
 μῶν δὲ ἀργαυλῶ, κὺ πολυτέλειαι ὑπερήφανον, ἐκβίασ-
 τε καταστρωμῆς ἐν ταῖς τειήρεσι, ὅπως μαλακώτερον ἐν-
 κερδῆσαι, κειρίαις, ἀλλὰ μὴ σάμιοι τῶν στρωμῆς ὅτι βαλ-
 λουμῶν, ἀσπίδος τε ἀργαυλῶ πείσιν, ὅσθεν ὅπισθ-
 μον τῶν πατερίων ἔχουσαι ἀλλ' ἔρωτα κερδῆσαι. ἀπὸ
 ὄραντες οἱ μὲν ἐνδοξοὶ μὲν τὸν βδελύθησθαι κὺ δεσχε-
 ραίνειν, ἐφοβούτο τὴν ὀλιγαρχίαν αὐτῶν κὺ πρὸς ἑαυτοῖς,

A missos vos dixeritis cum mandatis liberis, impe-
 randi & extundendi vobis nullum faciet modum.
 Quin mittitis hanc amentiam, si æqua à populo
 Atheniense impetrare, nec inuitis vultis vobis
 quid extorqueri: ita verò agite cum populo Athe-
 nienſe, quaſi poteſtatem non habeatis plenam,
 nos in Lacedæmoniorum gratiam erimus vobis
 præſtò. Ita fatuſ, iuſurandum dedit iis, traduxitq;
 eos ab Nicia fidem vt ſibi haberent, miranteſ eius,
 vt non vulgaris viri, & ſolertiam & prudentiam.
 Inſequenti die conuenit populuſ, quò legati pro-
 ceſſerunt. Rogati ſanè quàm comiter ab Alcibia-
 de, quid veniſſent, negauerunt libera mandata ha-
 bere. Mox Alcibiadeſ inſtare cum clamore, quaſi
 non eoſ iniuria afficeret, ſed afficeretur ipſe, perfidoſ
 & verſipelleſ appellanteſ: neq; vt quicquam bo-
 ni vel facerent vel dicerent, oſtendenteſ veniſſe: fre-
 mere etiam ſenatuſ, exardeſcere ira populuſ, Ni-
 ciaſ, impoſtura & doli ignaruſ, ſtupore & pudore
 ex iſtorum hominum incoſtantia defixuſ eſſe.
 Ita exploſiſ Lacedæmoniis Alcibiadeſ designatuſ
 prætor, Argiuoſ, Mantineoſ, & Elioſ adiunxit ex-
 templo populo Athenienſi ſocioſ. Huiuſ facti ne-
 mo rationem commendauit, ingeſ fuit tamen
 reſ ab eo perpetrata, qui penè vniuerſam diſſocia-
 uerit & concuſſerit Peloponneſum, atq; vno die
 tot legioneſ in acie ad Mantineam Lacedæmoniis
 obiecerit, certanteſq; iis & periculù remotiſſimè
 ab Athenienſium ſinibuſ confluenteſ, in quo non
 multum opere pretii fecerunt ex victoria victoreſ,
 & ſi offendiſſent, vix eſſe Sparta poterat incolu-
 miſ. Secundum pugnam mille viri Argiſ còfeſtim
 populi imperium moliti ſunt diſſoluere, & ciuita-
 tem in ſuum redigere ditionem. adfuerunt etiam
 Lacedæmonii, & iuſ populi ſuſtulerūt. Hic, quum
 plebſ arma reſumpſiſſet & eſſet victor, ſuperue-
 niens Alcibiadeſ, victoriã præſtitit populo ſoli-
 dam, & vt longoſ muroſ deducerent fuit autor, at-
 que hiſ mari iunctiſ urbem penituſ populi Athe-
 nienſiſ viribuſ annecterent. Ille fabroſ & lapici-
 daſ ex Atheniſ adduxit, atq; omne ſtuduſ præ-
 ſtitit iis: qua re non minoreſ ſibi ipſi quàm ciuitati
 Athenienſi gratiam & opes quaſiuit. Suaſit item
 Patrenſibuſ vt muroſum brachiis committe-
 rent urbem mari. Hic quum admonerent quidaſ
 Patrenſeſ, Athenienſeſ voſ deuorabunt, Alcibia-
 deſ, Fortaſſiſ carptim, inquit, & à pedibuſ: Lace-
 dæmonii verò à capite & ſemel. Enimuerò con-
 ſuluit etiam populo Athenienſi, vt terram quo-
 que aſſerereſ, & obiecto iuuentuti ſemper illo
 quo adiguntur agrauli iureiurando, id vt præſta-
 rent re, admonuit. Iurant enim terminoſ ſe Atti-
 cæ habituroſ, triticum, hordeum, vineaſ, oleaſ,
 quo ſuggerebatur iis, omnem vt aſſerereſ ter-
 ram cultam & frugiferam. Hiſ actionibuſ, ora-
 tionibuſ, prudentiæ & eloquentiæ ingenteſ ex
 altera parte immiſcebat vitæ luxum, comeſſa-
 tioneſ, amoreſ, proteruiam, mollitiem, veſtium
 purpurearum, quaſ per forum trahebat, inſo-
 lentem profuſionem, incuſuraſ in triremibuſ fo-
 rorum quo molliuſ cubaret, quum iniecta habè-
 ret faſciſ non aſſeribuſ ſtragula, clypeum deau-
 ratum, in quo non aſſueta Athenienſibuſ inſi-
 gnia, ſed Cupido fulmen tenent erat ſculptuſ.
 Queſ principes quum viderent, tum execrabantur
 ferebantque grauiter, tum extimeſcebant iſtam
 hominiſ diſſolutionem & contemptum legum,

velut ty-
 uerſus eu-
 phanteſ,
 Caput
 Alio loco
 In ciuitate
 Sin tunc
 Largitione
 munificen-
 hil, clari-
 roboreſ
 virtuteſ
 nibuſ, ca-
 te, reſ
 appelle-
 cum pidi-
 mum ſum-
 ter ex ad-
 pro victo-
 rem ex ca-
 tum natu-
 tem. Ca-
 terificerent
 tum præ-
 Nemea-
 biadem
 concun-
 vt tyrann-
 viluſ eſt
 Alcibiadeſ
 minum od-
 quum in
 proleque-
 terit neq;
 obuiam
 filieſto,
 mitate par-
 tiſ: non
 adeo vana
 eo optio
 ceru uol-
 man' ad-
 ſidia arm-
 fanis inſe-
 expeditioneſ
 andorem,
 ſed ingent-
 gerent cam
 poli inſi-
 baſque
 ſpectuſ ex-
 cogitauit
 foruſ cap-
 conſilioſ
 & ſtatuſ
 præſtatuſ
 labuſ ſu-
 diebant mu-
 tati in pa-
 inſiſte,
 Verum ſo-
 Meſſenſiſ
 ne aſſueta
 præſtatuſ
 Meſſenſiſ
 ſine tunc

velut tyrannica & monstifica. Animum aduersus eum populi exprimit hisce versibus Aristophanes,

Cupit quidem, sed odit, ipsum vult tamen.

Alio loco grauens magis cum suspicione,

In ciuitate ne leonem nutrias,

Sin educaſti obtempera eius moribus.

Largitiones enim ludorumque exhibitiones & munificentia in populum, quibus addi poterat nihil, claritas maiorum, dicendi vis, corporis decor, roburque cum militaris rei coniunctum peritia & virtute efficiebant, in reliquis vt conuiueret omnibus, eaque ferret populus Atheniensis moderate, vtque vocabulis peccata eius lenissimis ludos appellaret atque humanitatem: vt quum Agatarchum pictorem vinxit, exinde quum pinxisset domum suam, muneribus dimisit honoratum. Taurerz ex aduerso ludos edenti, quod secum certaret pro victoria, colaphum infregit. Meliam mulierem ex captiuis sumpsit, cuius ex complexu puerum natum tulit. Eam enim vocabant humanitatem. Causam tamen vt Melii puberes omnes interficerentur, quia scriptum in id defendit plebiscitum, præcipue dedit, Quum pinxisset Aristophon Nemeam, quæ sedentem in complexu suo Alcibiadem tenebat, spectauerunt tabulam, lætiq; eo concurrere. At maioribus natu erant hæc quoque vt tyrannica & intoleranda offensæ: neq; absurde visus est Archeſtratus dicere, Duos Græciam Alcibiades non potuisse ferre. Quum Timon ab hominum odio *μισάνθρωπος* dictus, Alcibiadem, quæ, quum in concione obtinuisset id quod agebat, prosequeretur populus magno honore, non præteriret neq; defugeret, sicut soleret alios, sed iret obuiam, dataq; dextra, Macte, inquit, incremento fili esto, magna enim omnes hos cumulabis calamitate: partim risere, partim incessere eum conuitiis: nonnullos magnopere id dictum permouit. adeo varia erat ob morum eius inconstantiam de eo opinio. Porro Siciliæ, viuo etiam Pericle, adiecerat oculos populus Atheniensis, & defuncto, man' admouit, atq; societatis specie auxilia & subsidia armorum mittebat assidue iis qui ab Syracusanis infestabantur, gradum faciens ad maiorem expeditionem. At qui prorsus eum inflammauit ardorem, induxitq; vt ne carptim neq; minutim, sed ingenti classe expeditionem susciperet & subigerent eam insulam, Alcibiades fuit, qui spem populi inflauit ad grandia, & grandioribus ipse inhabat: siquidem exordium esse ad ea quæ complexus spe erat, expeditionis, non terminum, sicut cæteri, cogitabat Siciliam. At Nicias quidem, quod ardua foret res capere Syracusas, reuocabat populū ab eo consilio: Alcibiades vero Carthaginem somnians & Africam, horum accessione Italiam & Peloponnesum iam amplexus, tantum non pro promptuario belli ducebat Siciliam. Ac iuuentutem habuit statim sua sponte spe arrectam. Senes hi audiebant mira de ea expeditione memorantes, vt multi in palæstris ac hemicyclis sedentes, figuram insulæ, situm Africæ & Carthaginis depingerent. Verum Socratem philosophum & astrologum Metonem nihil ferunt ciuitati ex ea expeditione auguratos boni, superiorem ex præsentia & prædictione (vt arbitror) dæmonii sui familiaris: Meton, siue reputanda secum re metuens futuri, siue ratione aliqua diuinandi insaniam simulauit,

ως τυραννικὰ καὶ ἀλλόκοτα. τῷ δὲ δήμῳ δὲ πάρος δὲ πρὸς αὐτὸν, οὐ κακῶς δὲ ζηγυῖος ὁ Ἀριστοφάνης τῷ τ' εἶρηκεν. Ποθεῖ μὲν, ἐξοφείρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν. ἐπὶ δὲ μάλλον τῆ ὑπονοία πείζων, Μάλισα μὲν λέοντα μὴ ἰ πόλει τρέφειν. Ἦν δ' ἐκτρέφῃ τις, τοῖς ἔσποισ ὑποπρετεῖν. ἔπειθ' οἱ σεις γὰρ καὶ χρηγία, καὶ φιλοτιμήματα πρὸς τὴν πόλιν ὑπερολίω μὴ ἀπολείποιτα, καὶ δόξα πρὸς ἄλλων, καὶ λόγου, δυνάμεις, καὶ σώματος διαφέρεται, καὶ ῥώμη μετ' ἐμπειρίας τῶν πολεμικῶν καὶ ἀλκῆς, πρῶτα τὰλλα συγχερεῖν ἐποίει καὶ φέρειν μετῴως τὸς Ἀθηνᾶσι, αἰετὰ πρὸς ὅσατατα ἔονομάτων τοῖς ἀμύρτημασι περὶ μύοις, παιδίας καὶ φιλανθρωπίας. οἷς μὲν καὶ ὁ Ἀγαθάρχων τὸν ζωγράφον εἶρηξαι, εἶτα γράψαντα τὴν οἰκίαν, ἀφείμαι δαρησαμένον καὶ ταυρεῖαι ἀπὸ χρηγυῖατα ῥαπίσαι, φιλοτιμούμενον ὑπερτ' ἰνίκης: καὶ ὁ Μηλίας γυναικα ἐκ τ' ἀίχμαλώτων δὲ ἐλεόμενον, καὶ σιωπῆσαι δρῆσαι παιδάειον ἐξ αὐτῆς. καὶ γὰρ τῷτο φιλανθρωπον ἐκάλουον· πλὴν ὅτι τοῖς Μηλίοις ἦεν δὸν ἀποσφαζόμενα τὴν πλείστην ἀπάνεχε, τὰ ψήφισματι σιωπειπών. Ἀριστοφάνης δὲ Νεμέαι γράψαντος, ἐν ταῖς ἀγκύλαις αὐτῆς καὶ δῆμον Ἀλκιβιάδην ἔχουσαν, ἐθεώρητο καὶ σιωπέτρετον χεῖροντες, οἱ δὲ πρὸς αὐτῶν καὶ τοῦτοῖς ἐδυσχερανοῖς ὡς τυραννικῆς καὶ πρὸς ἀνόμοις. ἐδόκει δὲ καὶ Ἀρχεστρατος ἐκ ἀπο ἔσπου λέγειν ὡς ἡ Ἑλλάς ἐκ ἀλλήλων δυὸ Ἀλκιβιάδας. ἐπεὶ δὲ Τίμων ὁ μισάνθρωπος ἡμερησάντα τὸν Ἀλκιβιάδην, καὶ πρὸς πεμπόμενον ἀπὸ τ' ἐκκλησίας ἐπιφθονῶς, οὐ παρήλθεν οὐδ' ὄξεκλινεν, ὡς περ εἰώθη τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀπορητῆσας καὶ δεξιωσαμένους, Εὐγ', ἔφη, ποιεῖς αὐξόμενος ὡς παῖ· μέγα γὰρ αὐξήσασθαι ἀπασιν πύτοις: οἱ μὲν ἐγέλων, οἱ δὲ ἐβλασφήμου. οἷοις δὲ καὶ πρῶτον δὲ ληρῆν ἐπέσρεφεν. οὕτως ἀκριτος μὲν ἡ δόξα πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τῆς φύσεως ἀνωμαλίας. Σικελίας δὲ, καὶ Περικλέους ἐπὶ ζῶντος, ἐπεθύμου Ἀθηνᾶσι, καὶ τελευτήσαντος ἠπλοντο, καὶ τῶν λεγόμενων βοηθείας καὶ συμμαχίας ἐπεμπον ἐκάστοτε τοῖς ἀδικοῦσιν ὑπὸ Συρακουσίων, ἔπειθ' ἀφ' ἑαυτῶν τῆς μείζονος στρατείας πρῆντες: ὁ δὲ πρῶτα πασι τὸν ἔρωτα τῶν ἀναφλέξας αὐτῶν, καὶ πείσας μὴ κατ' ἐμῆς μηδὲ κατ' ἑμικρῶν, ἀλλὰ μεγάλα σόλα πλῆσαντας ἐπιχειρεῖν καὶ κατὰ σφῆρασαι τὴν ἡσπιν, Ἀλκιβιάδης μὲν, τὸν τε δῆμον μεγάλα πείσας ἐλπίζειν, αὐτὸς τε μείζονων ὀρεγόμενος. Ζηχίω γὰρ εἶ) πρὸς ἀ ἠλπίζει διανοεῖτο τῆς στρατείας, οὐ τέλος, ὡς περ οἱ λοιποὶ, Σικελίαν. καὶ Νικίας μὲν, ὡς χαλεπὸν ἔργον ὃν τῶν Συρακουσῶν ἐλεῖν, ἀπέτρεπε τὸν δῆμον. Ἀλκιβιάδης δὲ Καρχηδῶνα καὶ Λιβύην ὀνειροπολῶν, ἐκ δὲ πύτων πρὸς ἄλλοις, Ἰταλίαν καὶ Πελοπόννησον ἡδὴ πρὸς ἀλλοῖς, ὀλίγου δεῖν ἐφόβητο τῶν πολέμου Σικελίας ἐποίειτο καὶ τοῖς μὲν νέοις αὐτῶν εἶχεν ἡδ' ἡτῆς ἐλπίαν ἐπιτηρῶν, τῶν δὲ πρὸς αὐτῶν ἐκροῶντο, πολλὰ θαυμάσια πρὸς τῆς στρατείας πρῶτοντων, ὡς πολλοὶς ἐν ταῖς παλαιῖσιν καὶ τοῖς ἡμικυκλίοις κατέχευται, τῆς τε ἡσπιν δὲ γῆμα καὶ ἡσπιν Λιβύης καὶ Καρχηδῶνος ὑπογράφοντας. Σωκράτης μὲν τὸν φιλοσόφον, καὶ Μέτωνα τ' ἀστρολόγον, ὅθεν ἐλπίσαι τῆ πόλει χρεῖσιν ἀπὸ τῆς στρατείας ἐκείνης λέγουσιν. ὁ μὲν (ὡς εἶοικε) τῶν σιωπῆσαι δαμονίου γυρομένου καὶ πρὸς ἡμῶν ὁ δὲ Μέτων, εἶτε δειπῶν ἐκλογισμοῦ δὲ μέλλον, εἶτε μνηστικῆς πνὶ ἔσπου χρεῖσιν ἡμῶν,

εσκήφατο μεμημένα, και λαβών δ' αδα χαρομήν, οίος ω
 αυτ' τλω οικίας υφάπτειν. ενοι δε φασιν παρσσοήμα μδ
 μδρίας μηδεν εσκαδάσαι τον Μετωνα, και παρησαι τ' τλω
 οι κια νυκτωρ, ειθ' εωθεν παρσελθόντα, δεισσαι και αντιβολειν
 επι συμφορα τηλικαυτη τον υον αυτω παρελθωαι, τ' γρα-
 τειας. εκεινος μδ ου ετυχεν ων ηξίου παρσακρουσαμδρος
 πεις πολίτας. ο δε Νικίας ακων μδ ηρεθη γρατηρης, ουχ η-
 κισα τλω αρχιλω και δε τον στωαρχησα φδύων. εφαινετο
 γδ πεις Αδωναιοις τα τδ πολέμου βέλπον εζειν, μη παρσει-
 μδροις τον Αλκιβιάδω ακρατον, δλλα μηδεσις παρσε τ'
 πολμδρ αυτ' της Νικίου παρσειοις. και γαρ ο τειτος γρατη-
 ρης Λάμαχος ηλικια παρσηκων, ομφο εδοκει μηδεν ηπον
 ετ' τδ Αλκιβιάδω Δραπυρος και Φιλκίνδυωος εν οίοις
 αγωσι. βουλομδρων δε παει πληθους και επου παρσα-
 σκαδης, επεχειρησεν αυτης ο Νικίας ενισαδ και καταπαυειν
 τον πολεμον. αυτειποντος δε τδ Αλκιβιάδω και κεκτησαν-
 τος, εγραψε τ' ρητορων Δημόστρατος και ειπεν ως χρη πεις
 γρατηρησι αυθεραπορος ετ' και της παρσακαδης και τδ πο-
 λέμου πδρμτος. επιψηφισαμδρου δε τδ δήμου και γμομδρων
 επιμφον πδρμτων παρσε τον εκπλουω, εχρησα παρτω σδθε
 τα της εορτης. Αδωνίων γαρ εις τας ημερας εκεινας και η-
 χόντων, ειδωλα πολλαχου νεκροίς εκχομιζομδροις ομοια
 παρσευκειντο παρσε γωαξι, και παφας εμμοιωτο κρηπιδμδρμαι,
 και φριμωις ηδον. η μδρτοι τ' Ερμωυ παεικρηπη μιανυκτι τ'
 πλείτων ακρωτηριασέντων τα παρσεσωπα, πολλοί και τ' ρ'
 παειφρονοιων τα ποιαυτα, διεταραξεν. ελεγη μδ ου οτι
 Κοεινθοι Δρα πεις Συραχυοις δποικεις οντας, ως επιχε-
 σεως εσομδρης παρσε τ' ρ' οιωαν, η μεταγνώσεως τδ πολέμου,
 ταυτα δρασαι. ου μλω η παρσετο γε τ' πολλων ουθ' εδω ολό-
 γρος, ουθ' ο τ' ρ' σημειων, δφον ετ' μηδεν οιομδρων, δλλ' οια φι-
 λει φερειν ακρατος ακρατων νεων εις υβειν εκ παιδιας υ-
 ποφρομδρων. οργη δι' αμα και φοβω ο γερονος λαμβάμον-
 τες, ως δπο στωωμοσις επι παρσεγαμασι μεγαλοισ τε πολ-
 μημδρων, απασαν εζηταζον παρσειαν πικρωδ, η τε βουλη
 στωιουσα παει τούτων και ο δήμος ως εν ολίγοις ημεραις
 πολλακισ. εν δε τούτω δουλοισ πινας και μετοικεις παρσηγα-
 χμ Ανδροκλης οδημαγρης, άλλων τε αγαλματων παεικρη-
 πας, και μυσηειων παρ οϊνον δπομμησεις, τδ Αλκιβιάδω
 και τ' ρ' φίλων και τηρομωις. ελεγη δε Θεόδωρον μδρ πινα
 δραπτα τδ κήρυκος, Πολυπίωνα δε τα τδ δαδύχω, τα δε τδ
 ιεροφαιτε τον Αλκιβιάδω, πεις δι' άλλοις εταμεις παρση-
 και και μυεισσαι, μυσας παρσαγαρομδροις. ταυτα γαρ
 εν τη εισαγγελια γέγραπται Θεσαλου τδ Κίμφοις εισαγγ-
 γελαντος Αλκιβιάδω απεβειν παει τω τω' τεραχυωμδρω
 δε τδ δήμου, και πικρωδ παρσε Αλκιβιάδω έχοντος, και τδ
 Ανδροκλειος (ω γαρ εδω εχρηος εν τοις μελιςα τδ Αλ-
 κιβιάδω) παρσεζιωντος, εν αρχη μδρ εταραχθησαν οι
 παει τ' Αλκιβιάδω αγαδμδροι δε πεις τε ναύτας οσοι πλην
 εμελλον εις Σικελιδω δ' νοις οντας αυθις, και ο γρατωπικρον,
 Αργείων δε και Μαρπινέων χιλίων οντων οπλιτ' ρ', ακρούοντες
 αιαφαιδδν λερόντων ως δι' Αλκιβιάδω γρατθόιντο Δρα-
 πόντιον και μακρον γρατειαι. εαν δε πεις αγνωμονη παει τδ-
 τον, δφους δποσησασαι, ανεθαρρωω και παρσειαντο παρσε-
 ρω παρσε τλω δπολογια, ως τε πεις εχρηοις παλιν αθυμειν
 και φοβεισσαι μη παει τλω κρσιαν ο δήμος αμβλύτερος αυτω γρηται, Δρα τλω χρησαι. παρσε ταυτα ου

ae face arrepta ardente domum suam institit suc-
 cendere. Quidam nullam dementiae speciem a
 Metone aiunt adumbratam, sed nocte cum do-
 mum inflammasse, mox progressum mane ad
 concionem orasse supplicem populum, ut ad tan-
 tae alleuationem calamitatis filium sibi ab ista ex-
 peditione relinquerent immunem. Ita ludificatus
 ille ciues, quod petebat, obtinuit. Nicias praetor
 fuit inuitus designatus, fugiens quantum poterat
 prouinciam hanc vel collegae causa. Existimaue-
 runt enim Athenienses bellum gestum iri rectius,
 si solutum non misissent Alcibiadem, sed eius au-
 daciam cum Nicias temperassent cautione. Nam
 tertium praetorem Lamachum, etsi vergentem an-
 nis, nihilo apparebat esse ex certis praeliis Alcibia-
 de minus flagrantem & temerarium. Quum deli-
 beraretur de copiis & apparatus ratione, iterum
 obfistere Nicias coepit & bellum compescere. Sed
 quum repugnaret Alcibiades, & esset in sententi-
 am eius discessum, rogationem tulit orator De-
 mostratus, de apparatu & tota belli ratione ut
 praetoribus permitteretur. Facto in id plebiscito,
 instructisq; ad classis expeditionem omnibus, te-
 tra prodigia maxime solennibus apparuere. Incur-
 rentibus in dies illos Adoniis, species passim mor-
 tuis qui efferuntur, similes, exponebant foeminae,
 & exequias planctibus repraesentabant cantilenif-
 que lugubribus. At vero truncati vna nocte Her-
 ma, quos vocant, qui maxima ex parte mutilati fa-
 cie erant, multos perculerunt, etiam illos talia qui
 contemnebant. Manuit fama Syracusanorum
 causa colonorum suorum Corinthios, quo iis o-
 stentis reprimeretur populus Atheniensis, bellum-
 que deponeret, haec patrasse. Nihil populum ta-
 men vel hic rumor mouit vel portenta, haud quic-
 quam foedi ducentem accidisse, sed cuiuscemodi
 designare iuuenes temulenti in lasciuia ex lusu
 delapsi solent: iram vero simul & metum ei res,
 velut ex coniuratione ad magnos designata mo-
 tus, excitauit. Itaq; acriter quamuis suspicionem
 excussit tam senatus huius rei causa habitus, quam
 concio ut paucis diebus saepius aduocata. Interea
 seruos nonnullos & incolas produxit Androcles
 concionator, qui Alcibiadem eiusq; amicos alio-
 rum laceratorum signorum & effictorum per vi-
 num mysteriorum insimulauerunt. Hi Theodo-
 rum quendam ostenderunt egisse praconem, Po-
 litionem taidiferum, Alcibiadem hierophantem,
 caeteros sodales adstitisse mysteriis initiatos appel-
 latoq; mystas. Quippe haec continebat Thessali
 Cimonis filii accusatio: qui Alcibiadis nomen de-
 profanatis Cereris & Proserpinae sacris detulit. Fren-
 dente ira populo atq; in eum incenso, & Androcle
 (erat enim Alcibiadis hic, ut alius nullus, hostis) fa-
 cem subdente, fuit Alcibiades initio perturbatus.
 Verum vbi nautas aduertit, quotquot nauigaturi
 in Siciliam erant, studiosos sui esse, simulq; milites
 Argiuosq; & Mantineos, qui mille peditum erant,
 audiret diserte dicentes, Alcibiadis se gratia trans-
 marinam & longinquam expeditionem suscepisse,
 quem si quis laxisset, abscessuros ilico domum,
 animum recepit atq; occurrit ad se defendendu.
 Ita fracti iterum sunt inimici eius, veritique ne
 populus, quod eius opera indigeret, mollior fo-
 ret in iudicando. Igitur quo huic rei occurrerent,

hoc stru-
 non iniqui-
 illi ex pro-
 rent, Rem-
 citus cum
 cuiusque con-
 quam infu-
 vero quod
 factu uidet-
 rum ea m-
 sed po-
 lictis con-
 specis in-
 Deuocum
 uentum
 inios, ad
 metu cono-
 populus, i-
 tentes hab-
 centum, pe-
 funditorum
 paratumq;
 lam & ten-
 suum, qu-
 tet. Cui r-
 macho, i-
 subege-
 reuocum
 ri dixim-
 asperu-
 cellorum
 Inimul-
 dem perpen-
 consideru-
 quis de
 eos quod
 non rapu-
 quis in con-
 curri nec-
 ribus in vi-
 appellat-
 dunt, in qu-
 verius sum-
 O signu-
 tra
 Tretra
 fau-
 Non Tra-
 fu-
 Et quidam
 stru-
 dem uoluit
 corporu-
 erant: na-
 Exant
 prum, pop-
 clammas
 te, pertra-
 quocumque
 dos illoru-
 Androcle-
 pummar
 populu-
 Androcle-
 tilatum
 mum
 Nam im-

hoc struxerunt ut oratores qui specie Alcibiadi non iniqui, odissent eum tamen non secus atque illi ex professo qui essent hostes, in concione dicerent, Rem indignam esse tanti imperatorem exercitus cum libera potestate creatum legionibus sociisque conscriptis, inter sorte ductis iudices & aquam infundentes corrumpere tempora. Nunc vero, quod felix faustumque sit, pergeret: bello confecto iisdem legibus praesens causam diceret. Verum ea malitia prolationis non fecellit Alcibiadem, sed pro concione dum demonstravit esse, ut relictis contra se criminibus & calumniis, timore suspensus iudiciali cum tanto exercitu mitteretur. Decere enim, nisi crimina purgaret, ut animadverteretur in se: sin purgasset se, & esset compertus insons, ad hostes ut se liberatum calumniatorum metu conuerteret. Caeterum ubi non audiuit eum populus, iussus solvere, vela fecit cum collegis. Triremes habebat non multum intra quadraginta & centum, pedites quinque millia centum, sagittarios funditoresque & leues milites ad mille trecentos, apparatusque alium ingentem. Inde ut appulit ad Italiam & tenuit Rhegium, proposuit ibi consilium suum, quemadmodum instituendum bellum foret. Cui repugnante Nicia, ad stipulante vero Lamacho, in Siciliam vectus Catanam ad ditionem subegit. Nihil gefsit praeterea, quod confestim esset reuocatus ad iudicium. Primum namque frigidis (vixi diximus) suspicionibus Alcibiades & calumniis aspersus fuit per seruos & incolas: deinde, quia lacerauerunt malucoli absentem acrius, & cum violatis simulacris mysteriorum crimen, quasi ab eadem perpetratum coniuratione ad res nouandas, confuderunt, coniecerunt in carcerem eos qui quavis de causa fuerunt delati inauditos, praenituitque eos quod flagrantibus delictis tantis, in iudicium non rapuissent damnarentque Alcibiadem. Quisquis in conceptam aduersus illum flammam incurrit necessarius vel amicus vel familiaris, sauioribus illis usus est. Delatores omisit Thucydides appellare: alii tamen Dioclidem & Teucrum edunt, in quibus Phrynichus est comicus, cuius hi versus sunt,

*O signum amabile, Herme, ne cadas, caue, aut te afflixeris vsquam,
 Praebes ne ansam alicui alteri Diocliidi prauis aliquid
 facere volenti: Cauero.
 Non Teucro enim dare iudicii volo scelesto premia ho-*

spiti. Et quidem nihil certi vel firmi indices demonstrarunt. De quibus rogatus vnus quemadmodum vultus eorum, qui truncauerant simulacra, cognouisset: vbi respondit, Ad lunam, toto caelo errauit: nam fuerunt haec interlunio admissa. Excitauit id quidem sanorum hominum strepitum, populum vero ne hoc quidem fecit ad calumnias remissio, sed eodem, quo caeperat, perrexerat impetu in vincula dare & coniecere quicumque esset delatus. Inter custodias & victos illorum criminum causa etiam orator erat Andocides, quem refert Hellanicus historiographus inter Vlyssis posteros. Habebatur minime popularis, sed de factione paucorum potentium, Andocides: cui praecipue suspicionem attulit mutilatorum signorum amplum signum propter domum eius locatum Aegeidis tribus monumentum. Nam inter admodum pauca simulacra nobilia

πεχάλοισι τῶν ῥητόρων τῶν οὐ δοκούντων ἐξαρτῆσαι τῶν Ἀλκιβιάδου, μισοῦντας δὲ αὐτὸν οὐχ ἠήσαν τῶν ὁμολογημάτων, αἰσθητοῦς ἐὰν τῶν δῆμων λέγειν ὡς ἀποτὸν ἔστιν ἀδελφάτου στρατηγῶν τηλικαύτης ἀποδεδειγμένη δύναμει ἢ θεοσιμῆνους στρατίας καὶ τῶν συμμάχων, μεταξύ συγκληρωμάτων διακεθῆλον, καὶ ὑδὼρ ἀλαμέθων, ἀπολλύει τὸν κέρειον. ἀλλὰ νῦν μὴ ἀγαθὴ τύχη πλεέτω, τὸ ἵππολέμου ἀλαμεῖος ἐπι τοῖς ἀδελφῶν νόμοις ἀπολογείσθαι παρών. ὅσα ἐλάττωται μὴ οὐκ ἡ κεκορητῆρα τῆς ἀναβολῆς τὸν Ἀλκιβιάδην, ἀλλ' ἐλεγεπαριών, ὡς δεῖν ἔστιν ἀγίας ἀπολιποῦσα καὶ εἰς τὴν καὶ ἀλαμεῖος, ἐκπέμπεσθαι μετέωρον ἐπὶ ποσῶν τῆς διωμέως. ἀποθανεῖν γὰρ αὐτῶν πρὸς τὴν μὴ λύσειν τῆς κληρωσίας· λύσειν δὲ καὶ φαίνεται κληρωτῶν, τρέπεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους, μὴ δεδδικῆσαι τοὺς συγκληρωτάς. ἐπεὶ δ' ὅσα ἐπέειπεν, ἀλλὰ πλείον ἐκέλευον αὐτὸν. ἀήρηται μὲν τῶν στρατηγῶν ἔχον τελεῖρας μὴ οὐ πολλῶν τῶν τεσσάρων κληρωτῶν καὶ ἑκατὸν ἀποδεύσας, ὀπλίτας δὲ πεντακισχίλιους καὶ ἑκατὸν, ποζῶν δὲ καὶ σφενδονήτας καὶ ψιλῶν πρὸς τετρακισίοις καὶ χιλίοις, καὶ τῶν ἄλλων τετρακισίω ἀξιόλογον. πρὸς βαλῶν δ' Ἰταλία, καὶ Ῥήγιον ἐλὼν, εἰσηγήσατο γινώσκων ὅτι ἐστὶν πολέμητον ἔστι. καὶ Νικίου μὴ ἀπλήρητος, Λαμαχου δὲ πρὸς ἀμελίου, πλῶσας εἰς Σικελίαν, πρὸς σιγάτω Κατάρειον, ἄλλο δ' ὅσα ἐπέειπε, μετὰ πεμπτος ὑπὸ τῶν Ἀθηνάων ἐπὶ τῶν κρίσειν διὰ τὸν γινώσκων. πρὸς τὸν μὲν γὰρ (ὡς περ εἶρηται) ψυχραῖ τινες ὑποψία καὶ ἀλαμεῖος καὶ τῶν Ἀλκιβιάδου πρὸς ἐπιπέτων, ἀπὸ δούλων καὶ μετοίκων· ἐπεὶ τῶν ἐξαρτῆσαν ἀπόντος αὐτῶν κληρωτῶν σφοδρότερον, καὶ τοῖς πρὸς τοῖς Ἑρμῶν ὑβρίσμασι καὶ τὰ μυστικά συμπλεκόντων, ὡς ἀπὸ μίας ἐπὶ νεωτερισμῶ συνωμοσίας πεπεραγμένα, πῆς μὴ ὁπωσοῦν ἐπαμπατένας ἐπέβαλον ἀκρίτους εἰς τὸ δεισιπρόθειον, ἠήσαντο δὲ τὸν Ἀλκιβιάδην μὴ λαβόντες ὑπὸ τῆς ψήφου τότε, μηδὲ κρίναντες ἐπὶ ἀγίας τηλικαύτης. ὁ δὲ τῆ πρὸς ἐκείνον ὀργῆ πρὸς ἀπεσὼν οἰκείος, ἢ φίλος ἢ σωτήρης, χαλεπωτέροις ἀδελφῶν ἐχρήσατο. τοῖς δὲ μιλύωντας, ὁ μὲν Θουκυδίδης ὀνομάσασθαι παρήκεν, ἄλλοι δὲ ὀνομάζουσι Διοκλείδην καὶ Τάκρον, ὧν καὶ Φρυγίχης ἔστιν ὁ κωμικός τῶν πεπονηκῶν, ὡς φίλος ἔρμην, καὶ φυλάσσου μὴ πρὸς ἄυτον πρὸς κρούση, καὶ πρὸς ἀσχῆς ἀλαμεῖος ἑτέρω Διοκλείδα βαλομένη καὶ τὴν φρυγίχης. Φυλάσσομαι Τάκρον γὰρ οὐχὶ βούλομαι Μιλύωντα διώκει τὰ παλαμναῖα ξείνα. κρίτοι βέβαιον ὅσα δὲ οὐδ' ἰσχυρὸν οἱ μιλύωντες ἐδείκνυσαν. εἰς δὲ αὐτῶν ἐρωτώμενος ὅπως τὰ πρὸς ὡπα τῶν ἑρμοκρηπίδων γνώσειε, καὶ ἀποκρινάμενος ὅτι πρὸς τῶν σελίω, ἐσφαλή τῶ πωλῶς, εἰς καὶ νεὰς οὐσης ὅτε τῶν ἑδράτω. γόρυβον μὲν παρέχε τοῖς νοῦν ἔχουσι, τὸν δὲ μὲν δ' ὅσα τῶν μαλακώτερον ἐποίησε πρὸς τῶν ἀλαμεῖος, ἀλλ' ὡς περ ὤρησεν ἕξ ἀρχῆς ὅσα ἐπαύσατο, φέρων καὶ κληρωτῶν εἰς τὸ δεισιπρόθειον ἔπικατέπει. τῶν οὐκ ἀδελφῶν καὶ φυλακτομένων ἐπὶ κρίσει τότε, καὶ Ἀνδοκίδης μὲν ὀρήτωρ, ὃν Ἑλλάδος νικῶν ὁ συγγραφεὶς εἰς τοὺς Ὀδυσσεὺς ἀποζητοῦς ἀνήγαγν. ἐδδκει δὲ μισόδημος καὶ ὀλιγαρχικός ὁ Ἀνδοκίδης· ὑποπῶν δὲ οὐχ ἦκισα τῆς τῶν Ἑρμῶν πρὸς ἐκπῆς ἐποίησεν ὁ μέγας Ἑρμῆς, ὁ πλησίον αὐτῶ τῆς οἰκίας ἀιάθημα τῆς Αἰγυπτῶν φυλῆς ἰδρυμένης. ἐὰν γὰρ ὀλίγους πρὸς τῶν ὀλιγαρχῶν,

μόνος σχεδόν ἀκέραιος ἔμεινε δὲ καὶ τὸν Ἀνδοκίδου, καλεῖται, καὶ πρῶτες οὕτως ὀνομάζονται, τῆς ἐπιγραφῆς ἀτιμω-
 ρύσις. σωέβη δὲ τῷ Ἀνδοκίδῃ μάλιστ' ἢ αὐτῷ αἰτίας
 ἐχόντων ἐν τῷ δεσποτικῷ γένεσθαι σωήθη καὶ φίλον, ἐν-
 δόξον μὲν ἔχ' ὁμοίως ἐκείνῳ, σωέσθ' ἢ καὶ πόλμῃ περὶ τὸν,
 ὄνομα Τίμαρον. οὗτος ἀναπαύει τὸν Ἀνδοκίδην ἐαυτῷ κα-
 τήρῃ καὶ πᾶσι ἄλλων γένεσθαι μὴ πολλῶν. ὁμολογήσαντι
 γὰρ, ἀδελφεῖ ἢ καὶ ψήφισμα ἔδῃμου. τὰ δὲ τῆς κρίσεως ἀδελ-
 λα πᾶσι, τοῖς δὲ δικαστοῖς φοβερώτατα. βέλτιον δὲ σωθῆναι
 ψευδόμενον ἢ μὲν τὴν αὐτῆς αἰτίας ἀποθανεῖν ἀδόξως καὶ ὡς
 κριτῆσιν οὐκ ὀκνῶσι, συμφέρον ἴσως ἀρχεῖν, ὀλίγους καὶ ἀμφι-
 βόλους παρ' ἐμῶν, πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς δεξιέσθαι τῆς ὀρ-
 γῆς. ταῦτα τῷ Τιμαροῦ λέγοντος καὶ διδάσκοντος, ὁ Ἀνδοκί-
 δης ἐπέειπε. καὶ γρόμῳ μιλύτης καὶ ἐαυτῷ καὶ κατ' ἑτέ-
 ρων, ἐρετῶν ἐκ τῶν ψήφισματος ἀδελφῶν αὐτῶν οὐκ ὀκνῶσα-
 σε, πρῶτες πλὴν τῶν φυγόντων ἀπώλοντο. καὶ πίστεως ἐνεκα
 παρ' ἐστὶν αὐτοῖς οἰκέτας ἰδίους ὁ Ἀνδοκίδης. οὐ μὲν ὅ γε
 δῆμος τῶν ὀργῶν ἀπασαν ἀφῆκεν ἐν ταῦτα, ἀλλὰ μάλλον
 ἀπαλλαγὴς τῶν Ἐρμοκροπιδῶν, ὡς περὶ γράζοντι τῷ θυμῷ
 παρ' ἐστὶν τὸν Ἀλκιβιάδην, ὅπως ἐρῶν. καὶ τέλος ἀπέστρεψε
 Σαλαμίνια παρ' ἐστὶν αὐτὸν, οὐ φάυλως αὐτὸ γε τῷ παρ' ἐστὶν
 πάξας μὴ βιάζεσθαι, μηδ' ἀπολεσθαι τῷ σώματος, ἀλλὰ ὡς
 μετρίῳ λόγῳ κεχεῖσθαι, κελύουσιν ἀκροατῆρι ὅτι τὴν κρίσιν,
 καὶ πείθει τὸν δῆμον. ἐφοβοῦντο γὰρ παρ' ἐστὶν τὴν κρατὸς
 ἐν πολεμίας γῆ, καὶ γὰρ ὁ ἰσχυρὸς αὐτῶν ἐξείργαστο βελητῆς
 ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ γὰρ ἠθύμω ἀπὸ τῶν αὐτῶν, καὶ πολλῶν
 τειβῶν παρ' ἐστὶν αὐτῶν καὶ μῆκος ἀρῶν ἐν τῷ Νικίᾳ τὴν πό-
 λεμον ἐξείν, κατὰ τὸν μύωπος ἀφῆκεν τῶν παρ' ἐστὶν αὐτῶν.
 ὁ γὰρ Λάμαχος ἦν μὲν πολεμικὸς καὶ ἀνδρώδης, ἀξίωμα δὲ
 οὐ παρ' ἐστὶν, οὐδ' ὄγκος αὐτῶν ἀφῆκεν πείνας δὴ τῶν μὲν οὐκ ἀπο-
 πλέων ὁ Ἀλκιβιάδης, ἀφείλετο Μεσσηνίῳ Ἀθλιωαῖοις, ἦσαν
 γὰρ οἱ μέλλοντες ἐν δίδοναι τῶν πόλιν, οὐκ ἐκείνος εἰδῶς σα-
 φέστατα, τῶν Συρακοσίων φίλοις ἐμύλωσε, καὶ διέφθρε τὴν
 παρ' ἐστὶν. ἐν δὲ Θεοῖσι γρόμῳ, καὶ ἀποβὰς τῆς τειβῆς,
 ἔκρυψεν ἐαυτὸν, καὶ διέφυγε τοῖς ζητωῦσιν, ἐπιγόντος δὲ πι-
 νος καὶ εἰπόντος, Οὐ πῆσθ' αἰεὶ, ὡς Ἀλκιβιάδης, τῆς παρ' ἐστὶν
 τὰ μὲν ἀλλ', ἔφη, πρῶτα παρ' ἐστὶν τῆς ψυχῆς τῆς ἐμῆς, ὅσθ' ὅτι
 τῆς μητεῖ, μήπως ἀγνοήσασα, τῶν μέλαινα ἀντὶ τῆς λευκῆς
 ἐπειέγκη ψῆφον. ὕστερον δὲ ἀκρύσας ὅτι θάνατον αὐτῶν κατέ-
 γνωκεν ἡ πόλις, Ἄλλ' ἐγὼ (εἶπε) δεῖξω αὐτοῖς ὅτι ζῶ. τῶν μὲν
 οὐκ εἰσαγγεῖλαι οὕτως ἐρῶσαν ἀναγράφοις, Θεοταλὸς
 Κίμωνος, Λακιάδης, Ἀλκιβιάδην Κλεινὸς Σκαμβωνίδην
 εἰσῆγγεῖλαι ἀδικεῖν παρ' ἐστὶν τῶν Δῆμητρα καὶ τῶν χό-
 ρῶν, ἀπομιμούμενον τὰ μυστήρια, καὶ δεικνύοντα τοῖς αὐτῶν ἐ-
 παύσει ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς αὐτῆς, ἐρῶσαν τολμῶ οἷα παρ' ἐστὶν
 τῆς ἐρῶν, δεικνύει τὰ ἱερά, καὶ ὀνομάζοντα αὐτὸν μὲν ἱεροφά-
 τῶν, Πολυτίωνα δὲ ἀδούρῳν, κήρυκα δὲ Θεόδωρον Φυγέα
 τοῖς δὲ ἄλλοις ἐπαύσει, μύσας παρ' ἐστὶν ἀρῶν καὶ ἐπό-
 τῆς, παρ' ἐστὶν τὸ νόμιμα καὶ τὰ κατὰ τὴν ἴστω τε Ἐσομολ-
 πιδῶν καὶ κηρύκων καὶ τῶν ἱερέων τῶν δὲ Ἐλθῶνιους ἐρήμιον
 δὲ αὐτῶν καταγόντες, καὶ τὰ χεῖματα δημόσιαντες, ἐπὶ κα-
 ταρῶν παρ' ἐστὶν ψήφισαντο πρῶτα ἱερέων καὶ ἱερέας, ὡν μόνον
 φασι Θεοῦ τῶν Μένωνος Ἀρσαυλῆται, αἰτεῖται παρ' ἐστὶν
 ψήφισμα, φάσκοντες ἀρῶν καὶ ἱερέων, ἱερέων γερῶναι. ποσῶν δὲ κατὰ ψήφισμένων Ἀλκιβιάδου καὶ κατεγνω-
 σμένων, ἐτίγχε μὲν ἐν Ἀργεῖ ἀφῆκεν, ὡς τότε παρ' ἐστὶν ἐκ Θεοῦ ἀρῶν ἀποδράς εἰς Γελοπόννησον διεκρίθη.

A inuiolatum remanserat prope solū. Quae de causa
 vocatur adhuc Andocidis, omnesq; licet reclamet
 inscriptio, ita id nominant. Accidit ut supra ceteros,
 qui ex eadem causa vincierant, consuetudo
 Andocidi & amicitia cum quodam esset non paris
 homine dignitatis, intelligentiæ autem & audaciæ
 singularis, Timæo nomine. Hic Andocidi consu-
 lit, semetipso cum paucis aliis ut deferat: confitenti
 enim concedi ex plebiscito impunitatē, exitum in-
 certum iudicii, potentib; maxime terribile esse. Sa-
 tius esse ut per mendacia incolumis sit quā eodem
 ex crimine pereat ignominiose. Qui si cōmodum
 publicum spectet, conducere ut paucis cōdonatis
 & dubiis multos & bonos viros eximat iræ populi.
 His Timæi verbis & monitionib; inductus Ando-
 cides, quum de semetipso & cæteris confessus es-
 set, veniā habuit ex lege. Quos detulit, nisi qui pro-
 fugissent, necati omnes sunt. Ac maioris fidei cau-
 sa, adiecit iis Andocides proprios seruos. Neque
 hīc tamē deposuit omnē iram populus, verū post-
 quā à violatorib; signorum discessit, acrius, quasi o-
 riantē bile, in Alcibiadē totus incubuit. Postremo
 misit ad eum triremem Salaminiam. Atq; hoc qui-
 dem diserte dedit missis in mandatis, vim ei ne ad-
 mouerent, neq; iniicerent manus, sed lenib; verbis
 ut aggrederentur eum, denuntiarentq; ut ad causā
 dicendā sequeretur, & purgaret se ad populum. Ti-
 mebāt enim tumultum in hostico exercitus & fe-
 ditiones, quod Alcibiadi, si ei libuisset, facile erat
 factu. Quippe ob discessum eius animū abiiciebāt,
 magnaq; cunctatione expectabant ac inertī mora,
 velut calcare rerum amoto, ducturum Niciā bel-
 lum. Nam bellator quidē erat Lamachus & vir for-
 tis, sed autoritate ob inopiam dignitateque de-
 ficiebatur. Extemplo igitur in discessu suo Alci-
 biades Messanam ademitt Atheniensibus: erant. n.
 parati certi ad dedendum oppidum. Quos ille quū
 optime nosset, indicauit eos Syracusanorum ami-
 cis, remq; corrupit. Thurios progressus, quum ex
 naue descendisset, abdidit se, elapsusq; est inuesti-
 gantibus ipsum. Cognitum à quodam, qui dixit,
*Non fides Alcibiades patriæ tuæ? Cætera, inquit, omnia,
 sed de capite meo ne matri quidem: ne forte pro albo a-
 trum calculum imprudens iniiciat.* Post audito capitis
 se damnatum à ciuib; *At ego, inquit, illis ostendam
 me viuere.* Accusationem illam hisce verbis per-
 scribunt: Thessalus Cimonis filius Laciades, Al-
 cibiadem Clinix Scambonidem, quod aduersus
 ceremonias & instituta Eumolpidarum, præconū
 & sacerdotum Eleusinentium mysteria simulauit,
 & familiaribus suis domi ea ostendit, veste indu-
 tus quali ostendit sacra hierophantes, seipso hiero-
 phantem nominauit Polytionem tædiferum, præ-
 conem Theodorum Phygeensem, cæteros sodales
 mystas appellauit, & spectatores violatarum
 dearum Cereris & Proserpinæ, detulit. Damnaue-
 runt eum indicta causa, publicauerunt bona eius,
 insuper seiuerunt ut omnes sacerdotes caput eius
 sacrarent, quarum vnam aiunt Theano Menonis
 filiam, Agraulensem, plebiscito intercessisse, ac
 votorum se dixisse non execrationum esse sacer-
 dotem. Tam multis iugulatus plebiscitis atq; iudi-
 ciis Alcidiades, ut primum Thuriis profugus tra-
 iecit in Peloponnesum, Argis hæsit aliquamdiu.

γενεα Palmer. at
 ευνηιου

Formidat
 da spe
 cam m
 erat v
 pensat
 tratis
 omnia
 fanis
 viduae
 lia At
 nient
 ximum
 nient
 Alcibi
 cipend
 mita
 niam
 derent
 dantem
 ratur
 illet, vel
 stinuit
 ma tenet
 piendos
 uerteret
 quam cha
 men vna
 rem ab
 fanis &
 exprime
 frigid
 legum
 cum Tili
 Pericun
 tan expe
 est omnem
 quod, si
 esse in
 & spec
 illis esse
 ris si al
 lis filius
 veros sum
 Pristina
 rem Tim
 uunt, et
 ca. Qu
 appropi
 autum
 tem Alcibi
 ante. Il
 niam
 iugulatus
 fugiet ex
 bu post
 que natum
 in causa
 decidet. P
 rem in Sic
 tm, & Cr
 nem in
 bu quam
 ziam de
 teros Cl
 ueriam

Formidans autem inimicos, deposita recuperanda spe patriæ, Spartam ad petendam fidem publicam misit, priores iniurias ostendens, quibus se fuerat ultus, maioribus commodis & emolumentis pensaturum. Qua data, recipientibusq; cum Spartiatis, alacris eo profectus, vnum illico perfecit, vt, omiffa cunctatione & procrastinatione, Syracusanis ferrent suppetias, erexitque eos atq; incitauit, vt duce misso Gylippo conuellerent vires in Sicilia Atheniensium: alterum etiam mouerent Atheniensibus ex Peloponneso bellum: tertium & maximum, vt munirent Deceleam, quod vrbē Atheniensem aequae ac nihil aliud pressit contriuitque. Alcibiades cum hinc publice fuit probatus & suscipiendus, tam priuatim auram popularem captauit, ac multitudinem dementauit, ad vitam Lacedaemoneam accommodando se, vt corpore quum viderent cute tenus rasum, frigida lauante, offa vitantem, iure utentem nigro, haud crederent, mirarenturq; si coquum hic vir domi vnquam habuisset, vel aspexisset vnguentarium, aut Milesiam sustinuisset attingere lænam. Nempe habebat (vt fama tenet) inter cæteras hanc vnam artem & ad capiendos homines fabricā, ut aggregaret se & conuerteret ad studia & mores aliorum, citioribus quam chamæleon varians mutationibus: veruntamen vnum ille (vt aiunt) nescit repræsentare colorem album. Alcibiades vero iuxta inter bonos versans & prauos, nihil non imitari, nihil non valebat exprimere: verum Sparte exercitationibus intentus, frugalis, austerus esse: in Ionia voluptuarius, lætus, segnis: in Thracia vino & equitationi indulgere: si cum Tissapherne satrapa ageret, pompa & luxu Persicum superare splendorem. Non quo sese tam expedite in alios ex aliis ritus deflecteret, aut omnem reciperet vicissitudinem moribus, sed quod, si ingenium sequeretur suum, incurfurus esset in eos quibus utebatur familiariter: figuram & speciem semper arripiebat & induebat eam que illis esset apposita. Ac Lacedaemone quidem foris si aspiceres hominem, diceres, Non iste Achilles filius, sed ipse sit quem instituit Lycurgus. Ad veros autem eius animi motus & facta exclames, Pristina est mulier. Siquidem regis Agidis vxorem Timæam in castris agentis & absentis ita peruertit, ex se vt vterum gesserit, neque id iret inficias. Quæ quum virilem stirpem edidisset, foris appellabat eam Leotychidem, domi insuffurratum auribus familiarium & pedissequarum à matre nomen Alcibiadi erat. Ita ista mulier eius deperibat amore. Ille per insolentiam iactabat non contumeliæ causa se id fecisse nec libidine victum, sed vt progenies apud Lacedaemonios regnaret sua. Hæc ita agi multi detulerunt ad Agim, cui fecit potissimum fidem tempus: quod terræ motu exterritus fugisset ex thalamo ab vxore, nec decem mensibus post consuetudinem cum ea habuisset, post quos natum noluit agnoscere Leotychidem, quod in causa fuit vt ab regno postmodum Leotychides decideret. Porro secundum cladem quam acceperant in Sicilia Athenienses, Chiorum, Lesbiorum, & Cyzicenorū legati vna ad defectiōnem ineundam venerunt Spartam. Hic pro Lesbiiis quum Bœotii facerent, Pharnabazus pro Cyzicenis, de consilio Alcibiadis statuerunt ante cæteros Chiis opem ferre. Soluit etiam ipse, atque vniuersam fere Ioniam impulit ad rebellandum,

A φοβέμενος ἢ τῶν ἐχθρῶν, καὶ πρῶτά πασι τῆς πατρίδος ἀπεγνωκῶς, ἐπέμφεν εἰς Σπάρτην, ἀξιῶν ἀδείσαι αὐτὰ ἡμέα, καὶ πῶσι ἔπι μείζονα χρείαι καὶ ὠφελείας, ὡν ἑτέρους αὐτοῖς ἀμυρόμενος ἔβλαψε. δόντων δὲ τῷ Σπαρτιατῷ καὶ δεξασθῶν τῶν ἀγαθῶν ἡμεῶν, ἐν μὲν ἄλλοις δειρράσασατο, μέλλοντας καὶ ἀναβαλλομένους βοηθεῖν Συρακυσίοις ἐγγείας καὶ παρῆχας πέμψαι Γύλιππον ἄρχοντα, καὶ δραῦσαι τὴν ἐκείνῳ Ἀθηνῶν δυνάμιν. ἔτερον ἢ, κινήσων αὐτοὺς πῶς ἐπι πῶς Ἀθηνῶν. ὃ ἢ τρίτον καὶ μέγιστον, ἔπιτειχίσαι Δεκέλειαν. οὐ μᾶλλον σὸθεν δειρράσασατο καὶ κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν. διδοκίμῳ ἢ δημοσίᾳ καὶ θαυμαζόμενος οὐχ ἦτον ἰδίᾳ, τοῖς πολλοῖς τὸ ἐδημαγωγῆσαι, καὶ κατηγήτευε τῇ διαίτῃ λακωνίζων. ὡς θ' ὄρανας ἐν χροῖ κρυφαῖνα, καὶ ψυχρολαπιῶνα, καὶ μέγιστον σιμόνα, καὶ ζωμῶ μέλανι χροῖνον, ἀπίσαι καὶ ἀναπορεῖν εἴ ποτε μαγειροῖν ἐπι τῆς οἰκίας σὸν αἴτη ἔχεν, ἢ πρὸς ἐβλαψε μυρῶνα, ἢ Μιλησίας ἠέρετο ἡγεῖν χλαυίδος. ἡ γὰρ (ὡς φασί) μία δεινότης αὐτῇ τῷ πολλῶν ἐν αὐτῇ καὶ μηχρὴ θήρας ἀφροσύνη, σιωπῶν οἰοῦσθαι καὶ σιωπομαθεῖν πῶς ἐπιτηδύμασι καὶ ταῖς διαίταις, ὅσους τρεπομένῳ ἔσπας τῷ χαμηλέοντος. πλὴν ἐκείνος μὲν (ὡς λέγεται) πρὸς ἐν ἔξαιδινα τῆς χροῖας ὁ λευκὸν ἀφομοιοῦν ἑαυτὸν Ἀλκιβιάδῃ δὲ ἀφ' ἑαυτῶν ἰόντι καὶ ποτηρῶν ὁμοίως, σὸθεν ἡ ἀμίμητον, οὐδ' αἰεπιτήδουτον. ἀλλ' ἐν Σπάρτῃ γυμναστικός, ἐπιτελής σκυθροπός: ἐν Ἰωνίᾳ, χλαυίδος, ἐπιτελής, ῥαθύμος: ἐν Θράκη, μεθυστικός, ἰππαστικός. Τισαφέρνη ἢ τὰ σαβάρη σιωπῶν, ἑρέβασαν ὄγκῳ καὶ πολυτελείᾳ τὴν Περσικὴν μεγαλοφροσύνην: ἐχ' αὐτὸν ὄξισας οὕτω ῥαδίως εἰς ἔτερον ἔξ' ἑτέρῳ ἔσπον, σὸθεν πᾶσαν δεχόμενος τὰ ἦται μεταβολῶν, ἀλλ' ὅτι τῇ φύσει χροῖνον ἔμελλε λυπεῖν τῶν ἐπιτηδύματων, εἰς πᾶσι αἰετὸ πρὸς σφοδρῶν ἐκείνοις γῆμα καὶ πλάσμα κατεδύετο καὶ κατέφθην. ἐν γὰρ τῇ Λακεδαίμονι, πρὸς τὰ ἔξωθεν ἡ εἰπεῖν, Οὐ πᾶσι Ἀχιλλέως, ἀλλ' ἐκείνος εἴη αὐτὸς οἷον Λυκούργος ἐπαίδουσι. τοῖς δ' ἀληθινοῖς αὐτὸς ἐπεφώνησεν αὐτὸς πᾶσι καὶ πρὸς ἡμασιν, Ἔστιν ἡ πάλαι γυνή. Τιμηταὶ γὰρ τὴν Ἀχιλλέως γυνῆκα τῆ βασιλείας, στρατομέδου καὶ ἀποδημοῦτος, οὕτω διέφθειρεν ὡς καὶ κείνῳ ἔξ' Ἀλκιβιάδου, καὶ μὴ ἔρεῖσθαι: καὶ τεχούσης παιδάριον ἄρρεν, ἔξω μὲν Λεωτυχίδου καλῶς, ὃ δ' ἐν τῶν αὐτῶν ψυχροῖνον ὄνομα πρὸς τὰ φίλας καὶ τοῖς ὄπαδοις ἑαυτῶν τῆς μητέρας, Ἀλκιβιάδου εἴη: ποσὸς ἔρας κατέχευε τὴν ἀφροσύνην. ὃ δ' ἐν τρυφῶν ἑλεγχουχ ἕρεῖ τῶν πρὸς ἡμασιν, σὸθεν κρατούμενος ὑφ' ἡδονῆς, ἀλλ' ὅπως Λακεδαμονίων βασιλεύσασιν οἱ ἔξ' αὐτῶν γεννότες. οὕτω πρὸς ἡμασιν τῶν πολλοῖν κατηγήσων πρὸς τὸν Ἄγιν. ἐπίσθασιν ἢ τὰ χροῖα μέγιστα, ὅτι σφοδρῶν ἡμεῶν φοβηταῖς, ἔξ' ἑδρα μετὰ θαλάμῳ πρὸς τῆς γυναικός. εἴπα δέκα μιλῶν σὸθεν σινηθέν αὐτῇ, μὲν οὐδ' ἡμεῶν τῶν Λεωτυχίδου ἀπέφθην ἔξ' αὐτῶν μὴ γενεῖναι: καὶ ἔξ' ἑτέρῳ τῆς βασιλείας ἔξ' ἑτέρῳ ἔξ' ἑτέρῳ Λεωτυχίδου. μετὰ δὲ τὴν ἐν Σικελίᾳ τῷ Ἀθηνῶν δυνάμιν, ἐπέσθασιν εἰς Σπάρτην ἡμα Χίοι καὶ Λεσβίοι, καὶ Κυζικλινοὶ πρὸς ἀποστάσεως. πρὸς ἡμασιν δὲ Βοιωτῶν μὲν Λεσβίοις, Φαρναβάζος δὲ Κυζικλινοῖς, Ἀλκιβιάδῃ πεισθέντες, εἴλοντο Χίοις πρὸς πᾶσι βοηθεῖν. ἐκπλάστας δὲ καὶ αὐτὸς ἀπέσθασιν ὀλίγου δεῖν ἅπασαν Ἰωνίαν,

καὶ πολλὰ σωῶν τοῖς τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγῶν, ἔλα-
 πτε τοῖς Ἀθωαίοις. ὁ δὲ Ἄγισ, ἐξ ἑρῶς μὲν ἕσπερ ἦρχεν αὐτῶν
 Διὰ τὴν γυναικα, κακῶς πεπονηῶς ἤρθετο δὲ καὶ τῆ δόξῃ.
 τὰ γὰρ πλείστα γίνεσθαι καὶ παροχρῆν δι' Ἀλκιβιάδην λό-
 γος ἦν. τῶν δὲ ἄλλων Σπαρτιατῶν οἱ δυνατώτατοι καὶ φιλοπ-
 μώτατοι ἦδ' ἢ τῶν Ἀλκιβιάδην ἐβαρύνοντο Διὰ Φθόνον. ἴσχυσαν
 οὖν καὶ διέπραξαν τοῖς οἰκτρῶν ἀρχόντων ἔπιτελαι παρὸς
 Ἴωνίαι, ὅπως ἀποκτείνωσιν αὐτὸν ὁ δὲ ἠσυχῆ παροχρῶν καὶ φο-
 βηθεῖς, τῶν μὲν παρὰ τὴν παῶν ἐκινῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις.
 ὁ δὲ εἰς χεῖρας ἵεναι, πρὸ τῶν πασῶν ἐφύγε. Τισαφέρνην καὶ τῶν
 βασιλέως σαβάρη διδὲ εαυτὸν ἕσπερ ἀσφαλείας, ἀθῶν ἦν
 παρ' αὐτῶν παρὸς καὶ μέγιστος. ὁ μὲν γὰρ πολὺ ἔσπον καὶ
 παρὸν αὐτῶν τῆς δεινότητος, ὅτι ὠν ἀπλῆς, ἀλλὰ κακῆθης
 καὶ φιλοπόνητος, ἐθαύμαζεν ὁ βάρβαρος. ταῖς δὲ καθ' ἡμέ-
 ραν ἐν τῶν συχρῶν καὶ σιωδιαπῶναι χεῖρα, ὅσθ' ἦν
 ἦν ἀπικτον ἦτος, ὅσθ' ἦν φύσις ἀνάλωτος. ἀλλὰ καὶ δεδίοσι καὶ
 Φθινοῦσαν, ὅμους δὲ συγγενῶν καὶ παροχρῶν ἐκείνων, ἠδὲ
 νῦν πᾶσι καὶ φιλοφροσύνῃν παρῆχε. πᾶσι οὖν ὠμὸς ὦν καὶ
 μισέλλῳ ἐν τοῖς μάλισα Περσῶν ὁ Τισαφέρνης, οὕτως ἐνε-
 δίδου τῶν Ἀλκιβιάδην καὶ λακδύμῳ, ὡς δὲ ἕσπερ ἀλλοίαν
 αὐτὸν ἀπικρῶν ἐκείνος. ὦν γὰρ ἐκείνητο παρὰ δεῖσιν τῶν
 καλλισόν, καὶ ὑδάτων καὶ λειμῶν ὑμειῶν ἔνεκεν, καὶ Διὰ τει-
 ρῶν ἐργῶν καὶ καταφυγῶν ἠσκημῶν βασιλικῶν καὶ πε-
 ειθῶν, Ἀλκιβιάδην καλεῖν ἔθετο καὶ πρῶτος οὕτω κα-
 λουῶντες καὶ παροχρῶν διετέλου. ἀπογοῖς οὖν ὁ
 Ἀλκιβιάδης τὰ τῶν Σπαρτιατῶν ὡς ἀπίστα, καὶ φοβούμῳ,
 τὸν Ἄγιν ἐκᾶχου καὶ διέβαλλε παρὸς τὸν Τισαφέρνην, ὅτι
 ἐὰν βοηθεῖν αὐτοῖς παροχρῶν, ὅσθ' ἐκαταλύειν τὴν Ἀθη-
 ναίους, ἀλλὰ γλίσχεως χρησιμῶν, θλίβειν καὶ ἀποκρῶν
 ἀτρέμα, καὶ ποιεῖν ἀμφοτέρους βασιλεῖ χεῖρῆθης, καὶ κα-
 πατόνους ἕσπερ ἀλλήλων. ὁ δὲ ἐπέθετο ῥαδίως, καὶ δῆλος
 ἦν ἀγαπῶν καὶ θαυμάζων, ὡς δὲ ἀποβλέπεσθαι τὸν Ἀλ-
 κιβιάδην ἐκατέρωθεν ἕσπερ τῶν Ἑλλήων, τὴν δὲ Ἀθη-
 ναίους καὶ μετὰ μέλεσθαι τοῖς γινῶσιν παρὸς αὐτῶν, κακῶς πα-
 ροχρῶν, ἀρθεσθαι δὲ κακῶν ἠδ' ἡ καὶ φοβεῖσθαι μὴ πρὸ τῶν
 πασι τῆς πόλεως ἀγαρῆθης, ἕσπερ Λακεδαιμονίοις χη-
 πα μισούμῳ. ἐν δὲ τῆ Σάμῳ τότε πρῶτα τὰ παρὰ γμα-
 τα τοῖς Ἀθωαίοις χεῖρον ἕσπερ ἦρχε, κακῶν ὁρμῶν τῆ
 ναυτικῆ δυναμεί, τὰ μὲν ἀνεκτῶν τῶν ἀφιστάων, τὰ δὲ ἐ-
 φύλατῶν, ἀμφοτέρωθεν ἐπὶ τοῖς πολεμίοις καὶ ἀλλοτῶν ὄν-
 τες ἀξιόμαχοι, Τισαφέρνην δὲ φοβεῖμῳ. καὶ τὰ λεγόμε-
 νας ὅσον οὐ πῶ παρῆναι Φοινίκας τεύχεῖς πενήτησθαι καὶ ἐκα-
 τὸν οὐσας ὦν ἀφικρῶν, ὅσθ' ἐμᾶς σωτηρίας ἐλπίς ἕσπερ
 λείπετο τῆ πόλει. ταῦτα δὲ εἰδὼς Ἀλκιβιάδης, ἐπεμπε
 κρύφα παρὸς τοῖς ἐν Σάμῳ δυνατοῖς τῶν Ἀθωαίων, ἐλπί-
 δας ἐνδιδὲς παρῆξεν τῶν Τισαφέρνην φίλον, ἐν τοῖς πολλοῖς
 χεῖρῶν, ὅσθ' ἐπὶ τῶν ἐκείνοις, ἀλλὰ τοῖς δέξοις, εἰ
 πολήσθαι ἀνδρες ἀγαθοὶ χημῶν, καὶ παύσαντες ὑβεί-
 ζοντα τὸν δῆμον, αὐτοῖς δὲ εαυτῶν σώξεν τὰ παρὰ γμασθαι
 τὴν πόλιν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι σφόδρα παροχρῶν τῶν Ἀλ-
 κιβιάδην, τῶν δὲ στρατηγῶν εἰς, Φρωῖχος ὁ Διεραδιώτης,
 ἕσπερ ἦν τὸν Ἀλκιβιάδην ὅσθ' ἐν τι μάλλον
 ὀλιγρχίας ἢ δημοκρατίας δέξοις, ζητοῦντα δὲ πρῶτος
 κατελθεῖν ἐκ Δεβολῆς τῆ δῆμου, παροχρῶν παρῆναι καὶ
 ἕσπερ ἦν τῶν δυνατῶν, αἰτίσθαι. χεῖρῶν δὲ τῆ γῶν, καὶ φαιρῶς ἦδ' ἡ τῶν Ἀλκιβιάδου χεῖρῶν ἐξ ἑρῶς,
 δέξοις

A multaq; detrimenta, adiunctus Lacedæmoniorū
 ducibus, populo Atheniensi infixit. At Agis ob
 stupratæ iniuriam vxoris illi infestus, angebatur
 insuper gloria eius. Pleraq; enim geri & succedere
 fama erat Alcibiadis opera: reliquorum quoque
 Spartiatarum potentissimi quiq; & ambitiosissimi
 inuidia iam in Alcibiadem flagrabant. Itaq; incu-
 buerunt in hoc, idque perfecerunt, vt magistratus
 vrbani scriberent in Ioniam eum vt de medio tol-
 lerent. Hic quum id clam rescuisset, cauit sibi, at-
 que in omnibus quidem quæ agenda essent, facie-
 bat pro Lacedæmoniiis: sed sedulo declinabat ne
 in potestatem eorum veniret. Ad Tissaphernem
 autem quum securitatis causa contulisset se, mox
 primus apud eum & maximus fuit. Namq; versuti-
 am eius & insignem calliditatem (quia integer
 non erat, sed prauus & versutorū studiosus) suspi-
 ciebat barbarus. At quotidiana eius in familiari
 consuetudine & conuictu vrbanitate, nulli mores
 non fledebantur, nullum non capiebatur ingeniu-
 m: sed etiam timentibus ipsum æmulisq; erat v-
 sus eius & ad spectus tamen iucundus & gratus. I-
 gitur ferus alias atq; Græcorū, vt nullus alius Per-
 ses, ofor Tissaphernes, adeo mancipatus Alcibiadi
 erat, eius delinitus assentationibus, vt vicissim ipse
 blandiēdo eum superaret. Siquidem hortos, quos
 præter cæteros habebat amcenissimos, fontium &
 pratorum salubrium gratia, in quibus prætoria e-
 rant & recessus regio exquisitoq; exculti splendo-
 re, vocari Alcibiadem voluit, omnesq; deinceps i-
 ta vocauerunt & appellauerunt. Repudiatis igitur
 Lacedæmoniorum partibus, vt infidis, Agideq; su-
 specto, obterebat eos & insectabatur apud Tissa-
 phernem, obstitens ne sedulo illis auxiliaretur, neu
 opprimeret Athenienses, sed vt maligne suppedi-
 tando premeret eos & attereret sensim, redderetq;
 vtrosq; regi opportunos, vbi cladibus sese mutuis
 confecissent. Hic vero est assensus facile, neq; dif-
 simulauit eū se ferre in oculis & magnificere. Vn-
 de respiciebant vtrinq; Græci Alcibiadem, & po-
 pulum Atheniensem pœnitebat afflictum: quod i-
 ta de illo consulissent. Dolebat et ipse de fortunis
 eorum, metuebatq; ne illa semel conuulsa ciuitate
 in arbitrium veniret infensorum sibi Lacedæmo-
 niorum. In Samo omnes pene fortunæ Athenien-
 sium vertebantur, atq; ex illo portu classe prouecti
 partim ea quæ descuerant recipiebāt, partim tue-
 bantur sua, hostibus adhuc mari vtcunq; pares. Ve-
 rum metuebant Tissaphernem, & quæ mox adfu-
 turæ dicebantur, naues Phœnissas centum quin-
 quaginta numero: quæ si venissent, spes nulla re-
 licta ciuitati erat salutis. Hæc quum cerneret Alci-
 biades, misit clam ad primores Atheniensium, qui
 Sami erant, spem ostentans conciliaturum seip-
 sis Tissaphernem, non in gratiam multitudinis, cui
 nihil fideret, sed optimatum, si viri fortes esse, & re-
 pressa populi insolentia, capessere ipsi remp. & cō-
 seruare vellēt vrbē. Ac cæteri quidē aures præbe-
 bāt Alcibiadi, vn° vero inter duces, Phrynich° Di-
 radiotes, suspicatus id quod erat, nihil Alcibiadis
 referre, in populi esset an in paucorū nutu resp. sed
 omnib. modis reditū eum in patriā querere, pro-
 pterea ex insectatione populi principum animos
 sibi parare iisq; surrepere, reclamauit: cæterū vict°
 sentētia: & iā ex professo Alcibiadis factus inimic°,
 δέξοις

Διεραδιώτης

clim id e
 ficant,
 constan
 tantem
 ditor cum
 Altyoch
 tia foier
 Phryni
 vocant
 ment
 quum
 se expo
 dicitur
 cio exp
 & calli
 men mil
 proditi
 nam & h
 chi cond
 & ab Al
 nonem
 hostium
 vt a clas
 Quum h
 ab Alci
 Phryni
 stium cl
 dem, qu
 noui
 amonem
 fuit. P
 cuborum
 Atheni
 ni mot
 lotes d
 Sami su
 nouam
 opes, v
 conuict
 Tissaph
 dorum
 corum m
 runt, &
 dicebant
 minime
 profectu
 fidem ci
 te, part
 tum p
 tantu
 tum qu
 pata re
 lami er
 noui
 uat. cu
 dōne m
 v fortit
 dū bene
 coleret
 cum in
 tum & c
 tum v
 quidem
 conuict
 tum p

elam id classis hostium praefecto Aystocho significavit, ut caueret monens, Alcibiademque inconstantem atque virisque partibus sese venditantem comprehenderet. Atqui imprudens proditor cum proditore agebat. Nam Tissaphernis Atyochus observans, cernensque quanta in gratia foret apud eum Alcibiades, detexit ei monita Phrynichi. Alcibiades ad Phrynichum in crimen vocandum confestim misit certos Samum. Frementibus omnibus & in Phrynichum coortis, quum non haberet aliud quemadmodum hinc se expediret, aggressus malum est maiore emendare malo. Iterum mittit ad Atyochum de iudicio exoptulatum, cum pollicitatione classem se & castra Atheniensium ei proditurum. Veruntamen nihil Atheniensibus Phrynichi proditio, ob proditionem alteram Atyochi, incommodavit. nam & hanc quoque aperuit Alcibiadi Phrynichi conditionem. At Phrynichus id prospiciens, & ab Alcibiade expectans secundam insimulationem, occupavit ipse Atheniensibus classem hostium praedicere aduenturam, monuitque ut a classe ne digrederentur, ac castra munitent. Quum his intenti Athenienses, acciperent iterum ab Alcibiade literas, monente ut asseruerent Phrynichum, qui tradendam in potestatem hostium classem susceperat, non habuerunt iis fidem, quod Alcibiadem existimarent, cui plane nota erant hostium consilia & cepta, illis ad circumveniendum Phrynichum abuti: verum falsi fuere. Postea tamen, Phrynichum quum vnus excubitorum Hermon pugione in foro percussisset, Athenienses causa cognita Phrynichum proditionis mortuum damnauerunt: Hermonem eiusque confortes donauerunt coronis. Ibi Alcibiadis amici Sami superiores Pisandrum mittunt Athenas ad mouendam rempublicam, & incitandos principes, ut summam rerum arriperent, populi que conuellerent vim, Alcibiadem ea conditione iis Tissaphernis amicitiam & societatem adiuncturum. Hic color erat, hic praetextus res in paucorum redigentium ius. Vbi opes suas constituerunt, & rerum sunt potiti illi qui quinque millia dicebantur, quum essent solum quadringenti, in minimis iam Alcibiadem ponebant, ac segnius prosequerentur bellum: partim quod nondum fiderent ciuibus ab ea abhorrentibus conuersione, partim quod Lacedaemonios semper paucorum potentiae studiosos remissius secum arbitrentur acturos. At plebs urbana inuita per metum quiescebat. Non pauci enim, qui quadringentis repugnabant aperte, obruncabantur. Qui Sami erant, his nuntiatis indignantes, instituerunt Piraeum abnauigare, Alcibiademque acciuerunt, cui delato imperio, in tyrannos ducere eosque iusserunt opprimere. Enimvero hic non, ut fortassis alius quispiam qui multitudinis euectus beneficio esset, egit vel acquieuit, omnia ut censeret indulgenda, nec quicquam luctandum cum iis qui ex errone & exule tantae classis, castrorum & copiarum tantarum ducem atque praetorem creauerant: sed, quod magni erat ducis officium, ut resisteret ira praecipitibus. Itaque prohibendo eos nequid secus admitterent, in praesentia quidem certe illi ciuitati citra controuersiam conseruauit imperium. Si enim domum inde essent profecti, hostes statim facultatem habuissent

A ἔξηγειλε κρύφα πρὸς Ἀγύοχον τὸ ἄπολεμίων ναύαρχον, ἐκέλευε μὲν Φυλάσσειον καὶ συλλαμβάνειν ὡς ἐπαμφοτερείζοντα τὸν Ἀλκιβιάδην ἐλελήθη δὲ ἄρα πρὸς δότις πρὸς δότι ἐξελεγε μὲν. τὸ γὰρ Τισσαφέρην ἐκπεπλημένον ὁ Ἀγύοχος, καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ὁρῶν παρ' αὐτῶν μέγαν ὄνα κατεμύουσε τὰ τῶν Φρυγίων πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης διδύς εἰς Σάμον ἐπεμψε τὰ τῶν Φρυγίων κατηρησόντας ἀγρομακτέντων ἢ πύργων καὶ σωισαμίων ἐπὶ τῶν Φρυγίων, ἐχ' ὅραν ἑτέρας ἐξεφυγίω ἐκ τῶν παρ' ἑαυτῶν, ἐπεχείρησε ἰάσθαι μείζονα κακῶν ὅσων. αὐτὸς γὰρ ἐπεμψε πρὸς τὸν Ἀγύοχον ἐγκαλῶν μὲν ἑαυτὸν τὸ μύουσεως, ἐπαγγέλλομαι ὅτι ταῖς ναύς καὶ ὁ στρατόπεδον τῶν Ἀθηναίων ὑποχείροισιν αὐτῶν παρέξειν. ἔτι μὲν ἐβλάψεν τὸς Ἀθηναίους ἢ τῶν Φρυγίων πρὸς δόσιαν, ἐπεὶ τὸν Ἀγύοχον πάλιν πρὸς δόσιαν. καὶ γὰρ ταῦτα κατεῖπε τοῦ Φρυγίου πρὸς τὸς πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην, ὃς τῶν Φρυγίων πρὸς ἀσπίδος καὶ πρὸς δόσιαν δούτερας κατηρησάντων πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην, φησὶς αὐτὸς πρὸς εἶπε τοῖς Ἀθηναίοις ὅτι μέλλουσιν ἐπιπλέειν οἱ πολέμοι, καὶ παρ' αὐτοῦ πρὸς ταῖς ναύσιν εἶναι καὶ πρὸς εἰσόδου ὁ στρατόπεδον. ἐπεὶ ὁ πρὸς δόσιαν τῶν Ἀθηναίων ἦκε γράμματα πάλιν πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην φυλάσσειον κελύοντος τῶν Φρυγίων ὡς πρὸς δόσιαν τοῖς πολέμοις τὰς ναύσιν ἡπίστησαν, οἱ μὲν τὸν Ἀλκιβιάδην εἰδὸτα σαφῶς τὸν ἄπολεμίων πρὸς ἀσπίδος καὶ ἐξουνοιαί, ἀποχρησάμενος τῶν Φρυγίων ἐξεβολίω ὅσοι ἀληθῶς ὑπερον μὲν τῶν Φρυγίων, ἐνὸς τῶν πρὸς δόσιαν ἕρμηνος ἐν ἀγρομακτέντων ἐβλάψεν καὶ ἐξεφυγίω, οἱ Ἀθηναῖοι δίκης γημοσύνης, τῶν μὲν Φρυγίων πρὸς δόσιαν κατεψήφισαν ὁ δὲ πρὸς δόσιαν, τὸ δὲ ἕρμηνος καὶ τὸς μετ' αὐτῶν συστάτας ἐσέφηνωσαν. ἐν τῇ Σάμῳ τότε κρηθίσαντες οἱ Ἀλκιβιάδους φίλοι, πέμψουσι Πείσαιδρον εἰς ἄστυ κινήσειν τὴν πολιτείαν, καὶ πρὸς ἀρρωσίου ταῖς δυναταῖς τῶν πρὸς δόσιαν ἀπλάμβανειν καὶ κατελύειν τὴν δόσιαν, ὡς ἐπὶ τῶν τῶν Ἀλκιβιάδους Τισσαφέρην αὐτοῖς φίλον καὶ σύμμαχον παρέχοντος. αὐτὴ γὰρ ἡ πρὸς δόσιαν, καὶ τὸ πρὸς δόσιαν τοῖς κατὰ τὴν πόλιν ὀλιγαρχίαν. ἐπεὶ δὲ ἴχουσαν καὶ πρὸς ἀσπίδος τὰ πρὸς δόσιαν, οἱ πεντακισχίλιοι λεγόμενοι, τετρακόσιοι ὅσοι, ἐλαχίστα τὰ Ἀλκιβιάδην πρὸς δόσιαν ἦδη, καὶ μαλακώτερον ἢ πρὸς δόσιαν τῶν πόλεμος τὰ μὲν ἀπίστωντες ἐπὶ πρὸς τὸν ἐξεβολίω ξενοπαροδοσι τοῖς πολίταις, τὰ δὲ, οἱ μὲν μάλλον ἐιδώσειν αὐτοῖς τοῖς Λακεδαιμονίοις, αἰεὶ πρὸς ὀλιγαρχίαν ὅπιτηδείως ἐβλάψεν. ὁ μὲν οὖν κατὰ τὴν πόλιν δόσιαν, ἀκων ὑποδέους ἡσυχία ἦγε. καὶ γὰρ ἀπεσφάγησαν ὅσοι ὀλιγοὶ τῶν ἐσπιουμένων φανεράς τοῖς τετρακόσιοις. οἱ δὲ ἐν Σάμῳ ταῦτα πρὸς ἀσπίδος καὶ ἀγρομακτέντων, ἀρμυλοπλόων διδύς ἐπὶ τῶν Πειραιῶν καὶ μετὰ πρὸς δόσιαν τὸν Ἀλκιβιάδην, καὶ πρὸς δόσιαν ἀποδείξαστες, ἐκέλευον ἡγεῖσθαι καὶ κατελύειν τοῖς τυραννοῖς. ὁ δὲ οὐχ ὅτι αὐτῆς ἐξάφνης χάριτι τῶν πολλῶν μέγας γρηνοῦς, ἐπαθε καὶ ἡγάπησε, πρῶτα δὲ διδύς οἰόμενος πρὸς δόσιαν καὶ μηδὲν ἀπιλέγειν τοῖς ἐκ πλάμπρος καὶ φυγάδους αὐτόν, νεὴν ποσούτων καὶ στρατοπέδου καὶ δυναμείως πηλικαύτης ἀποδείξασιν ἡγεμόνα καὶ στρατηγόν. ἀλλ' ὅτι κατὰ τὴν πόλιν μετὰ πρὸς δόσιαν, αἰτίσασθαι φερομένοις ὑποδότης, καλύσας δὲ ἀμύρτειν. τότε γὰρ τὰ πρὸς δόσιαν τὴν πόλιν πρὸς ἀσπίδος ἔσωσαν. εἰ γὰρ πρὸς δόσιαν ἀπεπλάσθαι οἱ κατέ, τοῖς μὲν πολέμοις διδύς ἔχειν ὑποδότην

Γωνίας άπασαι, Έλλησποντον άμα χεί κ' ές ήσους, Α'θη-
 ναίους δέ προς Α'θηνάϊους μάχεσθαι, τ' πόλεμον εις τήν
 πόλιν έμβαλόντας, όν μόνος μάλιστα μή γήρεσθαι διεκάλυ-
 σεν ο Αλκιβιάδης, ου μόνον πείθων και διδάσκων ο πλήθος,
 άλλα και καθ' ένα τοίς μηδ' αϊτιβολών, τ' δ' όπιλαρχοβα-
 νόμοτος. στωέτωρα ήε δ' αυταί και Θερασύβαλος ο Στει-
 ειός άμα παρών κ' κεκραγώς: ή γδ' (ώς λέγεται) μεγα-
 λοφρονότατος Α'θηνάϊων. εκείνο τε δη και τον τ' Αλκιβιάδ' κ'
 κ' δούτερον, όπι υποχρόμοτος ές Φοινίους ναύς άς παρσε-
 δέγητο Λακεδαμονίοι βασιλέως πέμφαστος, ή μεθαστησιν
 προς αυτους, ή Δραραζαοζ, μηδε προς εκείους κρημι-
 δίνω κ' ελαταχών εζεπλωσε. κ' ές μηδ' ναύς εκφανείσας
 πει Α'πειδον εκ ηγαρη ο Τισαφέρης, άλλ' εφύσσατο τ' ές
 Λακεδαμονίους τήν δ' αιτία ε' αποβέβαι, παρ' άμφοτέ-
 ροις ο Αλκιβιάδης ειχε, κ' μάλλον έπι τ' ές τοίς Λακεδα-
 μονίοις, ως διδάσκων τ' βαρβαρον αυτους υφ' αυτην παροσον
 απομυμνύς τ' ές Ε'μινας. ε' γδ' ήδ' άδηλον όπι τοίς έτέροις
 δυνάμεις τσαύτη παροσγρομύη, τ' έτερος άφηρητο κρημι-
 δ' ή ο κρετος τ' θαλασσης. εκ τ' ετα κατελύθησαι μηδ' οι τε-
 φακσοι, τ' Αλκιβιάδ' φίλων παροσγύμης συλλαμβανο-
 μών τοίς τα δημια φρονοσι. βαλομύων ή τ' εν άρει κ' κε-
 λθόντων καλέναι τ' Αλκιβιάδ' κ' αυτος έπετο δειν μη και αις
 χροί μηδ' άπαρκαίς, οίκτω κ' χείρι τ' πολλών, άλλ' εν-
 δόξως κατελθειν. δ' ε' παροσπον μηδ' ολίγοις ναοίν εκ Σάμου
 παειπλει τ' Κνιδίων κ' Κών θαλασσην' εκει δ' άχρύσας
 Μινδαρον τ' Σπαρτιάτω εις Ε'λλησποντον αναπλειν τα' ε-
 λα παρτι, κ' τ' ες Α'θηνάϊους επαχλαθειν, ήπειγέτο βοηθήσαι
 τοίς στρατηγίς, κ' τ' τήλω εις τ' ετο κρημοδ' στωιούσε πλ' εν
 οκτωκαιδεκα τελερεσιν, εν ε' πασας όμοδ' τ' ναοί στωμπεσον-
 τεσ εις ο αυτο κ' ελαναυμαχουτες παει Α'βυδον άμφοτε-
 ροι, τοίς μηδ' ήτ' άμοροι μερεσι, τοίς ή νικωντες, άχρει δειλης ά-
 γώνι μεγάλα στωείχοντο. και παρεχε μηδ' εναντία δόξα
 άμφοτέροις όπιφανείς, ως τε θαρρειν μηδ' τ' ες πολεμίοις, θο-
 ρυβείσθαι δε τ' ες Α'θηνάϊοις. ταχ' ή σημειον ε'ρας απο τ' ης
 ναυαρχίδος φίλιον, ώρησεν δι' ης όπι τ' ες κρατουσας και
 διώκοντας τ' Πελοποννησίων. βεβαμότος δ' αυτους εζεωσεν
 εις τ' ήλω, κ' παροσκειμότος, εκρηπτε τ' ες ναύς, κ' στωεπίρωσκε
 τ' αιδρων εκνεόντων, κ' φαρναβαζ' πεζη παροσβουηωτος,
 αυτοίς κ' μαχουμ' ελα τ' θαλασσην' υφ' τ' νεών. τέλος
 ή τ' μηδ' πολεμίων τελαχοντα λαβόντες, αιασώσαντες ή τ' ες
 αυτην, ε' παιον ε'ρησαν. ε'τω ή λαμπαρ' κρησομότος δι-
 χια, κ' φιλομύμνους δι' ης ε'καλωπίσασα τ' Τισαφέρ-
 η, ξείνα κ' δωρα παροσκασάμοτος, κ' τεραπειδ' έχον
 ηγεμονικία, ε'ποβέβλο προς αυτον. ε' μλω ε'τυχεν εν παρο-
 σεδίκησει, άλλα παλαμ κακώς άχρύων ο Τισαφέρης υπο
 τ' Λακεδαμονίων, και φοβούμοτος αιτία λαβειν εκ βασι-
 λέως, ε'δδξεν εν χερσ' τ' Αλκιβιάδ' κ' αφησται, και συλ-
 λαβών αυτον ειρξεν εν Σαροδεσιν, ως λύσιν εκείνης τ' ες Δρα-
 βολης τήν άδικία τ' αυτω εσομύω. τελαχοντα δ' ήμέ-
 ρων Δραγρομύων, ο Αλκιβιάδης ήππου ποθεν άπορή-
 σασ, και αποδρας τοίς φύλαχας, εις Κλαζομύας διε-
 φυγε. και τον μηδ' Τισαφέρην παροσδιέβληεν ως υφ'
 εκείνου μετεμύωτος, αυτος δε πλωσας εις ο στρατόπε-
 δον τ' Α'θηνάϊων, και πυθόμοτος Μινδαρον όμοδ' και φαρναβαζ' εν
 Κυζικω γεγειναι, τοίς μηδ' στρατιώτας πα-
 ρώρησεν ως αιάγκλω ούσαι αυτοίς και ναυμαχην και πεζομαχην
 και μα' Δία τειχομαχην προς τοίς πολεμίοις.

totius sine pulvere occupanda Ionia, Hellepontii
 & insularum, dum cum Atheniensibus Athenien-
 ses bello civili decertarent intra urbis moenia.
 Quod ne fieret vnus potissimum impediuit Alci-
 biades, non suadendo modò & docendo multitu-
 dinem, sed etiam singulos partim obsecrando par-
 tim corripiendo. Adiuuit eum Thrasylbulus quoq;
 Stiriensis cum praesentia sua tum clamoribus: erat
 enim (vt ferunt) Atheniensium hic vocalissimus.
 Iam alterum Alcibiadis praclarum factum est,
 quòd quum ostendisset classem Phoenissam fe,
 quam ab rege expectabant, vel ad ipsos tradutu-
 rum, vel praestaturum certè ne illis coniungeren-
 tur, properè conscendit. Has naues, quum circa
 Aspendum essent conspectae, non adduxit Tissa-
 phernes, sed Lacedaemonios delusit. Causa auersae
 classis apud vtrasque partes collata in Alcibiadem
 fuit, magis apud Lacedaemonios tamen, quòd bar-
 baro suggestisset, vt Gracos sineret sese mutuo
 obterere. Neque enim obscurum erat, vtris accel-
 sissent partibus tantae vires, eas maris imperium ex-
 torturas alteris fuisse. Inde quadringenti illi op-
 pressi sunt, quòd Alcibiadis necessarii promptè o-
 pitularentur factioni populari. Quum vellet au-
 tem iuberetq; plebs urbana vt Alcibiades ab exilio
 reuerteretur, non existimauit ille inani sibi & inu-
 tili misericordia & beneficio plebis, sed gloriosè
 redeundum esse. Quare paucis nauibus primùm
 ex Samo Cnidiorum & Coorum pelagus obiuit.
 Ibi comperto Mindarum Spartiatem pergere cum
 tota classe in Hellepontu & insequi Athenienses,
 maturauit ducibus Atheniensib. suppetias ire. Ac
 fortè fortuna in eo articulo aduenit octodecim
 nauibus. quo vtrinq; classes vniuersae concurrebant
 circa Abydum, & confluentes altero cornu victri-
 ces, victae altero in ferum vsque acrem trahebant
 pugnam. Aduentu suo contrariam vtrisque expe-
 ctationem praebuit, vt erigerentur hostes, Athe-
 nienfes terrore percellerentur. Mox signo ex na-
 ue pratoria sublato amicum se esse, magno impe-
 tu in victores & infectantes est Peloponnesios in-
 uectus. fugatos in terram expulit, & tergis inhæ-
 rens fugientium, naues eorum concidit, peremitq;
 multos ex iis qui conabantur enatare, quanuis
 Pharnabazus iis terra subueniret, nauesque enite-
 retur in littore seruare. Postremò captis de ho-
 ste triginta nauibus, suis receptis, trophæum exci-
 tauère. Tam nobili potitus victoria, quum affecta-
 ret ilicò ostentare se Tissapherni, cum muneribus
 donisq; & comitatu imperatoris cõtendit ad eum.
 Verùm frustratus est spe sua: nam apud Lacedæ-
 monios iam pridem malè audienti & metuenti ne
 crimen sibi pararetur apud regem, in tempore vi-
 sus est Alcibiades adesse, & comprehensum coniec-
 cit Sardibus in vincula, illius calumniae mutuaturus
 ex hac iniuria purgationem. Triginta post die-
 bus habita Alcibiades alicunde equi copia, elapsus
 custodibus profugit Clazomenas, Tissaphernem
 insuper calumniatus, emissum se ab illo fuisse.
 Profectus in castra Atheniensium, nuntiato Min-
 darum & Pharnabazum Cyzici conuenisse, co-
 hortatus est milites, necessarium demonstrans
 esse vt nauali & terrestri praelio decernerent
 cum hostibus, & verò etiam muros oppugnarent.

nam ni vndique victores essent, difficultatem fore stipendii. Mox quum omnes imposuisset nauibus, & Proconnesum decurrisset, edixit vt in medium reciperent minora nauigia, ac darent operam ne qua praesentisceret aduentum suum hostis. Fortè imber repentinus & ingens cum tonitru effusus adiumento fuit, simulq; coepta texit. Neque enim hostes modò latuit, sed Athenienses quoque, quòd, quum praeter eorum expectationem conscendere iussisset, soluerit. Paulo post & tempestas discussa est, & Peloponnesiorum in conspectu fuit classis, quae in ancoris pro Cyziceorum portu stabat in salo. Veritus igitur Alcibiades ne conspecta nauium suarum multitudine refugerent in terram, ducibus iussit vt lentius nauigantes sequerentur à tergo, ostendit se cum nauibus quadraginta, hostesque laceffiuit. Postquam ludificati contempta paucitate, quasi cum his solum futurum sibi certamen esset, atque ita infesti in Alcibiadem iuerunt, confestim coorti in pugnam manus conseruere. At vt reliquae in dimicantes iam intulerunt se, percussi terga dederunt. Alcibiades autem, nauibus viginti praestantissimis mediam perumpens aciem, ad terram successit, & excensione facta, institit fugientibus ex nauibus, multosq; obtruncauit. Mindarum & Pharnabazum opem his ferentes fudit, ac Mindarum strenuè dimicantem interemit, Pharnabazus consuluit fugae. Multis interfectis spoliatisque naues omnes ceperunt: Cyzico etiam, quum id esset à Pharnabazo deferrum & contrucidati Peloponnesii, capto, non Hellepontum modò confirmauerunt sibi, verum etiam mari vi expulere Lacedaemonios. Interceperunt scriptas quoque Laconicè de hac clade ad ephoros literas. Effluxerunt praeclaræ res, Mindarus interiit, esuriunt milites, haeremus quid faciendum sit. In tantum verò animos sustulere Alcibiadis milites, tantosq; sumpserunt spiritus, vt dedignarentur aliis militibus se subinde victis inuictos vbiq; commiscere. Nam fortè non multo ante ad Ephesum re à Thrafyllo malè gesta, æreum trophæum Ephesii in opprobrium Atheniensium erexerant. Hæc improperabant Thrafylli militibus milites Alcibiadis, extollentes se & suum imperatorem, nec eos ad eadem gymnasia vt tenderent apud se in castris dignabantur. Vt verò Pharnabazus magno equitatu & pedestribus copiis populantes Abydenorum fines est adortus, suppetias veniens Alcibiades fugauit eum, persequutusque ad noctem vsque est cum Thrafyllo: ac tunc se cum eo coniunxit, atque inter se congratulantes ouantesque in castra rediere. Postero die excitauit trophæum, & Pharnabazi prouinciam, nemine ire contra auso, ferro & igni vastauit. Sacerdotes ibi aliqui capti, sed sine pretio ab eo dimissi. In Chalcedonios, quòd desciuissent, praesidiumque ac praefectum recepissent Lacedaemoniorum, mouit arma: sed omnem praedam vbi eos intellexit, ex agris coactam apud amicos suos Bithynos deposuisse, eorum finibus exercitum admouit, & caduceatore praemisso incusauit Bithynos. Qui trepidantes praedam illi tradiderunt, amicitiamq; iunxerunt cum eo. Dum Chalcedon ex mari in mare circumualatur, accurrit Pharnabazus ad soluendam obfessionem, & praefectus Hippocrates, contractis copiis suis, eruptionem fecit ex vrbe in Athenienses.

A χρέματα γὰρ οὐκ εἶ), μὴ πρότερον καταδοῖ. πληρώσας ἡ τὰς ναῦς καὶ καταρτίσας εἰς Πελοπόννησον, ἐκέλευσεν εἰπὸς περὶ βάλαντον τὰ λεωτὰ πλοῖα καὶ τὰ ὄψα φουλάσσειν, ὅπως μηδεμία τοῖς πολεμίοις ἐπιπλέοντες αὐτὸν χροῖο μνησθῆναι πορναβάζου. ἔτυχεν ἡ καὶ πολλῶν ὀμβρῶν ἐξαιφνης ἐπιπέσοιτο, καὶ βροχῆς καὶ ζέφου σικωερῆσαι καὶ σικωεπικρύψαι τὴν τὸν πορναβάζου. ἔγδ' ἰδίον τὸς πολεμίους ἔλαθεν, ἀλλὰ καὶ τὸς Ἀθηναίους ἀπεργνωκῆσαι ἦδη, ἐμβύβουα κελύσας, αἰήθη. καὶ μὲν μικρὸν ὅτε ζέφος διελύθη, καὶ κατὰ φθισσαι αἰτ' Πελοποννησίων ἦτες, αἰαρέμεναι πρὸς τὴν λιμῆος τ' Κυζικίου. **B** δεισας οὖν ὁ Ἀλκιβιάδης μὴ εἶχε ὁ πλήθος αὐτὸν περιδόντες, εἰς τὴν γλῶσσαν κατὰ φύρωσι, τὸς μὲν στρατηγὸς ἐκέλευσεν ἰσυχὴν πλεόντας, ἑπολείπετο, αὐτὸς ἡ τεσσαρῆκοντα ναῦς ἔχων ἐφαίνετο, καὶ πρὸς κελύστο τὸς πολεμίους. ἐπεὶ δὲ ἐξηπάτησαν, κατὰ φρονησαντες ὡς ὅτι ποταμὸς αὐτὸς ἐξήλασαν, αὐτὸν μὲν ὅπως ἐξήπατησαν καὶ σικωεπλέχοντο, τὸ δὲ ἄλλων ἦδη μαχημένοις ἐπιφρονημένων, ἐκπλαγῆτες ἐφύρωσαν. ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης εἶχεσι ταῖς ἑρίσας διεπλάσας καὶ πρὸς βαλῶν τὴν γλῶσσαν ἀπέβαλε, ἐπέκειτο τοῖς φούρωσι ἐκ τῆς ναῦς καὶ πολλὰς ἐφύρωσε. Μινδαρὸς ἡ καὶ Φαρναβάζου πορνοβθέντων κρατήσας, τὸ μὲν Μινδαρον ἀρείλεν ἐρρωμένως ἀγωνίζομενον, ὁ δὲ Φαρναβάζος ἐφυγε. πολλῶν ἡ καὶ νεκρῶν καὶ ὀπλων κρατήσαντες, ταῖς ναῦς ἀπάσας ἔλαβον, χρωσάμενοι ἡ καὶ Κυζικὸν ἐκλιπόντες τὸ Φαρναβάζου καὶ τὸν Πελοποννησίων ἀφροφθέντων, ἔμονον τὸ Ἑλλησποντον εἶχον βεβαίως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλης θαλάσσης ἐξήλασαν καὶ κρατὸς τὸς Λακεδαιμονίους. ἐάλω ἡ καὶ γράμματ' ἀλακωνικῶς φροφθῆσαι τοῖς ἐφροφθῆσαι τὸ γερημελίω ἀτυχίας. Ἐρρὸς τὰ κατὰ Μινδαρος δὲ ἀπέστυται πεινῶντι τὸ ἀνδρες ἀπορέομες τὴν καὶ δρατ. ἔτω δὲ ἐπήρησαι οἱ μὲν Ἀλκιβιάδης στρατὸς ἀμύροισι, καὶ **D** ὅσων ἐφροφθῆσαι, ὡς τ' ἀπαξ, ἐν ἐπὶ τοῖς ἄλλοις κατὰ μιν γυναικα στρατιώταις ἑαυτὸς, πολλὰς ἡ πηρομένοις, ἀπτήτης ὄντας, καὶ γὰρ ἔπολλω πορνοβθέντων σικωεβέθηκει τῶν αἰσάντων περὶ Ἐφροφθῆσαι τὸ Θεασύλλης, ὁ χαλκῆν ἀνείσαναι Ἑσπαίον ἔπο τῆν Ἐφροφθῆσαι ἐπὶ αἰγυμῆ τὸ Ἀθηναίων. ταῦτ' οὖν ὠνείδιζον οἱ μετ' Ἀλκιβιάδῃ τοῖς μὲν τὸ Θεασύλλης μεγαλύνοντες αὐτὸς καὶ τὸ στρατηγὸν, ἐκείνοις δὲ μήτε γυμνασίω μήτε χροφας ἐν στρατοπέδω κρινωθῆναι ἐτέλοντες. ἐπεὶ ἡ Φαρναβάζος ἰπώσας τε πολλὰς ἔχων καὶ περὶ ἐπὶ πᾶσι αὐτῶν ἐμβέβηκόντων εἰς τὴν Ἀβυδωνῶν, ὁ Ἀλκιβιάδης ἐκβοηθήσας ἐπὶ αὐτὸν, **E** ἐρέφατο καὶ κατεδίωξεν ἀγροσκότους μὲν τὸ Θεασύλλης, καὶ ἀνείμινοντο, καὶ κρινῆ φροφθῆσαι ἀμύροισι καὶ χροφοντες ἐπὶ πηροφθῆσαι εἰς τὸ στρατοπέδον. τῆ δὲ ὑστεραία φήσας Ἑσπαίον, ἐλεφάτει τὸ Φαρναβάζου χροφον, ὁ δὲ ἀμύροισι πολυμήτος. ἰερὸς μύροισι καὶ ἰερείας ἔλαβε μὲν, ἀλλ' ἀφῆκεν αὐτὸν λύρων. Χολκηδονίοισι δὲ ἀφροφθῆσαι καὶ δεδεγμένοις φροφθῆσαι καὶ ἀρμωσῆσαι Λακεδαιμονίων, ὠρμημένος πολεμῆν, ἀχρῶσας δὲ ὅτι τὴν λείαν πᾶσαι ἐκ τῆς χροφας σικωαχρῶντες εἰς Βιθυνῶν ἐκπῆθενται φίλοις ὄντας, ἦκεν ἐπὶ τοῖς ὄροισι ἀγρῶν τὸ στρατὸμα: καὶ κήρυκα πορνοβθέντων, ἐνεκῆλει τοῖς Βιθυνίοις. οἱ **F** δὲ δεισάντες, τὴν τελείαν ἀπέδδσαν αὐτῶν, καὶ φιλίαν ὡμολόγησαν. ἀποτειχίζομεν δὲ τῆς Χολκηδῶν ἐκ θαλάττης εἰς θαλάττην, ὁ Φαρναβάζος ἦκεν ὡς λύρων τὴν πολιορκίω καὶ Ἰπποκράτης ὁ ἀρμωσῆς ἐκ τῆς πόλεως σικωαχρῶν τὸ σικω αὐτῶν δυνάμιν, ἐπεχέρη τοῖς Ἀθηναίοις.

His enim conditionibus aperuerant illi portas, atque hæc receperant, omnia sua ut ipsis salua forent. Quapropter prodicionis Anaxilaus Lacedæmone postulat, non deformauit factum suum oratione. negauit enim ciuem se Lacedæmonium, sed Byzantinum, quum non Spartam cerneret, sed Byzantium in præcipitem casum adductum, vrbe circumuallata, nemine quicquam importante, commeatum, qui præ manibus esset, Peloponnesiis & Bœotiis consumentibus, Byzantinis verò cum liberis & coniugibus esurientibus, non prodidisse hostibus, sed bello & calamitatibus exemisse patriam suam, æmulantem Lacedæmoniorum excellentissimos, quib. vnum tantum esset honestum & iustum quod ex re sit patria. Grata fuit Lacedæmonii oratio, illosq; iudicio liberauere. At Alcibiades iam visere cupiens penates, vel potius toties fufis fugatisq; hostibus, videri affectans à ciuibus, vela fecit. Naues Atheniensium vi magna clypeorum & manubiorum vndique adornatae erant, magnum agmen trahabat secum captiuarum, plura deportabat concisatum ab se & oppressarum insignia, quæ ducenatarum omnes explebant numerum. Quæ verò his Samius Duris (qui stirpem se ferebat Alcibiadis) attexit, ad tibiam eum remos concitasse, classicos modulante Chryfogeno pythionice, hortatorem Callipedem fuisse tragædiarum histrionem, statit, xyftide, & reliquo cultu, quo prodire in scenam solitus erat velatum, nauem prætoriam velo purpureo in portum decurrisse, quasi vinosus comessabundusque aduentaret: ea neque Theopompus, neque Ephorus, neque Xenophon prodidit. Neque illum verisimile sit ab exilio & ærumnis tantis tam procaciter cum Atheniensibus egisse in reditu. Imò etiam inuectus in portum timide est, neque, quum in portu staret, prius ex triremi excendit in terrâ, quam in foris consistens præstò videret consobrinum suum Euryptolemum amicosque atque necessarios frequentes, qui prodirent ei obuiam & inuitarent. Postquam descendit reliquos duces ne aspicere quidem dignabantur homines qui obuiam processerant: sed concursu ad illum facto plaudebant, salutabant, prosequabantur eum, coronis redimibant qui adire poterant, qui non poterant, spectabant illum à longè, iuuenibusq; monstrabant senes. Multum etiam lacrymarum permixtum publicæ erat lætitiæ, & recordatio cum his lætis rebus cladium superiorum, reputantibus iis non futurum fuisse vnquam ab Sicilia ut decidissent, vel vlla ipsis alia elapsa spes fuisset, si ea tempestate imperium & exercitum reliquissent Alcibiadi, quando tunc quum ciuitatem suscepit mari propè expulsam, terra vix suburbia tenentem, & domesticis distractam seditionibus, ex reliquiis excitatam exilibus atq; debilibus, non in pristinum modò maris restituerit imperium, sed terra quoque hostium vbique victricem reddiderit. Ac lex antè de illius reditu perlata fuerat ex Critiæ Callæschri filii rogatione, ut ipse hîsce elegiis commonens Alcibiadem beneficii, cecinit,

*In cætu populi dixi hanc, sententia qua te
Cum plausu letum restituit patriæ.
Hæc est ad plebem per me ipsa rogatio lata:
Hoc tibi sit pignus quod mea lingua dedit.*

Ibi aduocato ad concionem populo procedens

A ὅτι πούτοις γὰρ οἱ ἄνδρες παρέρδοσαι τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα σωθέντων, μὴδὲν αὐτοῖς ἴδιον ὑπεξελεῖν· δὲ καὶ δίκην παρέρδοσας ἐν Λακεδαίμονι φύγων ὁ Ἀναξίλαος, ἐφάρη τὰ λόγῳ ὁ ἔργον ὅσα ἀισμῶν. ἔφη γὰρ ὅσα ἂν Λακεδαίμονιος, ἀλλὰ Βυζαῖτιος, ὅσα δὲ τὴν Σπάρτῃ κινδυνώσουσα, ἀλλὰ ὁ Βυζαῖτιον ὄρων, τῆς μὲν πόλεως ἀποτετελισμένης, μηδενὸς δὲ εἰσαγαγμένου, τὸν δὲ ὄντα ὅτιον ἐν τῇ πόλει Πελοποννησίων καὶ Βοιωτῶν ἐαθόντων, Βυζαίων δὲ πεινώντων σὺ τέκνοις καὶ γυναῖξιν, οὐ παρέρδομαι τοῖς πολεμίοις, ἀλλὰ πολέμῳ καὶ κακῶν ἀπαλλάξαι τὴν πόλιν, μιμέμενος

B τῆς δριγύς Λακεδαίμονίων, οἷς ἐν καλὸν ἀπλῶς καὶ δίκαιον ὅτι ὁ τῆς πατρίδος συμφέρον. οἱ μὲν οὖν Λακεδαίμονιοι ταῦτ' ἀκέραιες, ἠδέθησαν καὶ ἀπέλυσαν τῆς ἀδρας. ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ἰδεῖν τε ποθὼν ἠδὲ τὰ οἴκῳ καὶ ἐπι μάλλον ὀφθῆναι Βυζαίων τοῖς πολίταις νενικηκῶς τῆς πολεμίας ποσυντάκεις, ἀνήρη, πολλὰς μὲν ἀσπίσι καὶ λαφύροις κύκλω χρησημένων τῶν Ἀθηκῶν τετραδῶν, πολλὰς δὲ ἐφελέμενος ἀχμαλώτους, ἐπι ἧ πλείω κερμίζων ἀκροσῶλια τῆ διεφθαρμένων ὑπὸ αὐτῶ καὶ κεκρατημένων ἦσαν γὰρ ὅσα ἐλάτοις στωαμφοτέρωθεν ἀκροσῶν. ἀπὸ Δριγύς ὁ Σάμιος Ἀλκιβιάδης φάσκων ἀπόρητος εἶ) παρέρδοσαι τῆτοις, αὐλεῖν μὲν εἰρεσίαι πῖς ἐλαύνοισι Χρυσόρητον τῆ πυθιονικῆ, κελύβην ἧ Καλλιπίδῳ τῆ τῆραδιῶν ὑποκριτῶν σατῶς καὶ ξυσίδα καὶ τὸν ἄλλον ἐπαγώνιον ἀμπερόμενον κῆσμον, ἰσῖα δὲ ἀλαργῶ τὴν ναυαρχίδα παρέρδοσαι τοῖς λιμέσιν ὡσπερ ἐκ μέθης ὅπι κωμῶσοντας, ἔτε Θεόπομπος, ἔτ' Εὐφορος, ἔτε Ξενοφῶν γέγραφεν· ἔτ' εἰκὸς ἰὼ ἔτῳς ἐν βυφῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις, μὲν φυγῶν καὶ συμφορῶν ποσυντάκεις κερμίζων. ἀλλ' ἐκείνος καὶ δεδιὼς κατήγετο, καὶ καταρξεί οὐ παρέρδοσαι ἀπέβη τῆ τελεῆς πρὸν σῶς ὅτι τῶ καταστώματος, ἰδεῖν Εὐρυπτόλεμόν τε τῆ ἀνελίον παρόντα καὶ τῆ ἄλλων φίλων καὶ οἰκείων συχοῖς ἐκδεχόμενος καὶ παρέρδοσαι. ἐπεὶ δὲ ἀπέβη, τῆς μὲν ἄλλοις στρατηγῶν οὐδὲ ὄρεν ἐδόκειω ἀπρητῆτες οἱ ἀδραστοί, παρέρδοσαι δὲ ἐκείνον στωβέρωντες, ἐβόων, ἠπαύζοντο, παρέρδοσαι, ἐφεφαίνεν παρέρδοσαι οἱ καὶ μὴ δυνάμενοι παρέρδοσαι, ἀπῶναι ἐθεώοντο, καὶ τοῖς νέοις ἐδείκνυσαν οἱ παρέρδοσαι πολὺ δὲ καὶ δάκρυον τὰ χαίροντι τῆς πόλεως ἀνεκέρατο, καὶ μνήμη παρέρδοσαι τὴν παρέρδοσαι ὀτυχίας τῆ παρέρδοσαι ἀτυχημῆ, λογιζόμενοι ὡς ἔτ' ἀπὸ Σικελίας διήμερον, ἔτ' ἄλλοι τῶ παρέρδοσαι ἔξεφυγῶ αὐτοῖς, ἐάσαντας Ἀλκιβιάδῳ ὅτι τῆ τότε παρέρδοσαι καὶ τῆς δυνάμεως ἐκείνης, εἰ νῦν τῆ πόλιν παρέρδοσαι ὀλίγου δέισαν ἐκπεπῶκέναι τῆ θαλάσσης, καὶ τῆ γῆς ἧ μόλις τῶ παρέρδοσαι κρατῶσαν, αὐτῶ ἧ παρέρδοσαι ἐαυτῶν σασιάζουσαν, ἐκλυπῶν ἐπὶ λειψάνων καὶ ταπεινῶν ἀνασῆσας, οὐ μόνον γὰρ τῆς θαλάσσης ὁ κέρτος ἀπέδωκεν, ἀλλὰ καὶ περὶ νικῶσαι ἀποδείκνυσι πῶρα γὰρ τοῖς πολεμίοις. ὁ μὲν οὖν ψήφισμα τῆς καθόδου παρέρδοσαι ἐκεκύρωτο Κερίου τῆ Καλλιάστρου γράψαντος, ὡς αὐτὸς ἐν ταῖς ἐλεγεῖαις πεποίηκεν, ὑπομνήσκων τὸν Ἀλκιβιάδῳ τῆς χάριτος, ἐπὶ πούτοις,

F Γνώμη δὲ ἦσε κατήγαγ' ἐγὼ ταῦτ' ἐν ἅπασιν
Εἶπον, καὶ γράψας πύργῳ ἔδρασα τόδε.
Σφραγίς δὲ ἡμετέροις γλώτῃς ὅτι τοῖς δεσι κῆται.
τότε δὲ τῆ δήμου στωελόντος εἰς τῆ ἐκκλησίαι παρέρδοσαι

non cepit tamen oppidum: quod quidem semen aduersus eum communium criminum præbuit aduersariis. Equidem existimo, Alcibiadem: siquæ vnquam, ab sua ipsius conuulsum gloria. Quæ ingens quum esset, audaciæ & prudentiæ eius ex rebus collecta præclare gestis existimatio, suspectum eum reddebat, sicubi titubasset, quasi res sibi non esset curæ, neq; cuiquam fides fiebat non potuisse. nam sedulo agentem nihil non valuisse arbitrabantur assequi. Expectabant etiam Chiorum subactorum & reliquæ Ionix nuntium. Quare moleste ferebant non confestim omnia, neq; è vestigio adferri transacta, non reputantes ærarii angustias, quibus, bellum gerens cum hominib. quibus erat rex magnus præbitor, subinde haberet necesse, relicto exercitu ad stipendium proficisci, & ad com meatum explicandum. Etenim nouissimum crimen hinc emanauit. Quippe Lyfander cum império ab Lacedæmoniis ad classem missus, quaternos obolos pro ternis, ex subministrata à Cyro pecunia, nautis dabat in capita: hic vero quum ægre iam ternos suggereret, in Cariam ad pecuniã conficiendam contendit. Quem autem præfecerat classi, Antiochus, bonus quidem erat gubernator, cæterum vecors & licentior. Cui quum imperatum ab Alcibiade foret, etiamsi lacefferent eum hostes, ne prælio decertaret, eo prorupit proteruie & contemptus, vt completa naue sua & altera præterea de classe, Ephesum infestus pergeret, & nauium hostilium proras cum ingenti petulantia factorum dictorumq; scurrilium præucheretur. Hic primo Lyfander paucis prouectus nauibus est, atque eum insequitus, Atheniensibus tota classe ei subsidio venientibus, soluit item suas, ac potitus victoria ipsum interemit Antiochum, naues multas simul & capita cepit, trophæumque excitauit. Ad eum nuntium regressus Samum Alcibiades, & cū tota classe in altum prouectus, prouocauit Lyfandrum: verum ille hac victoria contentus non mouit se. At ex iis quos habebat in exercitu Alcibiades maleuolos, Thrafsybulus Thrafonis filius, inimicus eius, Athenas profectus est, ad eum criminandum, incensisque inimicis vrbis eius, pro concione omnia dixit Alcibiadem perdidisse, nauesque amisisse, quod ageret insolentius in imperio: cui homines imponeret qui ex computationibus & nautica dicacitate plurimum apud eum possent, dum ipse ad pecuniam faciendam libere vagaretur, vinoq; & lustris confectus, atq; inter scorta Abydena & Ionica in omnē proteruiam proiectus esset, hostib. in propinqua statione agentibus. Obiecerunt item arcem, qua in Thracia prope Bizanthen munierat sibi receptum, quasi viuere in patria aut non posset aut noller. Ita impulsu Athenienses, prodita sua in illum ira & felle, alios legerunt prætores. Quibus cognitis, percitus metu Alcibiades excessit in totum castris, conscriptoq; externo milite, liberis Thracibus bellū suo nomine intulit. Magnam argenti vim ex præda coegit, simulq; finitimus Græcis securitatē præstitit à barbaris. Quum vero prætores Tydeus, Menander, & Adimantus, cunctas, quæ tunc Atheniensibus erant, naues in Ægos flumine tenerent, atque id haberent instituti, vt quotidie infesti peterent Lyfandrum, qui stationem habebat apud Lampfacum, sub luce laceffentes eum inde retro redirent, diemque solute & supine traducerent

A οὐχ εἶλε δὲ τὴν πόλιν. ἀλλὰ τὴν τῶν χριστῶν ἐγκλημάτων
 πρῶτον ὑπῆρξε κατ' αὐτὸ τοῖς ἔχθροῖς. ἔοικε δὲ εἴ τις ἄλλος,
 ὑπὸ τῆς αὐτῆς δόξης καταλυθῆναι καὶ Ἀλκιβιάδης. με-
 γάλῃ γὰρ οὕσα, καὶ τόλμης καὶ σιωπῆς γέμουσα ἀφ' ὧν
 κεντρώσεν, ὑποπῶν αὐτῆ ὁ ἐλλήπων ὡς ἔσπουδάσαντος,
 ἀπίστῃ τῇ μὴ διωθθῆναι παρήχε. σπουδάσαντα γὰρ ἑστῆν
 αἱ Δραφουγίῃ ἠλπίζον ὅτι Χίους ἐαλωκότες ἀκούσασθαι,
 καὶ τὴν ἄλλω Ἰωνίαν. ὅθεν ἠδράκτου μὴ ἴσχυ' ὑπὸ
 μηδὲ βίβλας, ὡς ἐβούλοντο, πικρὰν ὁμῶν Δραπερε-
 γμένον· οὐχ ὑπολογίζοντο τὴν ἀζηρηματίαν ἀφ' ἧς πο-
 B λευθῶν πρὸς αἰθροῖς βασιλέα μετὰ χρηρῶν ἔχουσαι,
 ἠωαγκάζετο πολλὰκις ἐκπλέων καὶ ἀπολείπων ὁ στρατό-
 πεδον, μισθοῖς καὶ ἔσφασι πορίζειν. καὶ γὰρ ὁ τελευτῶν ἐγκλη-
 μα Δραφῶν τὴν ἔλαβε τ' αἰτίας. Λυσάνδρου γὰρ ἐπὶ τῆ
 ἀρχῆς ἀποσαλέντος ὑπὸ Λακεδαιμονίων, καὶ τετραβόλον
 αὐτὶ τειωβόλο τῶν ναυτῶν διδόντος ἐξ ὧν ἔλαβε τῶν Κύρις
 χρεμάτων, αὐτὸς ἠδὲ γλίσχεως χρηρῶν καὶ ὁ τειωβόλον,
 ἀπῆρεν ἄργυρολογίῶν ἐπὶ Καρίας. ὁ δὲ ἀπολεφθεὶς ἐπὶ
 τῆ νεῶν ἐπιμελητῆς Ἀντιόχου, ἀχαρῶς μὲν καὶ κυβερνήτης, ἀ-
 νόητος ὅτι πᾶλλα καὶ φορηκός. ἔχων δὲ πρὸς ἄλλα τῶν
 C Ἀλκιβιάδου μηδὲ αἰ ἐπιπλέων οἱ πολέμιοι, Δρανα-
 μαχίῳ, οὕτως ἄξυβελσε καὶ κατεφρόνησεν, ὡς τὴν αὐτῆ
 πληρωσάμενος τεύρη καὶ τ' ἄλλων μίαν, ἐπιπλάσσει τῆ Ε-
 φέσῳ, καὶ τῶν αἰθροῖς τ' πολέμιων νεῶν, πολλὰ καὶ
 πρὸς τῶν καὶ φθνηγῶν ἀκόλαστα καὶ βωμολόχα, παρεξε-
 λαύνειν. ὁ μὲν οὖν πρῶτον Λύσανδρος ὀλίγας ναυσὶν ἐπα-
 ναρξεί ἐδίωκεν αὐτὸν, τῶν δ' Ἀθηνῶν ἐπιβοηθουμένων πᾶ-
 σης, ἀναρξεί καὶ κρατήσας, αὐτὸν τε διέφθιρε τ' Ἀντιόχον,
 καὶ ναὺς ἔλαβε πολλὰς καὶ ἀνθροῖς, καὶ ἔσπαιον ἔειπεν. ὡς δὲ
 τῶν ἠχουσῶν ὁ Ἀλκιβιάδης ἐπὶ μελθὼν εἰς Σάμον, ἀνήρθη
 D πρυπὶ τῶν σόλων, καὶ πρὸς αὐτὸν τῆ Λύσανδρον. ὁ δὲ ἠγάπα
 νενικηκώς, καὶ ὅσα αὐτὸν ἤγατο τ' ὁμισιῶν τ' Ἀλκιβιάδην
 ἐπὶ ἔσπαιον πῆδον, Θερασίδης ὁ Θερασίνος, ἔχρῶς αἰ, ἀ-
 πῆρεν εἰς Ἀθῆνας κατηγορήσων. καὶ τοῖς ἐκεί παρξυῶας
 ἔλεγε πρὸς τὸν δῆμον ὡς Ἀλκιβιάδης διέφθαρχε τὰ πρὸς
 E γματα καὶ τὰς ναὺς ἀπολώλεκεν, ἐβρυφῶν τῆ ἀρχῆ καὶ πα-
 ραδιδούς τὴν στρατηγίαν αἰθροῖς ἐκ πότων καὶ ναυτικῆς
 ἀπερμολογίας δυναμῶν περ' αὐτῶν μέγιστον, ὅπως αὐτὸς ἐπὶ
 ἀδείας χρεματίζηται πρὸς πλέων, καὶ ἀκροαταῖν μισυκῶ-
 μῶνος, καὶ σιωπῶν ἐταῖροις Ἀβυδωνῶν καὶ Ἰωνίων, ἐφορμῶν-
 F τῶν δὲ ὀλίγῳ τ' πολέμιων. ἐκεκάλου δὲ αὐτῶν καὶ τῆ τει-
 χῶν κατασκήνῳ, ἀκατεσκήνῳ ἐν Θράκη πρὸ Βισαλῆν,
 αὐτῶν καταφυγῶν, ὡς ἐπὶ τῆ πατρίδι μὴ διωκόμενος βιοῦν,
 ἢ μὴ βυλόμῶνος. οἱ δ' Ἀθηνῶν πεισθέντες, ἐτέρους εἶλοντο
 στρατηγῶν. ἐνδεικνύμενοι τὴν πρὸς ἐκείνον ὄργην καὶ κακῶ-
 νοίαν. ἀδὲ πικρὰν ὁ Ἀλκιβιάδης, καὶ δεδοικώς, ἀπῆλ-
 θεν ἐκ τῆ στρατοπέδου πρὸ τῶν πασῶν καὶ συναγαγὼν ξείους, ἐπο-
 λέμει τοῖς ἀβασιλῶν τοῖς Θεραξίν ἰδίᾳ, καὶ πολλὰ χρεματῶ
 ξυνηγῶν ἀπὸ τῶν ἀλισκομένων καὶ τοῖς Ἑλλησιν ἅμα τοῖς
 πρὸς οὐκ ἐστὶν ἀδείας ἀπὸ τῶν βαρβάρων παρξεν. ἐπεὶ δ' οἱ
 πρὸς Τυδέα καὶ Μένανδρον καὶ Ἀδείμῳτον στρατηγῶν πᾶ-
 σαις ὁμοῦ τὰς ὑπαρχέσας τότε ναὺς τοῖς Ἀθηναίοις ἔχοντες
 ἐν Ἀίγῳ ποταμοῖς, εἰώθησαν ἐπιπλέειν ἐπὶ Λυσάνδρου ναυλο-
 χῶντι πρὸς Λάμψακον, ἀμὴν ἡμέρᾳ πρὸς ἀλέμῳνοι, καὶ πάλιν
 ἀναγρέφειν ὀπίσω καὶ διημερῶν ἀπάκτως καὶ ἀμελῶς,
 S iiii

ἄτε δὴ καταφρονοῦντες, ἐγγύς ὦν ὁ Ἀλκιβιάδης ἔπεισεν
 οὐδὲ ἠμέλησεν, ἀλλ' ἵππων παρσελεύσας ἐδίδοσκε τὸς στρα-
 τηγῶν ὅτι κακῶς ὀρμῶσιν ἐν χωρείοις ἀλιμύοις καὶ πόλιν οὐκ
 ἔχουσιν, ἀλλὰ πόρρωθεν ἐκ Σησῶν τὰ ἑπιτήδεια λαμβάνον-
 τες, καὶ παροικῶντες ὁ ναυτικόν, ὅταν ὅτι τῆς γῆς γῆρηται,
 πλανώμενον ὅποι πῆς γέλοι καὶ δεσποικῶν ἄνθρωπον ἀντεφορμῶν-
 τος ἀδύς σόλῃ, παρὸς ἑπιτάγμα μοναρχικόν εἰρησμένῃσι
 πῆ πύρτα ποιῆν. ταῦτα ἢ λέγοντος τῷ Ἀλκιβιάδῃ, καὶ πα-
 ρανοῦτος εἰς Σησὸν μεταρμύσασθαι τὸν σόλον, οὐ παρσεύχον οἱ
 στρατηγῶν. Τυδεὺς ἢ καὶ παρὸς ὑβείν ἐκέλευσεν ἀποχωρεῖν·
 οὐ γὰρ ἐκείνοι ἀλλ' ἑτέροις στρατηγῶν. ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης ὑ-
 ποιήσας τὴν παρσεύχουσαν ἐν ἀδύς, ἀπῆει, καὶ τοῖς παρσεύ-
 ποιῶσι τῶν ἀπὸ ἑστρατοπέδου γνωρίμων ἐλεῆσθαι ὅτι μὴ παρ-
 πηλακισθεὶς οὕτως ὑπὸ τῶν στρατηγῶν, ὀλίγας αἰὲ ἡμέρας
 ὑπάγκασε Λακεδαιμονίους ἀναναμαχεῖν ἀδύς ἀκρίτας,
 ἢ τὰς ναῦς ἀπολιπεῖν. ἐδόκει δὲ τοῖς μὲν ἀλαζονείῃσθαι, τοῖς
 δὲ εἰκότα λέγειν, εἰ Θρακῶν ἐκ γῆς ἐπαγαγὼν πολλοὺς ἀ-
 κριτίας καὶ ἵππων, παρσεύχουτο καὶ ἀναναμαχεῖν τῷ στρα-
 τῶν πεδὸν αὐτῶν· ὅτι μὲν τὰς ἀκρίτας τῶν Ἀθηνῶν ὀρθῶς
 στωδῶν, ταχὺ ὁ ἔργον ἐμύρτυρσεν. ἀφῆκε γὰρ αὐτοῖς καὶ ἀ-
 παρσεύχουσαν, ἢ Λυσάνδρου παρσεύχουσαν, ὅτι μὴ μόνον
 ἴππους δὲ ἐφευγῶν μὲν Κόωνος. αἱ δὲ ἄλλαι μικρὸν ἀπολείπου-
 σαι δεκτικῶν, ἀπῆρθησαν ἀχμάλωπι τῶν δὲ ἀφῆκτων
 τριχίλους ἐλὼν ζῶντας ἀπέσφαξεν ὁ Λύσανδρος. ἔλαβε
 ἢ καὶ τὰς Ἀθηνῶν ὀλίγα χροῖα, καὶ τὰς ναῦς ἐπέσφαξε, καὶ
 τὰ μακρὰ τείχη κατέλειπεν. ἐκ δὲ τούτου φοβηθεὶς ὁ Ἀλκι-
 βιάδης ἀρχὸν τῶν ἡδῆ καὶ γῆς καὶ θαλάσσης τοῖς Λακεδαιμο-
 νίοις, εἰς Βιθυνίαν μετέστη, πολλὰ μὲν ἄγων χροῖατα, πολ-
 λά δὲ χροῖατα, ἐπὶ δὲ πλείω καταλιπὼν ἐν οἷς ἄκει τείχε-
 σιν. ἐν δὲ Βιθυνίᾳ πάλιν, οὐκ ὀλίγα τῶν ἰδίων ἀπολέσας, καὶ
 παρσεύχουσαν ὑπὸ τῶν ἐκεί Θρακῶν, ἔγνω μὲν ἀναβαίνειν
 παρὸς Ἀρξάξερζην, εἰ αὐτὸν τε μὴ χροῖατα Θεμιστοκλέους
 πειρωμένῳ βασιλεῖ φανεῖσθαι νομίζων, καὶ κρείττονα τιῶν
 παρσεύχουσαν. ἢ γὰρ ὅτι τοῖς πολίταις ὡς ἐκείνοι, ἀλλ' ὑπὸ τῆς
 παρσεύχουσαν ὅτι τοῖς πολεμίοις ὑποσχεθῆναι, καὶ δεῖσθαι
 τῆς βασιλείας διωάμεως. ὑποεῖπεν δὲ τὸ ἀπόδου μὲν ἀσφα-
 λείας μάστιγα φαρνάβαζον οἰόμενος παρέξειν, ὅχι παρὸς
 αὐτὸν εἰς Φρυγίαν, καὶ σιωδῆγε θεραπείων ἀμα καὶ π-
 μφόμενος. Ἀθηνῶν δὲ χαλεπῶς μὲν ἔφερον καὶ τῆς ἡγε-
 μονίας ἀποσπῆθέντες· ἐπεὶ δὲ καὶ τιῶν ἐλθῶν τείχων ἀφελό-
 μενος αὐτῶν ὁ Λύσανδρος ἀνδράσι τειάχοντα παρέδωκε τιῶν
 πόλιν, οἷς οὐκ ἐχρήσαντο σάζεσθαι διωάμενοι λογισμῶν,
 ἀπολωλότων ἡδῆ τῶν παρσεύχουσαν σιωδῆσαν ὀλοφροῦ-
 μενοι, καὶ διεξιόντες τὰς ἀκρίτας αὐτῶν καὶ ἀνοίας· ὦν με-
 γίστην ἐποιούτο τιῶν δούτερον παρὸς Ἀλκιβιάδην ὀρμῶν.
 ἀπερρίφη γὰρ ἐδὲν ἀδικῶν αὐτοῖς, ἀλλ' ὑπῆρτε χαλεπῆσαντες
 ὀλίγας ἀποβαλόντι νῆσιν ἀσχερῶν, ἀσχερῶν αὐτοῖς τὴν κροῖατα καὶ
 πολεμικῶν πατῶν ἀφείλοντο τὴν πόλεως στρατηγῶν. ἐπὶ δὲ οὕτω ὁ-
 μως ἐκ τῆς παρσεύχουσαν ἀπέφερε πῆς ἐλπίς ἀμυδρὰ, μὴ παν-
 τάπασι ἔρρειν τὰ παρσεύχουσαν τῶν Ἀθηνῶν Ἀλκιβιάδου
 παρσεύχουσαν. ἢ γὰρ παρσεύχουσαν ἡ ἀπῆσε φέρον ἀπαρσεύχουσαν
 ζῆν καὶ μὴ ἡσυχίας, ἢ πεινῶν, εἰ τὰ καὶ ἑαυτὸν ἰσχυρῶς ἔχει,
 παρσεύχουσαν Λακεδαιμονίους ὑβείζοντας, καὶ τοῖς τειάχοντα
 παρσεύχουσαν. ταῦτα δὲ οὐκ ἔμῃ ἀλλοτρῶν ὀνειροπολεῖν ἔπος τοῖς
 πολλοῖς, ὅτι καὶ τοῖς τειάχοντα φροῖτίξειν ἐπὶ καὶ ἀναπυθάνεσθαι, καὶ λόγον ἔχειν πλείστον ὦν ἐκείνος ἔπαρσεύχουσαν

A per contemptum hostium: Alcibiades, qui in pro-
 pinquo agebat, haud flocci pendit id vel negle-
 xit, sed equo aduectus, incommodam stationē do-
 cuit eos delegisse locis importuosis & oppido ca-
 rentibus: è longinquo autem necessaria Sesto pe-
 tere, & finire socios nauales, quum in terram de-
 scendissent, quo cuiusq; animus ferret, vagos pala-
 ri, quum classis ipsis obiecta staret ad vnus iussum
 imperatoris omnia facere obsequenter assuetā.
 Hæc monenti Alcibiadi, & ad traducendam Se-
 stum classem hortanti, non auscultauerunt prætore-
 res. Tydeus insuper contumeliose, vt facesseret
 imperauit: neque enim penes ipsum sed alios esse
 imperium. Ita Alcibiades, suspicatus etiam nonni-
 hil in iis proditionis, abscessit, & ad familiares, qui
 ex castris ipsum prosequerentur, dixit, nisi tam in-
 signi cõtumelia esset affectus à prætore, paucis die-
 bus compulsurum fuisse se Lacedæmonios, vt clas-
 se confligerent cum ipsis, aut desererent naues. Vi-
 sus quibusdam id est ostentanti gratia iactasse, aliis
 dixisse consentanea, si Thracib. ex continenti im-
 missis multis iaculatorib. & equitibus oppugnaret
 quateretq; eorum castra, nam peccata cum Athe-
 nienſium res ipsa breui comprobauit recte perui-
 disse. Siquidem quum subito hos & ex improuiso
 adortus Lyſander eſſet, octo naues cum Conone
 solæ effugerunt, reliquæ paulo minus ducentæ ca-
 ptæ atq; abstractæ. Tria millia capitum cepit atque
 trucidauit Lyſander: Athenas quoq; breui post in-
 potestatē redegit, naues inflammauit, longos mu-
 ros diruit. Hinc Alcibiades, formidine imperantiũ
 terra iam mariq; Lacedæmoniorũ, secessit in Bi-
 thyniam, magnamq; vim deportari curauit pecu-
 nia, magnam tulit secum, maiorem etiam in qua
 degebat arce reliquit. In Bithynia, inde magna for-
 tunatũ suatũ parte nudatus & ab illius loci Thra-
 cibus exutus, statuit ad Artaxerxem contendere,
 ratus non deteriorẽ se Themistocle experimentũ
 agenti regi probaturum & meliorem causa. Neq;
 enim aduersus ciues se, vt illum, sed pro patria ad-
 uersus hostes operam suam præstaturum, & postu-
 laturum à rege opem. Facultatem itineris tuti im-
 primis censens Pharnabazum præbiturum, con-
 tendit ad eum in Phrygiam, egitq; apud eum, inui-
 cem colens eum, & ipse honorifice habitus. At A-
 thenienses ægre ferebant vel imperiũ sibi extortũ:
 vbi vero, libertate quoq; iis adempta, triginta re-
 ctiores Lyſander imposuit vrbi, quæ non venerant
 in mentem, quum esse possent incolumes, rebus iã
 profligatis perspexere, lamentantes commemo-
 rantelq; peccata & imprudentiam suam, quorũ du-
 cebat maximum alteram in Alcibiadem indigna-
 tionem. Namq; proiectus fuit nihil ipse secus me-
 ritus, sed incensum in ministrum, qui paucas naues
 fœde amiserat, fœdius ipsi præstantissimo bellico-
 sissimoq; ciuitatem spoliauerunt imperatore. Ad-
 huc tamen ex præſenti rerũ statu spes quædã vtiq;
 affulgebat exulis, haud semel esse in columi Alci-
 biade de rep. Atheniense actũ. Qui. n. ante non fa-
 tis habuisset in otio & quiete viuere exul, ne nunc
 quidẽ, si res saluæ sint ipsius, eum Lacedæmoniorũ
 superbiã & tyrannorum neglecturum cõtumeliã.
 Hæc non erat absõnũ plebẽ somniare, quando tri-
 ginta illis quoq; in mentẽ venit curã agere, sedulo
 explorare, atque aduertere quid ille moliretur vel

deliberat
 non poss
 apud pop
 nere, &
 Athenie
 present
 rum no
 à magis
 beret
 lert
 run
 tur mi
 mand
 & Sutu
 forte Al
 vna am
 quierem
 ce esse
 suum tem
 gmentoc
 ferunt à
 pus suum
 non mol
 qui miss
 mittere
 cumfufi
 Alcibiad
 gnificat
 ra, dem
 gnet, ex
 gratia ve
 ut. Nem
 nus cong
 gellere.
 cessisse
 que ob
 copia
 filiam
 quum
 abducta
 sententi
 bazum
 nios: sed
 am in
 ter contum
 ha Alcibi
 viderunt

deliberaret. Postremo docuit Lyfandrum Critias non posse Lacedæmonios, dum reipub. arbitrium apud populum Athenis foret, secure imperium tenere, & vt placide & patienter paucorum ditionē Athenienses ferant, acquiescere eos tamen rebus præsentibus non permiffurum Alcibiadem. Cæterum non prius hæc Lyfandrum mouerunt, quam à magistratibus vrbanis est scytala allata, quæ iuberet vt Alcibiadem tolleret, siue illi quoque solertiam eius & in rebus gerendis felicitatē timuerunt, siue Agidis id dederunt gratiæ. Quum igitur missō nuntio Lyfander ad Pharnabazum id ei mandasset exequendum, atque ille Magæo fratri & Sufamithri patruo hoc facin^o delegasset, agebat forte Alcibiades in vico quodam Phrygiæ, eratq; vna amica Timandra. Ei imago secundum quietem huiuscemodi oblata est. Visus est amicæ esse amictus amiculo, & in vlnis illa caput suum tenens faciem comete more fœminæ, pigmentoque & fuco illinere. Alii vidisse eum ferunt à Magæo se in somno obruncari, & corpus suum comburi, atque hanc fuisse ei speciem non multo ante obitum obiectam aiunt. At illis, qui missi ad eum fuerunt, non fuit animus committere se in domum vbi agebat: sed corona circumfusi succenderunt eam. Qua re animaduersa Alcibiades, vestes & stragula pleraq; glomerata igni iniecit, ac lacerna sua circum sinistram intorta, dextra strictum tenens gladium, deiecit se in ignem, ex quo inuolutus ante euasit quam deflagrarent vestes, barbarosque conspectu suo dissipauit. Nemo enim præstolatus est eum, neq; cominus congressus, sed eminus iacula & sagittas ingessere. Quum ad eum modum cecidisset, & recessissent barbari, sustulit Timandra cadauer, suisque obuelatum & inuolutum tunicis ex præfenti copia splendide & proluxe funeravit. Huius ferunt filiam fuisse Laidem, quæ dicta fuit Corinthia, quum Hyccaris Siciliæ oppidulo fuerit captiua abducta. Nonnulli in cæteris Alcibiadis fato his assentiuntur: autorem cædis tamen non Pharnabazum fuisse, neq; Lyfandrum, neq; Lacedæmonios: sed puellam Alcibiadem nobilis loci pelletam in contubernio habuisse, cuius fratres grauiter contumeliam ferentes, domum in qua degebat Alcibiades inflammasse, atq; illum se deiecisse, vt dictum est, & per ignem erupisse.

οἰκίαν ὑπέκταν, ὅτι ἡ διαγνώμητος ἐτύγχευεν ὁ Ἀλκιβιάδης, καὶ καταβόρην αὐτὸν ὡσπερ εἶρηται ἔχει ἔς πύργον ἔξω Ἰσθμοῦ.

A διανοεῖτο. τέλος δὲ Κριτίας ἐδίδασκε Λύσανδρον ὡς Ἀθηναίων ἐκείνη δημοκρατουμένων ἀσφαλῶς ἀρχὴν Λακεδαιμονίῳ τῆς Ἑλλάδος. Ἀδελφούς τ' ἔχει, καὶ πρῶτος πύργου καὶ καλῶς πρὸς ὀλιγαρχίαν ἔχουσι, ὅτι ἐὰν ζῶν Ἀλκιβιάδης ἀβρεμῆν ὅτι τ' ἀρετῶν. ἔμιν ἐπέσθη γὰρ πρὸς τὸν τῆς οὐ Λύσανδρος ἢ πρὸς τὸν οἰκίαν τελευτῶν ἐλθεῖν, κελύεσαν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι τ' Ἀλκιβιάδου. εἴτε καὶ κείνων φοβηθέντων τ' ὄξυτητα καὶ μεγαλοπραγμοσύνην τῶ ἀδρόν, εἴτε τῶ Ἀγιδί φρεσὶ μύθων. ὡς οὖν ὁ Λύσανδρος ἐπεμψε πρὸς τὸν Φαρνάβαζον ταῦτα πρὸς τὴν κελύεσαν, ὁ ἢ Μαγαίω τε τῶ ἀδελφῶ καὶ Σισαμίδη τῶ φίλῳ πρὸς τῶ τῶ ἔργον. ἔτυχε μὲν ἐν κώμῃ πνίτ' Φρυγίας ὁ Ἀλκιβιάδης τότε διαγνώμητος, ἔχων Τιμανδραν μετ' αὐτῆ τῶ ἐπιταρῶν ὅτι τ' ἔτι τοῖς ὑπνοῖς εἶδε τοιαυτῶν. ἐδόκει τῶ κελύεσαν μὲν αὐτὸς τ' ἐπέσθη τ' ἐπιταρῶν, ἐκείνῳ τ' ἢ κεφαλῶν ἐν τ' ἀγκύλαις ἔχουσαν αὐτῶ χρυσὴν ὁ πρὸς τὸν ὡσπερ χυμῶν, ὡσπερ ἔφασαν καὶ ψιμμιθῆσαν. ἔτεροι δὲ φασὶν εἶναι τ' κεφαλῶν ἀποτέμνοντας αὐτῶ τοῖς πῶ τὸν Μαγαίον ἐν τοῖς ὑπνοῖς, καὶ ὁ σῶμα κατόμνον. ἀλλὰ τ' μὲν ὅτι ἐν πολὺ χρόνῳ λέγουσι πρὸς τῶ τελευτῆς. οἱ δὲ πεμφθέντες πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἐτόλμησαν εἰσελθεῖν, ἀλλὰ κύκλῳ τ' οἰκίαν περικύβητες, ἐνεπίμωσαν. ἀποτόμνον δ' ὁ Ἀλκιβιάδης, τ' μὲν ἰματιῶν τῶ πλείστα καὶ τ' ερωμάτων σωμαγαγῶν, ἐπέριψε τῶ πυρῆ: τῶ δ' ἄριστερῶ χεὶ τῶ αὐτῶ χλαμύδα περικύβητας, τῶ δεξιῶν ἀσπίδα τ' ἐν χεῖρῶν, ἔξέπεσε ἀπὸ τῶ πύργου πρὶν ἢ ἀφλέγεσθαι τῶ ἰμάτια. καὶ τοῖς βαρβάροις ὀφθαῖς διεσκέδασεν. ὁσέως γὰρ ὑπέμεινε αὐτὸν, ἔδ' εἰς χεῖρας σπυῖλθεν, ἀλλ' ἀποσάντες ἔβδον ἀκροπόρις καὶ τοῖς ὄμοισιν. ἔτω δ' αὐτῶ πεσόντος, καὶ τῶ βαρβάρων ἀπελθόντων, ἡ Τιμανδρα τὸν νεκρὸν ἀνείλετο, καὶ τοῖς αὐτῶ περικύβητας καὶ περικύβητας χλαμύδασι, ἐκ τῶ παρόντων ἐκνήδυσσε λαμπερῶ καὶ φιλοτίμος. ταῦτης λέγουσι θυγατέρα χυμῶν Λαίδα, τ' Κορυθαίαν μὲν πρὸς τῶ ἔχουσαν, ἐκ τῶ Ἰκκίαν ῥων Σικελικῶν πολιέματος ἀγκυλωτῶν χρομύδων. εἶποι τ' τῶ μὲν ἄλλα πῶ τ' Ἀλκιβιάδου τελευτῆς ὁμολογῶν τῶ τοῖς αἰτίαν δὲ φασὶν ἢ Φαρνάβαζον ὅσθ' ὁ Λύσανδρον ὅσθ' ὁ Λακεδαιμονίους πρὸς τῶ, αὐτὸν τ' Ἀλκιβιάδην πρὸς τῶ πῶν διεφθάρχετο γυμνασίων, ἔχων τὸν αὐτῶ τοῖς δ' ἀδελφοῖς τῶ γυμνασίων τῶ ὑβρίων ἢ μετρίως φέροντας, ἐμωρῶσάν τε τῶ



PLVTARCHI
C. MARCIVS
CORIOLANVS.

MARCIVM gens Romæ inter patricios multos dedit claros viros, ex quibus Ancus Marcius fuit Numæ ex filia nepos qui post Tullum Hostiliū regnavit. Ex hac familia est P. & Q. Marcii fuere, qui magnū & insignē aquæ ductū Romæ fecerūt: & Censorinus, quæ populus Romanus creavit iterū censorē.



ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
ΜΑΡΚΙΟΣ ΓΑΙΟΣ
ΚΟΡΙΟΛΑΝΟΣ.

ΜΑΡΚΙΩΝ οἶκος ἐν Ῥώμῃ, τ' πατρικίων πολλοὺς παρέχεν ἐνδόξους ἀνδρας, ὧν καὶ Μάρκιος ἢ Γάιος ὁ Νεμῆθια δίδως, καὶ μὲν Τύλλιον Ὁσύλλιον βασιλεὺς ἡρόμυθος. Μάρκιοι δ' ἦσαν καὶ Γόπλιος καὶ Κόιντος, οἱ πλείστοι ὑδῶν καὶ κελύεσαν ἐν Ῥώμῃ καταργήτες καὶ Κίωσων ἦσαν, ὃν δις ἀπέδωκε πημητῶν ὁ Ῥωμαίων δῆμος.

είτα ἕως αὐτῶν παιδείας ἐκείνου, νόμον ἔθετο καὶ ἐψηφίσατο μηδενὶ τινὶ ἀρχὴν δις ἐξεῖναι μετελθεῖν. Γαίος ὁ Μάρκιος ἕως οὐκ αὐτὸν γέγραπται, τρεφείς ἕως μητρὸς χήρα, πατρὸς ὀρφανός, ἀπέδειξε τὴν ὀρφανίαν ἄλλα μὲν ἔχουσαν κακὰ, πατρὸς δὲ τὸ γένος ἀποδαῖον ἀδρά καὶ ἀγαθὸν περὶ τὴν πολλῶν, ὅσῳ ἐμποδῶν οὐσαν ἄλλως δὲ τοῖς φάλοις αἰτιῶν καὶ ψέγειν παρέχουσαν αὐτῷ ὡς ἀμελεία ἀγαθῶν ἔχουσαν. ὁ δὲ αὐτὸς αἴψα ἐμύρτησε καὶ τοῖς τὴν φύσιν ἠγροῦ μῦθος, εἰς ἕσα γυναικῶν καὶ ἀγαθῆν παιδείας ἐνδεῆς γήνηται, πολλὰ τοῖς χρηστοῖς ὁμοῦ φάλα σωμαποτικῆν, ὡς περὶ δὲ γῆν χέρον ἐν γεωργίᾳ τρεφείας μὴ τυχεύσαν. ὁ γὰρ ἰσχυρὸν αὐτὸν πατρὸς ἀποδοῦναι τῆς γνῶμης καὶ καρτερόν, ὁρμας τε μεγάλας καὶ τελεσιργεῖν τῶν καλῶν ἐξέφερε. ἑμοῖς τε αὖ πάλιν χρωμῆρος ἀκράτους καὶ φιλοεικίας ἀτρέστοις, οὐ ράδιον οὐδὲ διάρμιον ἀνθρώποις στωεῖναι παρῆχεν, ἀλλὰ τινὶ ἐν ἡδοναῖς καὶ πόνοις καὶ ἕως χρημάτων ἀπάθηται αὐτὸν θαυμάζοντες, καὶ ὀνομάζοντες ἐγκρατεῖαν καὶ δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ἐν ταῖς πολιτικαῖς αὖ πάλιν ὁμιλίαις ὡς ἐπαρῆν καὶ ἀγαθὴν καὶ ὀλιγαρχικῶν ἐδουχέρον. ὅσῳ γὰρ ἄλλο μούσῳ δὲ μινεῖας ἀπολαύουσιν ἀδελφοὶ τοσοῦτον ὅσον ἐξ ἡμερῶν τινὶ φύσιν, ἕως λόγου καὶ παιδείας, τὰ λόγῳ δὲ ἀμείλιον ὁ μίτερον, καὶ ὁ ἀγαθὸν ἀποβαλῶσαν. ὅλως μὲν οὖν ἐν τοῖς τότε χρόνοις ἡ Ρώμη μάλιστα τῆς ἀρετῆς ὁ παρῆται πολεμικῶς καὶ γραμμικῶς ἐκύδαμεν παρῆται, καὶ ἐμύρτησαν τινὶ ἀρετῶν ἕως αὐτῶν ἐν ταῖς ἀνδρείαις ὀνομασθῆναι παρῆται ἀγαθῶν, καὶ τῶν τῶν γένος ὀνομασθῆναι ὑπάρχον, ὡς ἀνδρείαις ἰδία κηλοῦσαν. ὁ δὲ Μάρκιος ἐτέρων μᾶλλον ἐμπαθῆς γεροντῶν παρῆται τοῖς πολεμικῶν ἀγῶνας, δὲ ἕως ἐκ παιδὸς τὰ ὄπλα ἀγαθῶν εἶχε καὶ τὴν ἐπικτητικῶν ὅσῳ ἐργῶν οἰοῦμαι ἐν τοῖς μὴ ὁ σύμφυτον ὄπλον καὶ συγγενῆς ἐξηρημῶν ἐργῶν καὶ παρεσκευασμένον, οὕτως ἠσκησε ὁ σῶμα παρῆται ἀπασαν ἰδέσθαι μάχης, ὡς καὶ γένος ἐλαφρόν εἶναι, καὶ βάρος ἔχειν ἐν λαβαῖς καὶ ἀγαθῶν πολέμου δυσκείατον. οἱ γὰρ εἶναι ἔργοντες δὲ ψυχίας αἰ καὶ ἀρετῆς παρῆται αὐτὸν, ἐν οἷς εἰλείποντο, τινὶ τὸ σῶμα τὸς ἠπείωντο ῥώμῳ ἀτρέστον οὐσαν, καὶ παρῆται μὴδὲνα πόνον ἀπαρῆται. ἐστὶν ἀρετῶν τῶν παρῆται ἐπι μειρακίων ὡν, ὅτε Ταρκύνιος ὁ βασιλεύσας ἡ Ρώμης, εἶτα ἐκπέσοντι μὲν πολλὰς μάχας καὶ ἠπίας, ὡς περὶ ἕχρατον κύβον ἀφίεντι, πλεῖστοι μὲν Λατίνων, πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἄλλων Ἰταλιῶν τῶν στωεράτων, καὶ συγκατήχον ἐπὶ τινὶ ῥώμῳ, ὅτι ἐκείνῳ χρεῖζοῦμαι μᾶλλον, ἢ φόβος τὰ ῥωμαίων αὐξοῦμαι καὶ φθίω καταβάλλοντες. ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ πολλὰς ἕχρας ἐπὶ ἀμφοτέρα λαμβανέσθαι Μάρκιος ἀγωνίζομενος δὲ ῥώμης ἐν ὄψι δὲ δικτάτωρος, ἀδρά ῥωμαίων πέσοντα πλησίον ἰδῶν, ἐκ ἠμέλησεν, ἀλλ' ἔστη παρῆται αὐτῶν, καὶ τὴν ἐπιφερόμενον τὴν πολεμικῶν ἀμειωμῶν ἀπέκτεινε. ὡς οὖν ἐκείνησιν ὁ στρατηγός, ἐν παρῆταις ἐκείνῳ ἐπεφάνωσιν δρυὸς γεφάλα. τῶν γὰρ ὁ νόμος τὰ πολιτικῶν ἕως ἀπασαν τὴν γέφalon ἀποδέδωκεν. εἴτε δὲ μάλιστα πημῆσας δι' Ἀρκάδας τινὶ δρυῶν, βαλανηφάγους ἕως ἕχρας χροσῶν παρῆται ἀγαθῶν, εἴτε ὡς παρῆται καὶ πόνοτα ὁ δρυὸς οὐσαν διποεῖαν στρατομῶν, εἴτε Διὸς πολιέως ἱερῶν ὄψα τὸν τῆς δρυὸς γεφalon, οἰοῦμαι ἐπὶ σωτηρίᾳ πολλῇ τῶν δίδωσθαι παρῆται. ἐστὶ δὲ ἡ δρυὸς τῶν μὲν ἀγρίων, κελликаρπώτων, τῶν δὲ πησῶν ἰσχυροτάτων. ἡ δὲ καὶ σίπρον ἀπὸ αὐτῆς, ἢ βάλαρος, καὶ ποτὸν, ὁ μελίπον. ὅσον δὲ παρῆται τὰ πλεῖστα τῶν νεμομένων τε καὶ πησῶν, δὲ ἕως ὀργῶν φέρουσα τὸν ἰζόν.

A Postea illo suo fore sanxerūt lege, nequis eum magistratum bis caperet. At C. Marcius, de quo hic agimus, sub matre eductus vidua, patre orbus, solitudinem, docuit, et si aliis sit obnoxia in eodem, ad virtutem tamen & claritatem obtinendam nihil esse impedimento, quæ alioquin occasionem præbet improbis ipsam culpandi & infectandi, velut incuria ipsos labefaciât. Idem hic testimonium perhibet illis qui naturam arbitrantur, si generosa sit & bona, deficiatur autem institutione, sicut fecundum agrum, qui cultus non sit, multa simul cū virtutibus vitia edere, quando quidem robur & firmitas ad omnia eius mentis magnos extulit & valentes ad virtutē impulsus. Contra indulgens impotentibus iri, inflexibiliq; perueicaciæ, consuetudinem cum hominibus eius præbuit neq; facilem neq; comem. Sed qui eius aduersus voluptates, labores, & pecuniam immotū animum extollebant, nominabantq; eam continentiam, iustitiam, & fortitudinem: è diuerso in congressibus ciuilibus abhorrebant, vt à graui, tristi, & imperioso. Nullum enim ex musarum placiditate ferunt mortales maiorem fructum, quam quod ingenium doctrina & institutione molliat, vt amplectatur per doctrinā mediocritatem, & quod est immodicum deponat. Omnino habebat illis quidem tempestatibus Roma præ cæteris virtutib; artes bellicas & militares in honore. Quod confirmatur ex eo quod virtutē illi ab vno fortitudinis nomine deducunt: & quum eo peculiari vocabulo fortitudinē nuncupent, cōmunis sit tamen generis appellatio. At Marcius, ad certamina bellica supra alios pronus, mox à puero arma tractauit. Nec vero esse vsquā vsui cōsens accersita arma his, natia & genitiua qui non habent expedita atq; instructa: ita corpus ad omnis generis pugnā parauit, vt ad cursum agilis esset, & pondus haberet inprehendendo luctisq; bellicis difficile extricatu. Qui igitur concertationē cū eo de magnanimitate & virtute habebāt, vbi succumberent, corporis eius causabantur inflexibile robur, & nullo fatiscens labore. Prima stipendia fecit admodū adolescēs, quo tempore Tarquinio, qui regnauerat Romæ, deinde fuit expulsus, multis præliis pfligato, & nouissimā iacienti aleam, plerumq; nomen Latinū, plurimi et alii Itali socia arma iunxerant, & Romā moliebantur reducere: non tam quod studerent illi quam vt populū Romani incrementa, quæ suspecta habebant & inuisa, detraherent. In hac pugna, quæ sæpius in vtramq; partem variauit, Marcius strenue dimicans, in conspectu dictatoris militem Romanum, qui prope eum fufus humi erat, non deseruit, sed protexit, inferentēque se repulit & interfecit hostem. Itaq; victoria dux potitus, illum inter primos corona quercina donauit. Hæc enim ei qui seruauit ciuem de more datur: siue quercū potissimū in honore habuerint causa Arcadum, qui glandiuori sunt ab oraculo appellati, siue quod facilis vbiq; sit ducibus huius copia arboris, siue sacram Ioui vrbium præfidi coronā quercicam tite dari seruato ciue censuerint. Est autem ferarum arborū quercus fertilissima, & vrbianarum robustissima. Erat quoq; ex ea cibus glās, & potus melitium. In opsonium etiam pleraque feras & aues præbebat ad capturam ferens viscus.

Fama tenet visos in illa pugna Castorem & Pol-
 lucem, atq; mox à prælio manantibus sudore equis
 conspectos in foro nuntios victoriæ, quo loco pro-
 pter fontem ædes eorum extat. Vnde diem victo-
 riæ Idus Iul. Tyndaridis consecrauerunt. Atqui iuue-
 num animos tenuiter gloriæ cupidos claritas &
 honores, si delati mature fuerunt, restinguunt, ci-
 toq; explent sitim eorum & auiditatem, solida ve-
 ro & firma pectora aluntur ornamentis, illustran-
 turq; quasi vento ad ea quæ putantur bona excita-
 ta. Non enim quasi mercedem accipiant, sed pi-
 gnus dent, deserere erubescunt gloriam suam, &
 non iisdem factis eam superare. Eo animo quum
 esset Marcius, æmulationē sibi ipse proposuit for-
 titudinis, semperq; recens contendens esse egre-
 giis factis, decora decoribus cōiunxit, & spolia cu-
 mulauit spoliis, effecitq; vt cum superioribus infe-
 quentes imperatores de honoribus & laudib. suis
 certarent, quo illos superarent. Neq; certe, quum
 sæpius pugnatum ea tempestate à Romanis sit, cō-
 pluraq; gesta bella, ex villo sine corona vel donis
 est regressus. Virtutis aliis gloria finis erat, huic glo-
 riz matris gaudium. Nam vbi laudari ipsum illa
 audiuiisset, & donari vidisset corona, lacrymansq;
 præ lætitia esset complexa, id summo sibi honori
 felicitatiq; ducebat esse. Nempe aiunt Epaminon-
 dam quoq; præ se tulisse hunc affectum, qui, quod
 Leutricum suum ductum & palmam pater & ma-
 ter etiam tum superstites vidissent, in maxima re-
 posuit felicitate sua. Cæterum fuit in tantum ille
 beatus, quod vterq; parens sit ei gratulatus, eiusq;
 fuerit particeps lætitiæ: Marcius, matri se putans
 patris quoq; vicem beneuolentiam debere, Volu-
 mnia non satiabatur oblectanda & colenda. Vxo-
 rem instante illa & precante duxit, atq; vno in te-
 cto cū matre, natis sibi iam liberis, habitauit. Quū
 iam nomen esset eius in vrbe & opes ob virtutem
 ingentes, seditio inter senatum, qui tuebatur opu-
 lentos, exorta est & populum, qui perquam se gra-
 uiter putabat opprimi à sceleratoribus. siquidem
 mediocriter locupletes pignorationibus & auetio-
 nibus omnibus exuebant fortunis: qui profus er-
 rant inopes, eos ipsos ducebant, & corpora tene-
 bant nexa vulnerum cicatricibus oppleta & con-
 fecta, obitis pro patria expeditionibus, quarum
 subierant nouissimam contra Sabinos, quum ditif-
 simi quiq; ostendissent se lenius cum ipsis acturos,
 & ex senatus decreto sponsor consul M. Valerius
 intercessisset. Cæterum quum in eo quoq; prælio
 egregia opera militum enituisse, hostesq; cæsi es-
 sent, neq; quicquam remitterent tamen sceleratores,
 curia autem dissimularet promissorum me-
 minisse, duciq; denuo ciues & pignora capi per-
 mitteret, tumultus vero inde seditioq; occuparet
 fœda ciuitatem, neq; motus populi hostes fefellit-
 set, sed inducto exercitu fines Romanos vastarent,
 habentibusq; delectum iuuentutis consulibus ne-
 mo responderet ad nomen, tunc iterum dissonæ
 sententiæ fuerunt magistratuum. Pars subuenien-
 dum censebant pauperibus, nimiumque rigorem
 laxandum iuris. Alii contra senserunt, inter quos
 erat Marcius, non pecuniæ iacturæ tantam ra-
 tionem ducens, sed initium hoc esse procacita-
 tis & cōtumaciæ insurgentis aduersus leges, plebis:

πένησι, καὶ χαλάσαι τὸ σκώτωνον ἄγαν καὶ νόμιμον
 χρημάτων μέγιστον ἠγούμενος, ἀρχὴν δὲ καὶ πείραν ὑβρεως ὄχλου καὶ δρασύτητος ἐπαρμισαμένου τοῖς νόμοις

A ἐν ἐκείνῃ τῇ μάχῃ καὶ διὰ Διοσκόρου ἐπιφανέως λί-
 γουσι, καὶ μετὰ τὴν μάχην διὸς ὀφθαλμοῦ ἀπορροῦντος ἰδρῶτι
 τοῖς ἰπποῖσι ἐν ἀγορᾷ τὴν νίκην ἐπαγγέλλοντες, οὐκ οὐκ ὀφθα-
 λμῶν κρήνην νεώτερον αὐτοῖς ἰδρυμένον. ὅθεν καὶ τὴν ἡμέραν
 ὀφθαλμῶν οὖσαν, ἐν τῇ Ἰουλίᾳ μηνί, τὰς εἰδίαις Διοσκόρου
 ἀπερῶσαι νέων (ὡς εἴποιεν) ἀδρανῶν ἐπιφανεία καὶ τιμὴν τὰς
 μὲν ἐλαφρῶς φιλοτήμοις φύσει παρῆναι τερον τῶν ἀγρομέ-
 νων, σθένεισι, καὶ ἀποτίμησιν (καὶ τὸ διψῶδες αὐτῶν καὶ
 ἀψίχρον, τὰ δὲ ἐμβροτῶν καὶ βέβαια φρονήματα αὐτοῖσι
 αἰ τιμῆ καὶ λαμπυρίοισιν, ὡς περὶ τὸ πινόμενον ἐχέ-
 ροντα παρὰ τὸ φαινόμενον καλόν. οὐ γὰρ ὡς μισθὸν ἀπολαμ-
 βάνοντες, ἀλλ' ὡς ἐνέχρον δίδιντες, ἀγύνοισι τὴν δόξαν
 καταλιπεῖν, καὶ μὴ τοῖς αὐτοῖς ἐργασίαις ἀποβαλέσθαι. τὸ το
 παθῶν καὶ ὁ Μάρκιος, αὐτὸς αὐτῶν ζῆλον ἀδραγαθίας παρ-
 ἦκε, καμνός τε αἰεὶ βουλόμενος εἶναι τὰς ἀφ᾽ ἑσθῆς, ἀριστείας
 ἀριστείας σιωπῶντε, καὶ λαφύρα λαφύροις ἐπέφερε, καὶ τοῖς
 παρ᾽ αὐτοῖς αἰεὶ τοῖς ὑπεροῖς ἠγεμόνας εἶχε παρὰ τῆς ἐκείνου
 τιμῆς εἰζόντας, καὶ μὲν τυεῖας ἀποβαλέσθαι. πολλὰν γέτοι
 τότε Ρωμαίοις ἀγώνων καὶ πολέμων ἡρωϊκῶν, ὅς ὁδοῦς ἀ-
 τεφαίωπος ἦλθεν οὐδ' ἀγέραςος. ἡ δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις ἡ δόξα,
C τῆς ἀρετῆς τέλος, ἐκείνῳ δὲ τῆς δόξης, ἡ τῆς μῆτρὸς ἀφρο-
 σιότης. ὁ γὰρ ἐκείνῳ ἐπαμειβόμενον ἀκούσας, καὶ τε φαεινὸν
 ἰδεῖν, καὶ ἀποβαλεῖν δακρύουσαν ὑφ' ἡδονῆς, ἐπιμοτατοῖ αὐ-
 τὸν ἐνόμιζε ποιεῖν καὶ μακαριώτατον. τὸ το δὲ ἀμέλει καὶ τὸν
 Ἐπαμειβόμενον φασὶν ἐξομολογήσασθαι τὸ πάθος, διτυχίας
 ποιούμενον αὐτῶν μέγιστον, ὅτι τὴν ἐν Λακίῳ ἐρατῆρας
 αὐτῶν καὶ νίκην ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἐπὶ ζῶντες ἐπέιδον. ἀλλ'
 ἐκείνους μὲν ἀμφοτέρω ἀπέλαυσε τῶν γυνέων, συνιδόμενον
 καὶ συνιδόμενον. Μάρκιος δὲ τῇ μητρὶ καὶ τῆς πατρὸς ὀφεί-
 λειν χάριτας οἰόμενος, ὅσα ἐνεπίμπλατο τὴν Οὐλεμνίαν
D ἀφ᾽ ἑσθῆς καὶ τιμῆς. ἀλλὰ καὶ γυναικα βουλομένης καὶ
 δεομένης ἐγγίαι, καὶ τὴν οἰκίαν ὤκει, ἡρωϊκῶν παίδων, ὁ-
 μοῦ μὲν τῆς μῆτρὸς. ἡ δὲ καὶ δόξαν αὐτῆς καὶ διώματι ἀ-
 πό τῆς ἀρετῆς ἐν τῇ πόλει μεγάλῳ ἐχρητός, ἡ βελή τοῖς
 πλοιοῖσι ἀμύουσα παρὰ τὸν δῆμον ἐσασίασε, πολλὰ καὶ
 δεῖνά παρῆναι τῶν δανειῶν δοκῶντα. τοῖς μὲν γὰρ κεκτη-
 μένοις μέτρια, πρῶτων ἀφ᾽ ἑσθῆς τῶν οἴων, ἐνίχρησμοῖς
 καὶ παρ᾽ αὐτοῖς. τοῖς δὲ πλουτεῶς ἀπύροις, αὐτοῖς ἀπῆρσι, καὶ
 τα σάματ᾽ ἀκατήρυσαν αὐτῶν, ὡς τελαῖς ἐχρησά τερωμέ-
 νων πολλὰς καὶ πεπονηστῶν ἐν ταῖς ἀπ᾽ τῆς πατριδὸς
E ἐρατῆρας, ὡς τὴν τελαῖαν ἐδέξαντο παρὰ Σαβίνοισι. τὸ τε
 πλοιοσιωπάτων ἐπαγγελλομένων μετελάσειν, καὶ τῆς βου-
 λῆς τὸ ἀχροντα Μάρκῳ Οὐλεμνίαν ἐγγίησασθαι ψιφισα-
 μένης. ἐπεὶ δὲ ἐκείνῳ ἀγωνισαμένοις τὴν μάχην παρ᾽ ἑ-
 σθῆς καὶ κατήσασι τῶν πολεμίων, ὅθεν ἐγένετο τῶν τῶν
 δανειῶν ἐπιεικῆς, οὐδὲ ἡ βουλή παρ᾽ αὐτοῖς ἐπιεῖτο μεμῆ-
 σθαι τῶν ὀμολογημένων, ἀλλ' ἀγροῦσι πάλιν παρ᾽ αὐτοῖς
 καὶ ῥύσια ἰσχυροῖς. ἰσχυροῖς δὲ καὶ συσάσεις ἦσαν ἐν τῇ πό-
 λει πονηραί. καὶ τοῖς πολυμίοις ὅσα ἔλαθε παρ᾽ αὐτοῖς ἐ-
 χρον ὁ δῆμος, ἀλλ' ἐμβαλόντες ἐπυρπόλον τὴν χά-
F ραν. τῶν δὲ ἀρχόντων εἰς τὰ ὄπλα τοῖς ἐν ἡλικίᾳ κα-
 λουμένων, ὅσοις ἀπῆρσεν. οὕτω δέδησαν αἱ γυναῖκες
 πάλιν τῶν ἐν τέλει καὶ πῖες μὲν ὄνον δεινὸν ὑφ᾽ ἑσθῆς τοῖς
 ἐνοῖσι δὲ ἀντέτεινον, ὡς ἡ καὶ Μάρκιος. οὐ δὲ τῶν
 ἐνοῖσι δὲ ἀντέτεινον, ὡς ἡ καὶ Μάρκιος. οὐ δὲ τῶν
 ἐνοῖσι δὲ ἀντέτεινον, ὡς ἡ καὶ Μάρκιος. οὐ δὲ τῶν

εί σαφροδοσι, παύειν κ̄ σβενύειν παρεκελεύομαι. στωιούσης δὲ π̄ τούτων πολλάκις ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τῆς βελῆς, κ̄ μηδὲν τέλος ἐκφερούσης, συσάντες οἱ πένητες ἀφῶ, κ̄ π̄ ἀκαλέσαντες ἀλλήλους, ἀπέλιπον τ̄ πόλιν κ̄ καταλαβόντες ὄρεσ ὁ νῦν ἰερόν κελῖται, π̄ τὸν Ἀνίηνα ποταμὸν ἐκατέζοντο, π̄σπίνοντες μὲν σὸδὲν βίαιον σὸδὲ σασιαστικόν, ἐκπεπρωμέναι ὅ τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν πλοισίων πάλαι βωδίντες, ἀέρε ὅ κ̄ ὑδωρ κ̄ τὸπον ἐνταφύωαι π̄ρυταρδ τῶν Ἰταλίων ἀδῶς παρέξιν, ὧν πλέον σὸδὲν οἰκοδοσι τ̄ Ρώμῳ ὑπάρχιν ἀδῶς, ἀλλ ἢ π̄ρώσκε- αὖ κ̄ ἀποθνήσκιν ὑπὸ τ̄ πλοισίων στρατομορῶσι. αὐτ̄ ἔδεισεν ἡ βελή, κ̄ τοῖς ὅπτεικεῖς μάλιτα κ̄ δημοτικῶς τῶν π̄ρεσβυτέρων ἐξ ἀπέσφλε. π̄ρεσγῆρει ὅ Μεινῖος Ἀρχίπ- πας κ̄ πολλὰ μὲν τῶ δῆμου δεομῶς, πολλὰ δὲ ὑπὸ τῆς βουλῆς παρρησιαζομῶς, τελυτῶνι τῶ λόγῳ π̄επλήθεν εἰς γῆμα μύθου ἐλαμνημονομῶς. ἔφη γὼ τῶ ἀνδρῶσπου τὰ μέλη π̄ρῶτα π̄ρὸς τῶν γαστέρα σασιάσται, κ̄ κ̄ατηγῆρῆν αὐτῆς, ὡς μόνης ἄρῶ κ̄ ἀσυμβόλῃ κ̄ατεζομῶς ἐν τῶ σώματι, τῶν δὲ ἄλλων εἰς τῶς ἐκείνης ὀρέξεισ πόνοισ τε με- γάλουσ κ̄ λειτουργίας ὑπομῶντων. τῶν δὲ γαστέρα τῆς βῆτης αὐτῶν κ̄αταγῆλῶν, ἀγροοῦτων ὅτι τῶν ἔργῶν ὑπο- λαμβάει μὲν εἰς ἑαυτῶν ἀπασαι, δῦναπέμπει δὲ αὐτῆς ἐξ αὐτῆς κ̄ ἀξινέμει τοῖς ἄλλοισ. "Οὕτως οἶν (ἔφη) κ̄ τῆς συγκλήτου λόγῶς ἐστίν, ὧ πολίται, π̄ρὸς ὑμᾶς. τὰ γὼ ἐκεί- " τυγχάνοντα τῆς π̄ρεσσηκῶσης οἰκονομίας βελδύματα κ̄ π̄ρεσγῆματα π̄ασιν ὑμῖν ὅπτεφέρει κ̄ ἀξινέμει ὅ χρῆσιμον κ̄ ὡφέλιμον. ἐκ τούτου διηλλάγησαν, ἀιτησῶμῶσι π̄ρὸς τῆς βελῆς, κ̄ τυχόντες, ἀδρας ἀβῆσθαι πέντε π̄ρεσγῆμασ τῶν δεομῶων βοηθείας, τῶσ νῦν δημῶσχοισ κ̄αλουμῶσι. εἰ- λοντο ὅ π̄ρὸς τοῖς, οἷς ἐχρησῶντο κ̄ τῆς ἀποσῶσεως ἡγεμόσι, τοῖς π̄ρὸς Βροδῶν Ἰούνιον κ̄ Σικίνιον Βέλλετον. ἐπεὶ δὲ ἡ πόλις εἰς ἐν ἦλθεν, ἀιθῶς ἐν τοῖς ὅπλοισ ἦσαν οἱ πολλί, κ̄ παρείρην αὐτοῖς τοῖς ἀρχοισ χρεῖσθαι π̄ρὸς ὑμῶς ὅπτι τὸν πόλεμον. ὁ δὲ Μάρκιος, οὔτ αὐτὸς ἠδὲ δεομῶς οἷσ ὁ δῆμος ἴ- χρει, ἐνδούσης τῆς ἀριστοκρατίας, κ̄ τῶν ἄλλων πατει- κίων πολλοῖς ὄραν ὅ αὐτὸ πεποιθῶς, ὅμῶς παρεκῶλει μὴ ἀπολείπεσθαι τῶν δημοτικῶν ἐν τοῖς π̄ρὸς τῆς πατειδῶς ἀ- γῶσιν, ἀλλὰ τῆ ἀρετῆ μάλλον ἢ τῆ δυνάμει φαίνεσθαι ἀφ- φέρῶσθαι αὐτῶ. ἐν ὅ τῶ Οὐλοσύσκων ἔδνει π̄ρὸς οἷσ ἐπο- λέμῳ, ἡ Κορολαίων πόλις ἀξίωμα μέγισον εἶχε. αὐτῶν οἶν τῶ ὑπάτου Κομῶσι π̄ερατοπεδύσαντος, οἱ λοιποὶ Οὐλοσύσχοι δέισαντες, ὅπτι τοῖς Ρωμαῖοισ στωεβοήθῳ π̄ρυταρδῶν, ὡς π̄ρὸς τῆ πόλει ποιησῶμῶσι μάχῳ, κ̄ δι- χῶν ἐπιχειρήσαντες ἀδῶς. ἐπεὶ δὲ ὁ Κομῶσιος διελὼν τῶν δυνάμῳ, αὐτὸς μὲν ἀπῆντα τοῖς ἔξωθεν ὅπτι οἶσι τῶν Οὐ- λούσκων, Λάρκιον ὅ Τίτον, ἀνδρα Ρωμαῖον ἐν τοῖς ἀρίστοισ, ὅπτι τῆς πολιορκίας ἀπέλιπε, κ̄αταφροῆσαντες οἱ Κορο- λάνοισ τ̄ παρῶντων, ὑπέξῆλθον, κ̄ π̄ροσμαχῶμῶσι ὅ π̄ρὸς τῶν, ἐκ ἐπίπῳ, κ̄ κ̄ατεδίωκον εἰς τ̄ χῶρα κ̄α τοῖς Ρωμαῖοισ. ἔστα δὲ Μάρκιος ἐκδραμῶν σῶ ὀλίγοισ, κ̄ κ̄αταβαλὼν τοῖς π̄ροσμίξαισ αὐτῶ μάλιτα, τοῖς δὲ ἄλλοισ σῆσας ὅπτι π̄ροσ- μῶσι, ἀιεκαλῶσ μεγάλη βοή τοῖς Ρωμαῖοισ, κ̄ γὼ ἑὼ (ὡς π̄ρὸς ἡξίου τ̄ στραπῶ τῶ ὀ Κάτων) οὐ χρεῖ κ̄α πληγῆ μόνον, ἀλλὰ κ̄ τῶν φωνῆς κ̄ ὄψει π̄ροσῶπου φοβερῶς ἐντυχεῖν πολεμῶ, κ̄ δυσυπόστατος. ἀδρῶζομῶων ὅ πολλῶν κ̄ στωισαμῶων π̄ρὸς αὐτὸν, ἀπεχῶσῳ οἱ πολέμοισ δει- σαντες. ὁ δὲ ὄρε ἡγάπησεν, ἀλλ ἐπῆκελυθη, κ̄ στωῆλασιν ἐν ἡ π̄ρὸς ἔσπῶδῳ φῶσῶσ, ἀξῶ τῶν πῶλασ. ἐκ δ

A id, si saperent, vt opprimerent & extinguerent, hortatus est. Senatu his de rebus crebro paucis die bus habito, nec quicquam expediente, plebs re pente conspirās, ac sese mutuo cohortata, excessit vrbe, & in montem, qui nunc Sacer appellatur, trans Anienem amnem secessit. Quieti sine vlla violentia, tantum vrbe se iamdudum fremebant pulfos, aera, aquam, locum suppeditaturam vbiq; ad sepulturam Italiam, quibus nihilo amplius sint colentes Romam habituri, quam vt pro diuitibus militantes, vulneribus concidantur & vitam pro fundant. Id timentes patres, ex maiorib. natu mo deratissimum queng; & maxime popularem mi serunt ad plebem. Princeps legationis fuit Mene nius Agrippa. Hic partim obsecrans, partim sena tum defendens, in extrema oratione ad figuram peruulgatam fabulæ delapsus est. Nam omnes hominis partes coniurasse ait contra ventrē, que stas solum ignauum in homine & immunem qui escere, omniaq; illius quæri auiditati ingenti suo labore & ministerio: ventrem vero stultitiam earū derisisse, ignorantium recipere quidem alimentū intra se omne, sed reddere id ex se, & distribuere in alias. Eadem (inquit) ratio, Quirites, patrum, est vo bificum: nam recte atque ordine deliberata apud eos consilia cœptaque omnibus vobis adferunt & dispartunt vtilitatem atq; fructum. In concordi am deinde concessum est, postulaueruntq; a sena tu & obtinuerunt vt quinq; viri crearentur, qui bus auxilii latio esset, qui nunc tribuni plebis vo cantur. Primos creauerunt, quos seditionis auto res habuerant, Iunium Brutum & Sicinium Vel lutum. Ciuitate reconciliata, plebs confestim ar ma cepit, & obnixè imperata ad bellum fecit. C. Marcius, quamquam nec ipse populi viribus, elan guescente principum potentia, lætus fuit, pariterq; nobilitatem plerāq; vidit animatam, incitauit eam tamen ne concederent in defendenda patria po pularibus, sed incumberet, vt cognosceretur vir tute potius ipsam quam opibus antecellere. Porro Volscorum gentis, quibuscum gerebant bellum, caput Corioli erant. Quam urbem quum obside ret consul Cominius, reliqui Volsci trepidantes, omnibus collectis viribus in conspectu oppidi sta tuerunt cum Romanis configere, atq; duabus ex partibus eos adoriri. Aduersus id Cominius bipar tito exercitu, extra inuadentibus, Volscis ipte oc currit, & Titum Lartium, virum inter Romanos præstantissimum, reliquit ad obsidionem con tinuandam. Ibi contempto Coriolani castro rum præsidio, eruptionem facere, inuadentesq; Romanos primo superiores fuerunt, eosque in tra vallum vsque insequabantur. Hic Marcius cum modica manu procurrat, casusque qui se pri mi obtulerunt, atque aliorum retuso impetu, Romanos alta voce ad repetendam pugnam vo cavit. Erat enim qualem esse Cato voluit militem, non manu tantum & gladio, verum & vocis con tentione & obtutu vultus terribilis aspicienti ho sti atque intolerabilis. Concurrentibus multis, & se ad illum aggregantibus, receperunt se pauidi ho stes. Neq; hæctenus fuit contentus, sed tergis inhe sit eorum, & effuse fugientes vsq; ad portam egit.

Ibi Rom...
stem, qu...
neque, v...
plenam...
ret, subit...
hortatu...
vocifera...
gentibu...
ctaren...
tu, quicq...
obijere...
uerit, qu...
dies locu...
incredib...
cite, an...
omnibus...
timas vti...
arma abic...
to induc...
oppido ca...
& diripien...
mat rem...
eo sint c...
dimicent...
prædæ...
pauci pa...
trahem...
crebro...
sca, creb...
tempor...
vibus &...
in acie...
essent &...
du facer...
nuncupare...
cus, quum...
primus...
te oppre...
quam...
xix &...
complem...
ipsum...
idura, cre...
& paxim...
Comin...
bellum...
abierat...
obnoxe...
vltim...
Marian...
viri in...
eius p...
tolam...
qui in...
cecidit...
quum...
cogre...
fulmin...
horum...
militum...
da imp...
quædam...
uam p...
pau...
dicitur...

sed aures his vt proprijs nominibus accommo-
 dent. Cæterum pertinent hæc ad aliud scribendi
 argumentum. Vt bellum conticuit, seditionem de
 integro excitauerunt populi duces, nulla quidem
 noua de causa vel iusta offensione, sed quæ tumultibus
 eorū superioribus necessariò comitabantur
 mala, horum arripuerunt contra nobilitatem vela-
 mentum. Incultis & efferatis agris quum annonæ
 facultatem aliunde comparandæ tempora belli nõ
 permitterent, magna difficultas erat annonæ. Qua-
 re videntes homines factiosi, neque commercium
 frumenti esse, neq; si sit, abundare argento popu-
 lum, sermonibus & calumnijs adsperserunt locu-
 pletes veteri odio impulsos autores famis esse. In-
 ter hæc legati Velitris aduenere, qui oppidum de-
 derent populo Romano, orarentq; vt mitteret eò
 colonos. Pestilentia enim ita depopulata oppidum
 erat, vt vix decima pars superesset ciuium. Visa er-
 go prudentibus est percommodè & in tempore ne-
 cessitas oblata Veliternorum, quia ea re subleuatu-
 ri annonæ difficultatem erant, & seditionem se dif-
 ficulturos sperabant, si quod maxime turbidum & à
 seditiosis erat incitatura, velut tabidam vrbis col-
 luuiem & turbulentam, reiccissent. Hos ergo con-
 sules recensitos in coloniam miserunt. Quo autem
 ciuilibus mederentur tumultibus, cæteris delectū
 ad bellum Volscicum indixerunt, rati in armis, ca-
 stris, & communibus periculis commistos perni-
 ciosos & inopes, populares & nobiles, placabilio-
 res inter se & amicitiores fore. Enimverò hîc in-
 tercedere Sicinius & Brutus, seditiosi tribuni, rem
 sœuissimam vociferantes blandissimo nomine eos
 coloniã appellare, & homines pauperes tanquam
 in voraginem detrudere, quum hos in oppidū aë-
 ris infalubris, & infepulorum plenam funerū ha-
 bitatum ablegent, sub alienis & infestis dijs, dein-
 de non cõtentos partem ciuium fame necare, par-
 tem pesti obijcere, etiam bellum vltro quærere, vt
 ne qua calamitas absit ciuitati, quoniã vltra seruire
 diuitibus abnuat. Huiuscemodi orationibus popu-
 lus impletus nec nomina edebat apud consules, &
 fordebat ei colonia. Hæsitante senatu, tumidus iam
 fastu Marcius, inflatus animis, & apud optimates
 ingens, propalam obiecit se tribunus. Et coloniam
 quidem deduxerunt, eosque qui in sortem vene-
 runt grauibus multis cõpulerunt migrare. Quum
 verò nomina dare in delectu prorsus abnuerunt,
 ipse trahens secum Marcius clientes suos & non-
 nullos alios quos induxit, agrum Antiatem depo-
 pulatus est. Vbi magna vi frumenti reperta, magna
 etiam abacta præda pecoris hominumque, ipse om-
 nibus abstinuit, sed milites præda plenos & ma-
 nubijs reduxit ad vrbem. Vnde cæteri pœnitenti-
 a ducti, & inuidia aduersus eos qui abundabant,
 infensi erant Marcio, eiusque nomine & opibus,
 quasi contra populem grandescens, offende-
 bantur. Põst aliquanto petijt Marcius consula-
 tum. Hîc multi demitigabantur, & rubor popu-
 lo erat, virum nobilitate & virtute primum tot
 tantisque rebus gestis, suggillare & præterire. Nam
 de more petentes consulum rogabant & pren-
 sabant ciues togis in comitijs sine tunicis amicti,
 ἄρδεσθαι τὰ Μαρκίῳ, καὶ βαρυνέσθαι τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ τὴν δυνάμιν ὡς ἐπὶ τὸν δῆμον αὐτοῦ ἔμελλεν. ὀλίγου
 ὅ γε χρόνου μετῆς μὲν ὑπάρτειαι ὁ Μάρκιος, ἐκἀμπλοῦτο ὅ οἱ πολλοὶ, καὶ τὸ δῆμον αἰδώς τις εἶχεν, ἀνδρα καὶ
 ἄρδεσθαι καὶ ἀρετῆ ὑπερῶν ἀπὸ μᾶλλον καὶ καταβαλεῖν ἐπὶ τούτοις καὶ τῆλικούτοις ἀεργετήμασι. καὶ γὰρ ἔθος ἦν πῶς
 μετιοδοὶ τὴν ἀρετὴν ὑπερῶν καὶ ἀρετῶν τοῖς πολλοῖς, ἐν ἡμετέροις καὶ τοῖς εἰσὶ τὴν ἀρετὴν αἰδουχίῳ τῆσθε

A ἄλλ' ὡς οἰκείοις ὑποακούσιν ὀνόμασιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐτέρω
 γράφῃς προσέκη. παυσαμένη δὲ τὰ πολέμου τὴν ἐπὶ
 σιν ἐπήλθεσιν αὐτῆς οἱ δημαγωγοὶ, καὶ τὴν μὲν ὁδοῦσαν αἰ-
 τῆσαν ἔχοντες, οὐδ' ἔκλῃμα δίκαιον, ἀλλ' ὅτι ὑπερῶν αὐτῆσιν
 παραχρῆς καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἀνακρίτως ἐπικρατοῦσιν κακὰ,
 ταῦτα ποιούμενοι ὑπερῶσιν ἐπὶ τοῖς πατρικίοις. ἀσποροὺς
 γὰρ ἠπλείεθον καὶ ἀγέωργητος ἀπελείφθη τὸ χῶρος. ἀγροῦσιν δὲ
 ἐπισημαίνοντο τὸ ἀσποροῦσιν ἀφ' ἑαυτῶν τὸν πόλεμον ὁ χῶρος οὐκ ἔδω-
 κεν. ἰσχυρῶς δὲ ἀπορίας ἡγομένης, ὁρῶντες οἱ δημαγωγοὶ μὴ
 ἀγροῦσιν ἔχοντα, μὴ τ' εἰ παρὶ τὸν ἀγροῦσιν, χρημῆσιν ὑπερῶσιν
 τὸ δῆμον, ἐνέβαλον λόγους καὶ ἀφ' ἑαυτῶν καὶ τῶν πλουσίων,
 ὡς ἐκείνοι τ' ἰσχυρῶν ἐπαρῶσιν αὐτοῖς ὑπερῶσιν ἀπορίας. ἐκ
 ὅτι τῶν Οὐελιτῶσιν ἦκεν ὑπερῶσιν τὴν πόλιν ὑπερῶσιν
 τῶν, καὶ δεομένων ἀπορίας ἀπορίας. νόσος γὰρ ἰμπερῶσιν
 λοιμώδης αὐτοῖς ὑπερῶσιν ὄλεθρον καὶ φθορὰν ἀπέφρασσατο
 τῶν ἀνδρῶσιν, ὡς τε μάλιστα δὲ ἀφ' ἑαυτῶν τὸ πᾶν ἀπορίας
 φθῶσιν μέρος. ἔδωκεν οὖν τοῖς νόσιν ἔχουσιν εἰς δέον γενοῦ-
 ναί καὶ τῶν χῶρος ἢ χῶρος τῶν Οὐελιτῶσιν ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἀπο-
 ρίαν κρυφισμοῦ δεομένων, καὶ τὴν ἐπὶ ἅμα σκεδάσθαι
 ἠλπίζον εἰ δὲ ἰσχυρῶν μάλιστα καὶ συνεπερημένον τοῖς δη-
 μαγωγοῖς, ὡς ὑπερῶσιν τῆσιν πόλεως ἰσχυρῶν καὶ ὑπερῶσιν
 ὑπερῶσιν ἀπορίας. τούτοις τε δὲ κατὰ λῆσιν εἰς τὴν
 ἀπορίας ἐξέπεμπον οἱ ὑπάτοι, καὶ στρατείας ἐπήλθον ἐπέ-
 ρους ἐπὶ τοῖς Οὐολούσους, ἀφ' ἑαυτῶν τῶν ἐμφυλίων μη-
 χρωμένων ἰσχυρῶν, καὶ νομίζοντες ἐν ὄπλοις καὶ στρατοπέ-
 δῳ καὶ κρυφισμοῖς αὐτοῖς ἡγομένης πλουσίοις ὁμοῦ καὶ
 πένητας, καὶ δημοτικοῖς καὶ πατρικίοις, ἡμερώτερον ἀφ' ἑαυ-
 τῶν ὑπερῶσιν ἀλλήλοισιν καὶ ἡδίων. εἰσαντο ὅτι λοιπὸν οἱ ὑπερῶσιν
 Σικίνιοι καὶ Βροῦτοι δημαγωγοὶ, βοῶντες, ἔργον ἀμύτατον
 αὐτῶν τῶν ὑπερῶσιν τῶν ὀνομάτων ἀπορίας ὑπερῶσιν
 ἀφ' ἑαυτῶν, ἀνθρώποις πένητας ὡς ὑπερῶσιν εἰς βάραθρον ὡθεῖν,
 ἐκπέμποντες εἰς πόλιν ἀέρος τε τῶν ὑπερῶσιν καὶ νεκρῶν ἀπά-
 φων γέμουσιν, ἀλλοτεία δαίμονι καὶ παλαμνῶσιν στωι-
 κισμῶσιν. εἶπα ὡς ὑπερῶσιν ὑπερῶσιν, τὴν μὲν ὑπερῶσιν λι-
 μοῦ ἀφ' ἑαυτῶν τῶν πολιτῶν, τοῖς ὅτι λοιπῶν ὑπερῶσιν ἀφ' ἑαυ-
 τῶν καὶ πόλεμον ἀνθάρετον ὑπερῶσιν, ὅπως μηδὲν κακὸν ἀπὸ
 τῆσιν πόλεως, ὅτι δουλεύουσα τοῖς πλουσίοις ἀπέπε. τοιούτων
 ἀναπνεύσας ἀφ' ἑαυτῶν ὁ δῆμος, οὐτε τῶν κατὰ λῆσιν ὑπερῶσιν
 σῆσιν τῶν ὑπερῶσιν, ὑπερῶσιν τε τὴν ἀπορίας διεβέβλητο. τῆσιν
 ὅτι βουλῆσιν ἀφ' ἑαυτῶν, ὁ Μάρκιος ἠδὲ ἡμεῶσιν ἀν' ὄψους,
 καὶ μέγας γενοῦσιν τῶν ὑπερῶσιν, καὶ ταυμαζομένων ὑπερῶσιν
 κρυφισμῶν, φανεροῦσιν ἡ μάλιστα τοῖς δημαγωγοῖς αἰθισάμε-
 νος, καὶ τὴν μὲν ἀπορίας ἀπέφρασσατο, ἐπὶ τῆσιν μέγας γενοῦσιν
 λαχόντες ἐξελθεῖν ἀνακρίσαντες. ὑπερῶσιν τῶν στρατείας
 πᾶν τῶν ἀφ' ἑαυτῶν ἀφ' ἑαυτῶν, αὐτοῖς ὁ Μάρκιος τοῖς τε πελά-
 τας ἀναλαβῶν, καὶ τῶν δῆσιν ὅσοι ἐπέσει, κατέδρα μὲν τὴν
 Ἀντιπῶσιν χῶρος. καὶ πολλῶν μὲν οἶτον ἑρῶν, πολλῆσιν λεία
 ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ὑπερῶσιν, αὐτῶν μὲν ὁδοῦσαν
 ἐξείλετο, τοῖς ὅτι στρατοῦσιν πολλὰ μὲν ἀφ' ἑαυτῶν ἔχον,
 πολλὰ ὅτι φέροσιν, ἐπὶ τῶν εἰσὶ τὴν Ρώμῳ. ὡς τε τοῖς
 ἡμεῶσιν μεταμελομένων καὶ φθονήσαντες τοῖς ὑπερῶσιν
 ὅτι ἡμεῶσιν, καὶ βαρυνέσθαι τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ τὴν δυνάμιν ὡς ἐπὶ τὸν δῆμον αὐτοῦ ἔμελλεν. ὀλίγου
 ὅ γε χρόνου μετῆς μὲν ὑπάρτειαι ὁ Μάρκιος, ἐκἀμπλοῦτο ὅ οἱ πολλοὶ, καὶ τὸ δῆμον αἰδώς τις εἶχεν, ἀνδρα καὶ
 ἄρδεσθαι καὶ ἀρετῆ ὑπερῶν ἀπὸ μᾶλλον καὶ καταβαλεῖν ἐπὶ τούτοις καὶ τῆλικούτοις ἀεργετήμασι. καὶ γὰρ ἔθος ἦν πῶς
 μετιοδοὶ τὴν ἀρετὴν ὑπερῶν καὶ ἀρετῶν τοῖς πολλοῖς, ἐν ἡμετέροις καὶ τοῖς εἰσὶ τὴν ἀρετὴν αἰδουχίῳ τῆσθε

είτε μάλλον ἐκβαπφισσάμενοι εἰς αὐτοὺς τὰ χήματα πρὸς
 πλὴν δέσπον, εἴτε δεικνύμενοι, οἷς ἦσαν ὠτειλαί, ὡς φαίνεται
 Σύμβολα τῆς ἀνδρείας. οὐ γὰρ ὑποψία δῆμον, ἀφ' ὧν οὐκ
 ἀργυρίου καὶ δεκάσμων, ἀλλ' ὡς ἐβούλοντο παρθένα καὶ ἀχι-
 τωνα τοῖς πολίταις τὸ δέσμιον αὐτῶν. ὅτε δ' ἔμεινον πολὺ
 χρόνον ὠνὴ καὶ παρθεῖν ἐπέσπληθε, καὶ συνεμίγη ταῖς ἐκ-
 κλησιαστικαῖς ψήφοις ἀργυρίων. ἐκ δ' οὗτου καὶ δικαστῶν
 διγυροῦ καὶ στρατοπέδων ἢ δωροδοκία ἐπέεσθη εἰς μοναρχί-
 ας τῶν πόλιν, ὅθεν ἀποδοισαμένη τὰ ὄπλα τοῖς χήμα-
 σιν. οὐ γὰρ κακῶς εἰσὶν εἰρησὶν ὅτι παρθεῖν κατέλυ-
 σε τὸ δῆμον. ὁ παρθεῖν ἐστίασας καὶ δεκάσας. φαίνεται δ' ἡ κρύ-
 φα καὶ κτ' μικρὸν ὑπορρέον, ὅθεν ἀφ' οὗ ἐκδηλον ἐν Ρώμῃ
 γυνεῖται τὸ κακόν. οὐ γὰρ ἴσμεν ὅστις ἦ ὁ δεκάσας παρθε-
 τον ἐκ Ρώμῃ δῆμον ἢ δικαστήριον. Ἀλλ' ἴσμεν δ' λέγεται
 παρθεῖν ἀργυρίων δωροδοκίας ἀπὸ τοῦ Ἀθηναίου, ὁ
 παρθεῖν ἀπὸ Πύλου κρινόμενος ἐν τοῖς Πελοποννησια-
 κῶν ἡδὴ τελευτῶσαν, ὅτι ἴκαθ' ἔχουσι ἐπ' ἡρώων καὶ ἀκί-
 ρων ἐν Ρώμῃ τὴν ἀρετὴν κατέχευε. ἀλλὰ τοῦτο Μαρτίου
 πολλὰς ὑποφάσεις ὡς τῶν ἀπὸ πολλῶν ἀγῶνων ἐν οἷς
 ἐπαρθεῖν ἐπὶ πέντε καὶ ἑπτὰ ἔτη συνεχῶς στρατεύμενος, ἐδυ-
 σσοποιῶν τὴν ἀρετὴν, καὶ λόγον ἀλλήλοις ἐδίδδοσαν ὡς ἐκεί-
 νοι ἀποδείξοντες. ἐπεὶ δ' τῆς ἡμέρας ἐν ἣ τὴν ψῆφον ἐδὲ
 φέρειν ἐστάσας, ὁ Μάρκιος εἰς ἀρετὴν ἐπέδρα, ὅθεν ἀπὸ
 τῆς βουλῆς παρθεῖν ἀπὸ Μάρκου, καὶ πᾶσι τοῖς πατε-
 ρικοῖς παρθεῖν ἐχόντο φανεροῖς, παρθεῖν μηδὲν οὕτω μηδέ-
 ποτε ἀποδοῖσαντες, ὅθεν ἐπέσον αὐτοῖς οἱ πολλοὶ τῆς παρθε-
 τον δωροδοκίας, εἰς τὸ νεμεσῶν καὶ φθορῆν ὑποφάσεις. παρθεῖν
 δ' ὅτι πᾶσι πύτων καὶ δέος, εἰ γὰρ οὐκ ἐπὶ ἀρετῆς κύνειος ἀπὸ
 στερεοπικῆς καὶ ὑποδοκίας ἐχόν ἐν τοῖς πατερικοῖς ἀξίωμα, μὴ
 πᾶσι παρθεῖν ἀφέλοιτο τῶν δῆμον τὸ ἐλθεῖν αὐτοῦ. οὕτω δ' ἡ φρε-
 νήσαντες, ἀπὸ τῆς ἴσταντο τὸ Μάρκιον. ὡς δ' ἀπὸ τῆς ἴσταν
 ἔτεροι, βαρύνει μὴ ἰστέον ἢ βουλή, ἀποδοῖσαν παρθεῖν πηλα-
 κίασας μάλλον ἑαυτῶν ἢ τὸν Μάρκιον. αὐτὸς δ' ἐκείνος οὐ
 μετρίως ἔχεν οὐδ' ὀπίσθως παρθεῖν τὸ συμβεβηκός, ἀπὸ δ' ἡ
 πλῆθος τῶν θυμῶν καὶ φιλοεὶκα μέρη τῆς ψυχῆς, ὡς ἐχόν-
 τι μέγιστος καὶ φρόνημα, κεχρημένος, ὅθεν ἐμβεβηκός καὶ
 παρθεῖν, οὐδ' ὅθεν πλῆθος ἀρετῆς πολιτικῆς μέτεστιν, ἐκκεραμῶν
 ὅθεν ἔχον ὑποδοκίας καὶ παιδείας. ὅθεν τὴν ἐρημία ζῶντο-
 χον (ὡς Πλάτων ἐλεγε) αὐθαδεῖαν· εἰδὼς δ' οὐδ' ἐμάλιστα
 ἀφ' ὧν ὀπίσθως, παρθεῖν ἀπὸ τῆς ἀνδρείας καὶ ἀνδρα-
 γίας ἐμάλιστος, καὶ γυνεῖται τῆς πολλῆς γυναικῆς ὑπο-
 ἀνδρείας ἐραστῶν. ἀλλ' ἀπλοῦς πρὸς αἰεὶ καὶ ἀπηνής, καὶ
 δικαῖος καὶ κρατὶ ἀπρόκτων, πᾶσι τῶν ἀνδρείας ἐργῶν ἡρώων-
 νος, ὅθεν ἀνδρείας καὶ μαλακίας ἐν τῶν ποιοῦντος καὶ πε-
 πονήτος μάλιστα τῆς ψυχῆς, ὡς παρθεῖν οἶδημα τὸν θυμὸν αἰα-
 διδούσης, ἀπὸ τῆς ἀρετῆς μεσὸς ὦν, καὶ πικρίας παρθεῖν τὸ δῆ-
 μον. οἱ δ' ἐν ἡλικίᾳ τῶν πατερικών ὅθεν, παρθεῖν ἐν τῇ πό-
 λει μάλιστα γαυροῦμενος ἀνδρείας καὶ ἀνδρῶν, αἰεὶ τι γαυ-
 ρῶς ἐσσοδοῖσαν παρθεῖν τὸ ἀνδρα, καὶ πᾶσι παρθεῖν με-
 νοῖ καὶ παρθεῖν ὅθεν ἐπ' ἀγαθῶν, τὸν θυμὸν ὀξυρρίπτει αὐτῶν,
 τῶν σωματικῶν καὶ σωματικῶν. ὡς γὰρ ἡγεμῶν ἀλλοῖς καὶ δι-
 δασκαλὸς ἀλλοῖς τῶν παλαιῶν ἐν ταῖς στρατείαις, καὶ ἡ-
 λων ἀρετῆς ἀλλοῖς φθόρου παρθεῖν ἀλλήλοις γαυροῖσιν τοῖς κα-
 πρῶντο. ἐν οὗτω δ' οἶπος ἦκεν εἰς Ρώμην, πολὺ μὲν ὠν-
 τὸς ἐξ Ἰταλίας, ὅθεν ἐλάττω δ' ὀξυρρῶς ἐκ Συρακουσῶν,

siue quo magis ea specie summitterent se ad peti-
 tionem, siue quod subijcerent oculis, qui cicatrices
 habebant, perspicuas virtutis notas. Neque enim
 ex populi suspitione largitionis & ambitus dis-
 cinctum volebant & sine tunica ad comitia pro-
 gredi candidatum. Sed enim & multis post secu-
 lis nundinatio & redemptio subijt, interuenitque
 comitialibus suffragijs pecunia. Hinc iudicia &
 castra licitationibus constuprata, & armis argen-
 to expugnatis, respublica in dominatum vertit. Na
 scitè profectò ille quicunque tandem dixit, *Euer-
 sum populum ab isto primo qui primus epulis & largitio-
 nibus eum delinuit.* Caterum videtur occultè hæc
 pestis & sensim obrepisse, non ilicò erupisse in
 lucem Romæ: neque enim constat qui Romæ
 populum vel iudicium princeps pecunia rede-
 merit. Athenis verò memorant Anytum Anthem-
 ionis pretio delinuisse principem iudices,
 proditi Pyliæus belli Peloponnesiaci exitu: quo
 tempore aureum adhuc seculum & sincerum
 Romanum forum tenebat. Potrò quum Marti-
 us multas ostenderet cicatrices in multis acceptas
 prælijs, in quibus annos septendecim perpetuos
 stipendia faciens, tulerat palmam, verecundia
 eius virtutis constituerunt inter se eum creare
 consulem. Postquam verò, illucente die comitio-
 rum, Marcius in campum magno cum fastu de-
 ducente ipsum progressus est senatu, atq; nobilitas
 præ se tulit omnis nihil æquè sibi curæ fuisse,
 plebs è diverso deposita beneuolentia in illum sua,
 ad offensum delapsi sunt & inuidiam. Accessit
 huic morbo metus, ne si vir de secta optimatum &
 tantæ in nobilitate autoritatis esset cōsulatum ad-
 eptus populum libertate exueret omni. Ergo his
 ita animatis tulit Marcius repulsam. Ut renuncia-
 ti alij sunt, indigne senatus passus est, maiore con-
 tumelia se rati quàm Marcium affectos. At ille ca-
 sum neq; modicè tulit neq; leniter, quòd efferue-
 scenti & præfractæ animi parti velut magnitudine
 prædita & celsitate affluisset indulgere: grauita-
 te verò & lenitate, cuius præcipue debet esse qui
 gerit remp. particeps, ex ratione & doctrina non
 condiuisset illam, & ignoraret solitudini contu-
 bernali (ut dixit Plato) pernicaciâ imprimis de-
 fugiendam esse ei qui in repub. & cum hominibus
 studet versari, atque amplectendam, quæ magno-
 perè à quibusdam deridetur, tolerantiam. Quum
 esset autem vniufmodi & rigidus, vincere verò at-
 que superare omnes uicere: proflus opus esse vir-
 tutis, non imbecillitatis mollicieque ex insigni
 languore & ægritudine animi quasi tumorem
 iram germinantis, plenus perturbationis & fel-
 lis in populum discessit. Iuuentus nobilitatis, quæ
 in ciuitate maximè exultabat & enitescibat ma-
 gnitudine animi, cum semper Marcij mirificè stu-
 diofa fuerat, tum eo tempore adhærens ei & co-
 mitans parum commodè, indignando eius vi-
 cem dolendoque stimulabat iram. Erat enim
 eorum in artibus militaribus, quum in expeditio-
 nibus forent, dux & magister benignus, docens ut
 virtutis inter se æmulatione, quum præclara faci-
 nora edidissent, citra inuidiam gestirent ani-
 mo. Interea numerus magnus frumenti Romam
 per Italiam coempti aduectus est, nec minor ab
 Syraculis Gelon styraanni dono. Vnde plerique
 Γέλωνος τοῦ τυραννοῦ πέρμαϊτος. ὡς τε πρὸς πλείους

bonam spem conceperant fore vt simul cum ege-
 state cibariorum etiam discordia ciuilis fedaretur.
 Confestim ergo coacto senatu, circumfusus curiæ
 populus expectabat exitum, sperans tolerabili pre-
 tio frumentum, quod erat emptum, se accepturum
 & donum partiturum gratis. quippe in curia erant
 qui id suaderent senatui. At Marcius surgens casti-
 gavit effulos in plebē acriter, ambitiososq; & pro-
 ditores nobilitatis appellauit, pernicioſa semina
 eos ferociæ & insolentiæ in multitudinem iacta in
 semet ipsos alere, quæ præstaret initio refecare ori-
 entia, neque rudimento populum adeo valido cō-
 firmare. Eum iam horribilē quoq; hinc esse quod
 omnia ad eius libidinem fiant, nec vllam ad rem
 compellantur inuiti, nec sint consulibus dicto au-
 dientes, sed sine imperio agentes duces suos ma-
 gistratus appellent. Largitiones ergo & diuisiones,
 inquit, sicut apud Græcos, vbi populi merū est im-
 perium, ignaui decernitis prorsus ad reip. interne-
 cionem, vt eorum foueamus contumaciam. Ne-
 que enim præmium ferent accipere se earū quas
 deseruerunt, expeditionū vel secessionum, quibus
 patriam reliquerunt, vel calumniarū, quas rece-
 perunt contra senatū: sed quia cedentes metu nos
 atq; assentantes hæc tributuros & concessuros spe-
 rant, nullum finē facient rebellionis, neque diffi-
 dijs vel seditionibus temperabunt. Est itaque infi-
 gnis hæc insania. Quod si sapiamus, extorquebi-
 mus plebi tribunatum qui consulatus est euerſio,
 & diuisio ciuitatis nō iam, vt antè, vna, sed ita dif-
 fectæ nunquam vt coalitura sit posthac nec con-
 sensura, neq; desituri nos simus ægrotate & inter
 nos tumultuari. Hæc atq; his similia quum multa
 diceret Marcius, promptissimam habuit huius fu-
 roris iuuentutem sociam & locupletes penè om-
 nes: qui hunc vnum inuictum in ciuitate & libe-
 rum esse cōclamarunt. At ex maioribus natu qui-
 dam rei euentum timentes, improbabant id: nihil
 autem consequutum est boni. Nam tribuni qui
 senatui intererant, vbi sententiam Marcij viderūt
 obtinere, eruperunt cum clamore ad plebem vo-
 ciferantes, vt coirent, & sibi opem ferrent. Quum
 streperet tumultu concio, dictis expositis Mar-
 cij, parum abfuit quin ira flagrans irruerit in cu-
 riam populus. At tribuni Marcium in crimen vo-
 cauerunt, & per viatores citauerunt. Quos ille
 quum summouisset cōtumeliosè, ipsi accesserunt
 cum edilibus vi vt eum abducerent, & iam manus
 iniiciebant ei. Ibi nobilitas conspirans repulerunt
 tribunos, ædiles etiam pulsauerunt. At tunc qui-
 dem appetens nox tumultum dissoluit. Prima lu-
 ce populum consules cernentes exacerbatum &
 vndique in forum concurrentem, metuere de
 republica cœperunt: aduocatoque senatu, deli-
 berandum proposuerunt, vt lenibus verbis & be-
 nignis decretis placarent & sedarent multitudi-
 nem: tempus id, si sapiant, de dignitate vel de ho-
 noribus non esse contendendi, sed anceps discrimen
 & præceps facilitatem & humanitatem po-
 stulare senatus. Quum in eorum sententiam fre-
 quentes transfissent, progressi in concionem, po-
 pulū quàm humanissimè appellauerunt & demul-
 serunt, diluentes leniter crimina, & modicè eos
 castigantes. De pretio autem annonæ & frumen-
 ti facile ostenderunt inter ipsos conuenturum.

Α ἐν ἐλπίσι γῆρας χρεῖσταις, ἅμα τ' ἀπορίας καὶ τ' ἀγαθοῦτος τ'
 πόλιν ἀπαλλαγῆσθαι παροδοκῶντας. ὅθεν οὖν βουλῆς
 ἀθροισθείσης, ὡς ἔχουσιν ὁ δῆμος ἐξώθεν ἐκαστοδὸκῆ τ' τέλος,
 ἐλπίζων ἀγρῶν τε χρεῖσταις φιλανδρόπω, καὶ παροδοκῶν
 δωρεῶν νεμῆσταις. καὶ γὰρ ἐνδοκῆσαν οἱ ταῦτα τ' ἐκλήθη πείθοντες
 ὁ μὲν Μάρκιος αἰσῶν, σφόδρα κατὰ τὴν ἀρετὴν τῶν ἀρι-
 στοκρατίας, καὶ ἀπέματα ποιησῶν ἀρασύτητος καὶ ὑβρεως εἰς
 ὄχλον ἀφῆμένα βέφοιτας καὶ αὐτῶν. ἀκαλῶς μὲν εἶχε μὴ
 παροδοκῶν ἐν ἀρετῇ φύσιν, μὴδ' ἰσχυρὸν ἀρετῇ τηλικαύτη
 ποιῆσαι τ' δῆμον. ἡδὴ καὶ φοβερὸν εἶναι, τὰ πρῶτα ἐκλεμῶν
 αὐτοῖς ὑπαρῆσαν, καὶ μὴδὲν ἀρετῶν βιάσταις, μὴδὲ πείθῶν
 τοῖς ὑπαρῶν, ἀλλ' αἰσῶν ἔχοντες, ἡγεμόνας ἰδίους ἀρετῶν
 τῶν παροδοκῶν. ἐπιδοκῶν μὲν οὖν καὶ ἀγαθοῦτος, ὡς ἂν
 Ἑλλήνων οἱ κρατίστα δῆμοκρατοῦ μὲν, κατὰ τῶν ἀρετῶν
 μέντοι, ἐφῆ πρῶτον εἰς χροῖον ὄλεθρον τ' ἀπειθεῖν αὐτῶν
 ἐφοδίασῶν. καὶ γὰρ χρεῖν γε δῆπου φήσουσιν ἀπολαμβαῖν τῶν
 στρατῶν ἀς εἰσάγειν, καὶ τ' ἀποσῶν αἰς παροδοκῶν τ'
 πατεῖδα, καὶ τ' ἀγαθοῦτος ἀς ἐδέξαντο καὶ τ' βουλῆς. ἀλλ' ὑ-
 φιεμῶν ἀρετῶν, καὶ χρεῖσταις ἡμῶν ταυταδοκῶν, καὶ
 C συγχωρῶν ἐλπίσαντες, ὅθεν ἐξοῖσι πέρας ἀπέθετας, ὅθεν
 παύσῶν ἀγαθοῦτος καὶ σασιζόντες. ὡς τε τῶν μὲν ἐστὶ κα-
 μιδῆ μακρῶν εἰ τ' ὡς παροδοκῶν, ἀγαθοῦτος τ' δῆμοκρατῶν
 αὐτῶν; ἀνῶν οὖσαν ὑπαρῶν, καὶ ἀρετῶν τῆς πόλεως,
 ὅθεν ἡμῶν, ὡς παροδοκῶν, οὖσης, ἀλλ' ἀδεδοκῶν τῶν
 μὴδὲποτε συμφῶν, μὴδ' ὁμοφροῦσαι, μὴδὲ παύσῶν
 ἰσχυρῶν ἡμῶν καὶ ἀγαθοῦτος ὑπαρῶν ἀλλήλων ἐάσῶν.
 πολλὰ ταυτα λέγων ὁ Μάρκιος, ὑπαρῶν εἶχε τοῖς νέοις
 στυγεροῦτος αὐτῶν, καὶ τοῖς πλοῖσι οὐλίχου δὲν ἀπέμ-
 τῶν, μόνον ἐκείνους αἰσῶν τῶν πόλιν ἀπήτητον ἔχῶν καὶ ἀρετῶν
 D κῶν βοῶντας, εἶνοι τ' ἡμῶν παροδοκῶν ὑπαρῶν τῶν ὑπο-
 ρῶν τ' ἀποδοκῶν ἀπέθε τ' χρεῖσταις ὅθεν οἱ γὰρ δῆμο-
 χροῖ παροδοκῶν ὡς ἦσαν τῶν γῶν κατὰ τῶν Μαρκίον,
 ὅθεν δῆμοχρον εἰς τ' ὄχλον μὲν βοῶν, ἀγαθοῦτος στυγε-
 ϶σαι καὶ βοῶν αὐτοῖς τοῖς πολλοῖς. ἐκκλησίας τ' ἰσοδοκῶν
 ἡμῶν, καὶ τ' λόγων αἰς ὁ Μάρκιος εἶπεν ἀγαθοῦτος
 ὀλίχου ἐδέξαντο ἐμπεσῶν ὑπαρῶν φρεῖσταις εἰς τ' βουλῶν
 ὁ δῆμος. οἱ τ' δῆμοχροῖ, τῶ Μαρκίου τ' αἰσῶν ἐποιοῦτο, καὶ
 E πέμποντες ἐκάλῶν αὐτῶν ἀποδοκῶν. ὡς τ' παροδοκῶν
 βῶν τοῖς πέμφῶν ἀρετῶν ὑπαρῶν, ἀλλ' ἡμῶν τῶν
 ἀρετῶν ἡμῶν ἔχοντες βία τῶν αἰσῶν, καὶ τῶν ὑπαρῶν
 ἐπελαμβαῖντο. τῶν δὲ οἱ πατεῖκοι τοῖς μὲν δῆμο-
 χροῖ ἀπέτεῖσαντο, τοῖς δὲ ἀρετῶν καὶ πληγῶν εἰσῶν
 λον. τότε μὲν οὖν ἐσῶν κατὰ λαβοῦσα τῶν ἀρετῶν διέ-
 λυσῶν ἅμα δὲ ἡμέρα τῶν δῆμον ὄρωντες ἀρετῶν οἱ ὑ-
 πατοι, καὶ στυγεροῦτος πρῶτον εἰς τ' ἀρετῶν, ἐδέξαντο ὑπαρῶν
 τῆς πόλεως, καὶ τῶν βουλῶν ἀρετῶν, ἐκάλῶν οὐλίχου
 ὅπως ἐπέθεσι λόγοις καὶ δόγμασι χρεῖσταις παροδοκῶν καὶ
 κατὰ τῶν τοῖς πολλοῖς, ὡς οὐ φιλοσημίας οὐσαν ὡσαν,
 οὐδὲ ὑπαρῶν δόξης ἀμύλλαι, εἰ ὑπαρῶν, ἀλλ' ἀρετῶν ἐπι-
 F σφῶν καὶ ἔχῶν, ἀγαθοῦτος πολιτείας καὶ φιλανδρό-
 που δωρεῶν. εἰσῶν τ' ἡμῶν πλείων, παροδοκῶν, ὡς
 ἐνῶν μάλιστα τῶν δῆμον, διελόντο καὶ κατεπαροδοκῶν,
 ἀποδοκῶν τε τῶν ἀγαθοῦτος ἐπέθεσι, καὶ τῶν οὐτε-
 τῶν καὶ δῆμον μετῶν χρεῖσταις. ὡς τ' ἡμῶν ὡσαν καὶ ἀρετῶν ὅθεν διοῖσῶν παροδοκῶν αὐτοῖς φάσῶντες.

ως ουν εδειδου ο πολυ τδ δημου, και φανερον υω τω κρ-
 σμιας και σωφρονιας ακουον, αργυρονον και κηλουρονον, ανε-
 σταν οι δημωρχοι, τη μη βουλη σωφρονουση τδ δημον αυ-
 πειξεν, οσα καλας εχθρασχοιτες, τδ Μαρκιον απολο-
 γησθαι κελευοντες, ει μη φησιν επι συγχυση της πολιτει-
 ας και καταλυση τδ δημου, τιω τε βουλιω παρεξωδον, και
 κηλουρονος υω αυτην απεθισα. τέλος ο τοις αργ-
 ραίομοις τυτων εν αργε και σωπηλακίζων, εμφύλιον
 οσον επι αυτω πόλεμον εξεργάσατο, και παραγαγην εις
 οπλα τοις οπλίταις, ελεγον ο ταυτα, βουλομενοι τον Μαρκ-
 κιον η ταπεινον αποδξασαι, τωδε φυσιν παραβουοντα ο
 φρονημα, η τη φύσει κηλουρονον, αιηκεσαν αποργάσαοθαι τιω
 παρος αυτον οργω. ο μαλλον ηλατιζον ορθως σοφισμοι τδ
 αυδρος. εση μη γδ ως απολογησομενος, και παρεχεν αυτω σω-
 πλιω και ησυχια ο δημος, ως δι ηρξατο παρος τοις αιθεροποις,
 δεητικον πια λογον παρος δεχουμοις, ε μονον επαρετει παρη-
 αια χρησθαι, και πλειονι κατηρησια της παρηνοιας, δλλα και
 τοια φωνη και διαθεση παρωπου τιω εν τις υαφοφιας
 και ολιγωριας αποφισαν επιδεικνυμενος, ο μη δημος εξετα-
 χιωθη, και φανερος υω δυσταραχτη και βαρυνόμενος
 τοις λεγουμοις. τω δημωρχων ο δραπυτατος Σικινιος,
 μικρα τοις σωμαρχοις διαλεξεις, ειτ εις μεσον αναγο-
 ρησας, ως θανατος υω τω δημωρχων τδ Μαρκιου κα-
 τεργασα, παρωπαξε τοις αργραίομοις, αναγαγην αυτον
 επι τιω ακραν, οηυς ωσα και της υαποκειμενης φασαχος.
 απομωρων ο τω αργραίομον τδ σωματος, εδοξε μη και
 τω δημοτω τοις πολλοις φεικτον εη ο γνωρονον και υ-
 αρηφατοι, οι ο πατεικιοι πορταπασι ενσαντες και παει-
 παθησαντες, ωρησαν απο κρουγης βοητειν. οι ο, και χερ-
 οι τοις επιλαμβαομοις αιειρησες, και καταμηνω-
 τες εαυτοις τον Μαρκιον ενοι ο και τα χειρας ορησες, ε-
 δεοντο τω πολλαν. επει ο λογον τε και φωνησ οσδεν εργον
 υω, εν ακρομια σωαυτη και τορβοις αηρις ου σωφρονη-
 σαντες οι φιλοι και οικειοι τω δημωρχων ως αυδ φοιου πολ-
 λοδ τ πατεικίων οη εν εξεταραγην οσδε κλασασαι τδ Μαρκ-
 κιον, επεισαν αυτοις αφελην της ημσειας ο δλλοκρονον και
 βαρυ, μη βια μηδ ακριτον αποκτινωτας, δλλα τω δη-
 μω ηηρον επειελειν αποδοντας. εκ τουτου κατασας ο Σι-
 κινιος ηρωτα τοις πατεικίοις, τι βουλομενοι τδ Μαρκιον
 αφαρενωται τδ δημου βουλομενου κηλαξην. εκεινων ο πα-
 λιν αυτερωτωτων, Τι μη ουν διανοσθε, και τι βουλεσθε
 υμεις, αιδρα Ρωμαιον εν τοις εριστοις αυδ κριστως επι υ-
 μσειας ωμω και τωδε ομον ουτως αηροντες; Αλλα ταυτω
 μη (ειπει ο Σικινιος) υμεις μη ποισθε παρωφασιν διαφο-
 ρας και σαπως παρος τδ δημον. ο γαρ αξιουτε, διδασιν υμιν,
 κριθηναι τδ αυδρα. Οι ο Μαρκιε παρασρομω εις τειτω
 αργρον παρηναι, και πειθην τοις πολιταις ει μηδεν αδικεις ως
 ηηφα κρινουωτας. ποτε μη ουν ηαπησσι οι πατεικιοι τιω
 διαλεισιν, και τδ Μαρκιον ασμωως εηροντες απηλην. εν
 οτω μεταξυ κρονω της τειτης αηρεας, (αηρεας ο ποιου-
 σα Ρωμαιοι δι ημερας ενάτης, νοιωδινας κηλουωτες) ελ-
 πίδα μη αυτοις παρεχε διακρουσως φρατεια ημωμην
 παρος Αιπιας, ως μηκας εξουσα και κρονον, εν ω κρονησ ο δημος εσα, της οργης απομωραθεις, η πορτε-
 λως εκπεσουσας δι ακρολια και πόλεμον. επησα δι ως ταχυ διαλυσαμενοι παρος πυς Αιπιας επδμηληρον,
 εηροντο σωδοδι τω πατεικίων πολλακισ, δεδιωτων, και σκοπωωτων οπως τον τε Μαρκιον ου παρωσθηται,

A Vbi pars magna populi lenita est, modestoque &
 quieto silentio gratam sibi esse probari; ostendit
 consulis oratione, exurgentes tribuni senatus mo-
 derationi populum quacunque in re deceat, vicif-
 sim predicauerunt cedere: Marciū verò iusserunt
 respondere, num inficias eat ad perturbationem
 reip. & populi euerfionem concitasse senatum: &
 quum ab ipsis citaretur, non obtemperasse, deniq;
 pulsatis contumeliose in foro adilibus, ciuile bel-
 lum quantum in ipso erat, concitasse, & in arma ci-
 ues coegisse. Ea iactauerūt, quo aut demitteret spi-
 ritus suos Marcius præter ingenium blandiendo,
 aut si ingeniu sequeretur suum (quod potius natura
 eius perfecta, expectabant) iram aduersus se po-
 puli excitaret implacabilem. Progressus est enim
 velut purgaturus se, populus autem cum silentio
 stetit ac conquieuit. Ut verò exorsus est apud ho-
 mines orationem expectantes deprecatoriam,
 non modò odiosa vti defensionis libertate, maio-
 req; accusatione quàm libera defensione, verum
 etiam vocis contentione & habitu oris intrepidum
 animum prope ad contemptum vsq; & securitatē
 præ se tulit, exarsit populus, nec dissimulauit mole-
 stam sibi esse & odiosam eius orationem. Ibi tri-
 bunorum Sicinius violentissimus paulisper cum
 collegis colloquutus, inde pro concione fatus est
 tribunos eum rei capitalis damnasse. Tum impera-
 uit adilibus vt in rupem raperent eum, atq; inde in
 subiectam vallem statim præcipitarent. Quum æ-
 diles manus ei iniicerent, res visa est vel plebis ma-
 gnæ parti horrenda atque insolens: patricij verò, a-
 mentes & anxij, clamoribus tentare ei auxiliari,
 partim manibus etiam eos qui Marciū arripiebant
 repellere, eumq; in cateruā suam recipere, partim
 manibus porrectis plebem orare. At quum neque
 oratione neque voce in tanta confusione & tu-
 multu quicquam proficeretur, quoad aduertentes
 tribunorum amici & familiares, non posse si-
 ne magnæ nobilitatis sanguine rapi Marcium ad
 supplicium suaserunt his, vt ablata supplicij noui-
 tate & indignitate, indicta causa ne eum occide-
 rent, sed mitteret populum in suffragia. Tum tran-
 quillus Sicinius nobilitatem sciscitatus est, quo-
 nam consilio populi punitio eximerent Marciū:
 illis contra quærentibus, qua mente quoue confi-
 lio ciuem Romanum, nemini secundum, ad tam
 atrox atque inusitatum supplicium inauditum ra-
 perent. Atqui, Sicinius, ne hanc, inquit, seditionis
 & dissensionis cum populo sumatis speciem, lar-
 gitur vobis quod flagitatis, de eo vt cognoscatur:
 Tibi C. Marci diem in trinundinum ad popu-
 lum dicimus, tum innocentiam tuam probato.
 Eam conditionem nobilitas accipere, satisque
 habentes abducere Marcium, abierunt. Interposi-
 to ante trinundinum spatio (nundinas enim po-
 pulus Romanus nono quoque die agit) spem ijs
 eludendi criminis bellum cum Antiadibus dedit
 velut laxamentum & tempus habiturum, dum
 flaccescente ira vel prorsus sopita per occupatio-
 nem & bellum foret tractabilis populus. Verum vt
 pace cum Antiadibus breui composita sunt reuer-
 si, anxij multa concilia patricij habuerunt, agitan-
 tes quemadmodum neque Marcium proderent,

neque tribunis ex integro populum concitandi
 elarent materiam. Hic Appius Claudius, qui in-
 fenissimus plebi habebatur, testificatus est ipsum
 senatum se perditum iturum, & temp. prorsus da-
 turum praecipitem, si populo ferendi de capite pa-
 triciorum suffragij permitterent arbitrium. At
 maiores natu & qui praecipue populares erant,
 non saeuum neque acerbum censebant, sed lenem
 & benignum, permessa potestate, populum fore.
 Non enim contemnti senatum, sed contemni
 arbitranti hoc iudicium honori & lenimento fu-
 turum, vt simulatq; fuerit in suffragium missus, of-
 fensam sit abiecturus. Vt ergo aduertit senatum
 Marcus hinc ipsius beneuolentia, hinc populi ti-
 more suspensum, sciscitatus ex tribunis est, quo de
 crimine postulaturi se & ad disquisitionem essent
 populi vocaturi. Qui vt responderunt regni affe-
 ctati intentaturos se crimen, idque probaturos:
 Ibi exurgens, Ipse ad concionem, inquit, ad me
 purgandum pergam, neque vllum genus notio-
 nis, neque, si conuictus fuero, supplicij recusabo.
 modò id (inquit) crimen deferatis, neque impo-
 natis senatui. Quod quum recepissent, ea lege co-
 stitutum est iudicium. Concione aduocata, hoc
 primum expresserunt, vt suffragia non centuria-
 tim sed tributim ferrentur, quo antè locupletes, il-
 lustres, & militares, inopi, seditiosæ, & deploratae
 multitudini darent praerogatiuam suffragiorum.
 Deinde omisso regni crimine, quod doceri non
 poterat, illa recoxerunt dicta, quæ pridem iecerat
 Marcus in senatu, quum annonam prohibebat
 relaxari, & adimi populo tribunos suaderet, no-
 uum insuper crimen adiecerunt, praedæ particio-
 nem, quam ex agro Antiate captam non retule-
 rat ad aeraium, sed diuiserat illis qui cum ipso mi-
 litauerant. Quo maxime dicitur percussus Mar-
 cius fuisse, siquidem fuit id ei praeter expectatio-
 nem obiectum, neque paratam ex tempore ido-
 neam ad populum habebat defensionem, verum
 laudanti milites suos obstreperunt maiore nu-
 mero illi qui non militauerant. Demum tribubus
 in suffragia missis, tribus damnatorie superauerunt.
 Poena fuit damnationis perpetuum exilium. Pro-
 nuntiata sententia, qua damnatus est, nulla vnquã
 cessis hostibus tantos fecerat populo spiritus victo-
 ria, quantum tunc exultans & ouans discessit. At
 senatum merus angor mcerorq; tenuit dolentem
 & ingemiscentem, quod non omnem lapidem
 prius mouissent quam tantam contumeliam & li-
 centiam perpeffi essent populi. Neq; opus ad dis-
 crimem veste tunc vel aliis insignibus erat, sed
 statim patebat popularem esse qui gaudebat, qui
 mœstus erat, patricium. At ipse imperterritus &
 infractus Marcus, gestu & incessu, & vultu con-
 stans, in omnium perturbatione aliorum nihil
 fortuna sua motus videbatur esse, non ratione il-
 le aut animi lenitate, aut quo casum suum ferret
 modicè, sed quod esset ira oppressus & indigna-
 tione, quam plerique nesciunt aegritudinem esse.
 Quum enim velut flagrans in excandescentiam
 vertit, tunc demissionè hanc abijcit & ignauiam.
 Vnde strenuus videtur iratus, sicut febricitans ca-
 lidus, quasi subsiliente inflatoque atque intume-
 scente animo. Hanc affectionem suam Marcus
 ilicò reipfa ostendit. Domum enim profectus

τὸν τε δῆμον αὐτὸς οὐ παρέξοισιν ἐκπαράτην τοῖς δημογρά-
 ραῖς. Ἀππῖος μὲν οὖν Κλαύδιος ἀγίαι ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα
 μισόδημος ἦν, διεμύρτυθετο, λέγων τὸ βουλευαυτοῖς ἀν-
 ἀρήσειν, καὶ παρῆσει ἅπαντα τὰ πολιτείας, εἰ κύριον τὸ ψή-
 φος τὸ πατρικίων δέξοντο γυμνάσιον τὸ δῆμον. οἱ δὲ παρῆσει-
 ται καὶ δημοδικάτοι βωαντίον ἐξίοντο, οὐ χαλεπὸν ὁδοῦ
 βαρῶν, ἀλλὰ παρῆσει καὶ φιλαίνδεσπον ὑπὸ τῆς ἐξουσίας
 ἔσεσθαι τὸ δῆμον. οὐ γὰρ καταφεροῦσι τῆς βουλῆς, ἀλλ' οἰο-
 μῆναι καταφεροῦσιν ἑμὲ καὶ τὸν λαόν. ἡμῶν δὲ τὸν γυμνάσιον
 κρίσειν, ὡς ἂν ἄμα τὸ ψήφον λαβοῦσιν ἀποθήσει τὸ ὄργιον.
 ὁρῶν οὖν ὁ Μάρκιος βωαντία μὲν αὐτῶν, φόβω δὲ τὸ δῆμον, τὴν
 σύκλητον ἀποεμύρτυθε, ἠρώτησε τοὺς δημογράφους τίνα κατη-
 γρησειν αὐτῶν, καὶ παρῆσει τίος κριθῆσθαι ὅτι τὸ δῆμον ἐξά-
 γουσι. εἰπόντων δὲ ἐκείνων, ὅτι τυραννίς ἐστὶ τὸ ἐκκλησια, καὶ
 τυραννίς ἀγαθὸν ἀποδείξει αὐτῶν, οὕτως ἐξαλασάς,
 αὐτὸς ἔφη παρῆσει τὸ δῆμον ἢ ἢ βαδίσσειν, ἀπολογησόμενος καὶ
 μηδὲν ἔσπον κρίσιος, μηδὲ ἀν' ἀλλῶν, καὶ κρίσιος παρατεῖλαι
 μόνον ὅπως ἔφη τὸ κατηρηρήσητε, καὶ μὴ ψάσθε τὴν
 βουλίαν. ὡς δὲ ἀμολόγησαν, ὅτι βούτις ἡ κρίσιος ἐγένετο. σιω-
 ἐλθὼν τὸ δῆμον, παρῆσει μὲν οὐ κατὰ λόγους ἀλλὰ καὶ
 φυλαῖς ἐβιάζοντο γίνεσθαι τὸ ψήφον, τὸν δὲ πόρον καὶ γυ-
 εῖμον καὶ κρατῶσιν, τὸν ἀπορον καὶ πολυπράξιον
 να, καὶ τὸ καλὸν φροντίσει μὲν ὄχλον ὅτι παρῆσει
 τῆς ψήφου ποιούτες. ἔπειτα τὴν τυραννίδος ἀφέντες ἀ-
 πῆσαν, ἀναπόδεκτον οὖσαν, ἐκείνων πάλιν ἐμμένοντο τῶν λό-
 γων οὐδ' ὁ Μάρκιος παρῆσει εἶπεν ἐν τῇ βουλῇ, καλίαν
 μὲν ἐπιδωκῆσαι τὴν ἀρετῆν, ἀφελῆσαι δὲ τὴν δυνάμει-
 χῆν τῆς δῆμου κελύων. καμὸν δὲ κατηρηρήσαν αὐτῶν κα-
 τηρηρήμα, τὴν ἀγαθὴν τῶν λαφύρων, ἀλαβῶν ἐκ τῆς
 Ἀντιᾶ τῶν κρίσιος, ὅσα ἀνήνεκεν εἰς τὸ δημόσιον, ἀλλὰ δι-
 νῆμε τοῖς μὲν αὐτῶν κρατῶσιν. ὑφ' οὗ δὲ καὶ μάλιστα
 λέγεται ἀπαπαράσει τὸν Μάρκιον. οὐ γὰρ παρῆσει-
 κησεν, οὐδὲ ἀπόρησε παρῆσει τὸν ὄχλον ἐκ τῆς παρῆσει-
 λόγων παρῆσει, ἀλλ' ἐπαγοῦν τὸν κρατῶσιν ἐφορ-
 ῆσαν αὐτῶν πλείονες ὄντες οἱ μὴ κρατῶσιν. τέλος δὲ
 αὐτῆς φυλαῖς τῆς ψήφου δοθείσης, αἱ καθαρευοῦσαι βῆς ἐ-
 γήνοντο. ἡ δὲ πῆμα τῆς καταδίκης, αἰδῶς φυγή. μὲν δὲ
 τὴν ἀναρῆσει, ὁ μὲν δῆμος ὁδοῦ ποτε νικήσας μάχη πο-
 λεμῶν, ὁδοῦ ἐφῆσει, ὅσον τότε φροντῆν καὶ γρηθῶς
 ἀπῆσαν τὴν βουλίαν ἄγος ἔχε καὶ κατήφεια δῆν, μεταμελο-
 μῆναι καὶ διεφοροῦσαν ὅτι τὰ μὴ πῆμα ποιῆσαι καὶ πα-
 ρῆσει, παρῆσει ἢ παρῆσει ὑβείσιν καὶ χρισάμενον ἐξου-
 σία βωαντίαν τὸ δῆμον. ὁδοῦ δὲ ἔδῃ τότε παρῆσει ἀφῆσει,
 ἐδοῦτος, ἢ παρῆσει ἑτέρων, ἀλλ' ἀφῆσει δῆλος ὅτι δη-
 μότις ὁ χαίρων, καὶ ὁ διεφορῶν, ὅτι πατρικίος. πῆμα αὐτῶν
 ὁ Μάρκιος, ἀνέκκλητος καὶ ἀπαπῆσιος, καὶ γῆμα καὶ
 βαδίσματι καὶ παρῆσει κατῆσει, ἐν πᾶσι τοῖς ἀλ-
 λῶν ἐφῆμετο πεπονησῆν ἀσυμπαθῆς ἑαυτῶν μόνος, οὐχ ὑ-
 πόλογοι καὶ παρῆσει, ὁδοῦ δὲ φῆσει μετῆσει τὸ Συμ-
 βῆσιος, ἀλλ' ἐμπαθῆς ὡν ὑπό ὄργης καὶ βαρυφροσύνης.
 ὁδοῦ ἀγνοῦσιν οἱ πολλοὶ λυπῆσαι ὅταν γὰρ εἰς θυμὸν με-
 ταβάλη κατῆσει ἐκπυρῶσει, ὁδοῦ πῆσει ἀποδοῦ καὶ
 παρῆσει ἢ καὶ δοκῆσαι ὁ θυμῶν, ὡς θερμὸς ὁ πυ-
 ρῆσει, ὅτι ἐν σφυγμῶ καὶ ἀφῆσει καὶ ὄργη γῆμα-
 τῆς τῆς ψυχῆς. ἐδήλωσε δὲ τοῖς ἔργοις αὐτῆς μὲν τὴν ἀφῆσει τῶν Μάρκιος. εἰσελθὼν γὰρ οἴκαδε,

καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν γυναῖκα μὲν κλαυθμοῦ καὶ βοῆς ὀλοφρογυμῆας ἀπασσάμενος, καὶ κελθῶσας μετείως φέρων ὁ Συμβεβηκῆς, διῆς ἀπὸν ἐβάδιζεν ἐπιτάξας πύλας. Ἐκείνη δὲ τῆ πατρικίων ὁμοῦ πιδύτων παρπεμπόντων αὐτὸν, οὔτε τί λαβῶν, οὔτε πινὸς δεηθεὶς ἀπηλλάχθητο, τρεῖς ἢ τέσσαρας πελάγας ἔχων παρὲς αὐτὸν. ἡμέρας δὲ ὀλίγας ἐν πινὸν ἀγροῖς αὐτὸς καὶ ἑαυτὸν ὑπὸ πολλῶν διενεργεῖς λογιζομῆν, οἷσις ὁ θυμὸς ὑπεβόηει, ὡς τ' οὔτ' εἰς κελθὸν ἔτε Συμφέρον ἑσθῆν, ἀλλ' ἢ ὁ Ρωμαίους μετελθεῖν, ἐγίνωσκε πόλεμον πια βαριῶν καὶ ὁμορον δραστηριῶν ἐπ' αὐτοῖς. ὤρμησεν οὖν διεπερθεῖσθαι παρὸν Οὐλοῦσκων, ἀκμάζοντας μὲν εἰδὼς ἐπὶ καὶ ῥώμασι καὶ χεῖμασι· ταῖς δὲ γρηγορήσας ἐναλῆς ἤπιας οὐλοῦσκων ἀπολωλέναι τῆς διωάμεως, ὅσον ἐγχερονέαι φιλοεικίας αὐτοῖς καὶ ὀργῆς οἰοῦμενος. ἰὼ δὲ πρὸς ἀνὴρ δὲ Ἀντίου πόλεως, ἀφ' ἧς τε πλούτων καὶ ἀνδρείων καὶ ἡρώων ἐπιφάνειαν, ἀξίωμα βασιλικὸν ἔχων ἐν πᾶσι Οὐλοῦσκων, ὄνομα Τύλλος Ἀμφίδιος. ὑπὸ τούτου μισοῦμενος ὁ Μάρκιος ἑαυτὸν, ὡς ἑσθῆνα Ρωμαίων, ἐγίνωσκε. πολλὰ κίς γὰρ ἐν ἀπειλαῖς καὶ παροχρήσει καὶ ταῖς μάχαις ἡρόμενοι, καὶ κομπάσαντες ἀφ' ἧς ὁ ἐνάμιλλον, οἷα νεανιῶν πολεμικῶν φιλοτιμίας καὶ ζήλοι φέρονται, ἴδιον παροχρήσαντο τὰ κριῶν ὁ κατ' ἀλλήλων ἔχουσι. οὐ μὲν ἀλλὰ μέγιστος πρὸς ἡμᾶς ἔχουσι τὸν Τύλλον ὄραν, καὶ μάλιστα δὲ ὁ Οὐλοῦσκων, ἐπιθυμοῦντα Ρωμαίους λαβῶν τὸν ἀρχόντα, ἐν μέρει κακῶσσαι, μὲν τυρεῖαν ἀπέλιπε τὰ εἰπόντι, θυμῶν μάχεσθαι χαλεπόν. ὁ γὰρ ἀνὴρ ἡλικίας ὡνῆται. λαβῶν γὰρ ἑσθῆτα καὶ σκεῦα ἐν ἡ μάχαις μὴ δόξην ὅς ἰσ' ἐμελλεν ὀρωμενος, ὡς τὰ Ὀδυσσεὺς, Ἀιδρών δις μὲν ἔων κατέδυ πόλιν. ἰὼ δὲ ἑσθῆτα, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτὰ παροχρήσαντο, ἐγνώριζε δὲ ἑσθῆται. ἐβάδιζεν οὖν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ὁ Τύλλου, καὶ παρῆλθὼν ἀφ' ἧς παρὸς τὴν ἐστὶν ἐκείνην σιαν πῆ, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐκείνου ἡρόμενος ἡσυχίαν ἤην. οἱ δὲ καὶ τὴν οἰκίαν θαυμάσαντες, αἰσῆσαι μὲν ὅσα ἐτόλμησαν, (ἰὼ γὰρ πρὸς αὐτὸν ἀξίωμα καὶ τὴν γρηγορήσας καὶ σιωπῆς) ἐφρασαν δὲ τὸν Τύλλον περὶ ὁ δὲ πρὸς ὅτι τὴν ἀποκίαν τὴν παρῆλθων. ὁ δὲ δὲ ἀναστὰς ἦκε παρὸς αὐτὸν, καὶ ἀνέκρινε, τίς ὢν ἀφίκτηι καὶ πίνων δειρῶν. οὕτως οὖν ὁ Μάρκιος ἀποκάλυψαίμενος, καὶ μικρὸν αἰαχῶν, Εἰ μή τι με γινώσκεις, ὦ Τύλλε, εἶπεν, ἀλλ' ὄραν ἀπιεῖς, αἰάκη με κατήρην ἐμῆσιν ἡρόμεται. Γαίος εἶμι Μάρκιος, ὁ πλῆστα καὶ Οὐλοῦσκων ἐργασάμενος κακῶν, καὶ τὴν ὅσα ἐβόησαν ἐφρασαι ταῦτα παρὲς φέρων παροχρήσαντο, τὸν Κριεολαίον. ἑσθῆτα γὰρ δὴ ὁ τῶν πολλῶν πόνων καὶ κινδύων ἐκείνων ἐκτεσάμενη ἐπαθλον ἢ ὁ παρῆλθων ὄνομα τὴν παρὸς ἡμᾶς ἔχουσι, καὶ τούτο μοι παρὲς ἀναφαίρετον. Ἐὰ δὲ δὴ ὁμοῦ πιδύτα, φησὶ δὲ ἡμῶν καὶ ὑβρῆς, μαλακία δὲ καὶ παροχρήσας τῶν ἐν τέλει καὶ ἰσοτίμῳ, ἀπεφῆρμα καὶ φυγῆς ἐλήλαμα, καὶ γρηγορήσας τῆς ἐστὶν τῆς σῆς ἰκέτης, οὐχ ὑπὸ ἀδείας καὶ σωθῆτας, (πρὸς γὰρ ἐδὲ με δόξην ἠκῆν φοβοῦμενος ἀποταίς) ἀλλὰ δίκαια λαβῶν χεῖρων, καὶ λαμβάνων ἠδὲ, τῶν τῶν ἐκείνων ὄραν, ὡς σὲ ποιῆν ἐμῆσιν κύριον. Εἰ μὲν οὖν ὅσα ἐπὶ τῶν θυμῶν ἐπιφάνει πῶς πολεμίοις, ἴδι ταῖς ἐμῆς συμφοραῖς ὡς ἡμᾶς χεῖρων, καὶ κριῶν ἀτύχημα ποιῆσον Οὐλοῦσκων τὴν ἐμῶν ἀτυχίαν ἑσθῆτα βέλπον ὑπὸ ἡμῶν πολεμῶντος ἢ παρὸς ἡμᾶς, ὡς πολεμῶσι βέλπον οἱ γινώσκοντες τὰ παρὸς τοῖς πολεμίοις τῶν ἀγνοοῦντων. Εἰ δὲ ἀπείρηκας, οὔτ' ἐγὼ βούλομαι ζῆν, οὔτε σὶ καλῶς ἔχῃς ῥώμας,

A postquam matrem & uxorem complexu salutavit, lachrymarum & eiulatus plenus eiulantes, atque ut casum suum ferrent moderatè monuit, cōfestim digrediens, ad portam est profectus. Quò à frequenti nobilitate deductus, nulla re accepta vel à quoquam petita, comitantibus tribus aut quatuor clientibus, excessit vrbe. Inde quum paucos dies in villis quibusdam suis varia confilia secum, qualia subijciebat ira, voluisset, non illa quidem bona vel conducibilia, sed quemadmodum pœnas expeteret à populo Romano, græue statuit ijs mouere & finitimū bellum. Primum igitur sollicitate institit Volscos, quos florentes viris & opibus, sciebat: superioribus cladibus haud tantum accifas vires eorum, quantum pertinaciæ & indignationis ratus accessisse. Erat Antij vir longe diuitijs, virtute & natalium splendore princeps Volsci nominis ac regix autoritatis, Tullio Aufidio erat nomen. Hunc sibi præ cæteris Romanis certus erat esse infensum. Quia enim ex concertatione (vt iuuenum fortium gloriæ & æmulationes ferunt) crebrò inter dimicationes minis, prouocationibus, iactantijsque certauerant inter se priuatam publicæ adiunxerant inimicitiam. Quum Tullij tamen celsitudinem animi nosset, & præter omnes Volscos occasionem captare eum infestandi vicissim Romanos, testimonium reliquit illi, qui ait,

Ira repugnare arduum est: Quicquid cupit, licetur vita.

Sumpto enim amictu & habitu, quo minime qui esset cognosceretur aspectu vt Vlysses, infestorum hominum est vrbem ingressus. Erat diei serum, multique occurrerunt ei, sed nouerat nemo. Profectus domum ad Tullium, repete ad focum nullo sentiente penetrauit, ibique tacitus sedit obuluto capite, nihil agens. Familia stupore defixa, dubitauit excitare eum, quòd aliqua & ex veste atque silentio eius eluceret maiestas. Narrant igitur Tullio iam cœnanti hoc monstri: qui surgens adijt eum, rogauitque qui esset, quidque petitum venisset. Ita Marcius aperiens se, & paulisper moratus: Si nondum (inquit) Tulli me cognoscis, sed nec aspectus facit tibi fidem, necessitas me delatorem facit mei ipsius. C. Marcius sum, qui plurimas clades Volscis intuli, & quòd non finitid inficiari, cognomen circumfero Coriolani. Siquidem multorum sudorum & periculorum illorum præmium parauim nullum aliud quàm inimicitix in vos testem appellationem. Hoc mihi intactum superest. Cæteris hinc populi inuidia & iniuria, hinc magistratum & nobilitatis languore atque proditione spoliatus sum, pulsusq; in exilium supplex ad focum tuum confedi, non securitatis causa & salutis: nam mortem si horrerem, quid huc venirem? Verum persequi aueo pœnas ab ijs qui me fecerunt extorrem: quas iam fumo, qui in arbitrium me contuli tuum. Itaque si animus tibi est hostes adoriri, age, vtere iam, Tulli, meis calamitatibus, & infortunium meum in Volscorum verte prosperitatem. Hactenus verò pro vobis melius quàm contra vos pugnabo, quatenus pugnant melius illi quibus cõlilia nota hostium sunt quàm ignari. Quòd si cecidisti animo, neq; ducere ego spiritum aueo, neque tibi honestum sit incolumitatem præstare

veteri inimico & perduelli, nunc segni & inutili. A Vbi ea Tullius audiuit, ingenti est letitia elatus, dexteraque ei data, Surge (inquit) Marci, bonoq; esto animo. Per enim commodè nobis cecidit, huc quòd te contuleris: tu à Volscis expecta maiora. Inde benigne Marcium inuitavit. Insequen- tibus diebus contulerunt inter se consilia belli. At civitatem Romanam nobilitatis aduersus ple- bem ex Marcij potissimum orta damnatione ex- agitabat simultas, ac multa prodigia aruspices, sa- cerdotes, priuati denuntiauerunt haud conte- mnenda. Vnum hoc erat: Titus Latinus, de plebe homo, quietus probusque alioquin & liber super- stitione, multo que magis vanitate. Huic somniũ B fuit: Visus Iupiter præcipere iret, senatui denun- tiaret malum supplicationis præfultorem, quem miserant sibi, displicuisse. Hoc ostentum sibi ait primum parũ curæ fuisse. Vbi iterum ac tertiu neglexisset oblatum, egregium filium se amisisse, corporisque repentino languore & debilitate correptum. Hæc in curiam lectulo delatus expo- fuit. Quibus editis, confestim conualescete eum corpus sensisse, surgentemque suis pedibus do- mum memorant reuertisse. Miraculo senatus at- tonitus, diligenter de re qua fuit. Fuit ea huiusce- modi: Seruum suum quidam alijs seruis tradide- rat, præceperatque vt casum flagellis medio age- rent foro, inde interficerent. Hæc agentes, & ho- minem verberantes, varios flexus præ dolore mo- tusque indecoros alios magnitudine cruciatus voluentem supplicatio fortè sequuta est. Ea spe- cies minimè iucunda, atque motus inconcinni multos præsentium offenderunt, factum tamẽ ne- mo vindicauit. Maledixerunt tantum & diras im- precati sunt tam atrociter mulctanti. Etenim ma- gna id temporis humanitate seruos prosequen- tur, & quia ipsimet obiret operas suas, & commu- nem cum illis vitam agerent, habebant eos beni- gnus & familiaris. Habebatur autem punitio serui qui peccauerat acerba, si lignum plaustrum, quo sustentant temonem, circa viciniam porta- ret: ita enim punitum quum domestici & vicini vidissent, nullam habebant deinceps ei fidem, ap- pellabantque eum Furciferum. Illud visum Lati- nus ubi patribus narrauit, atque illis ambiguum fuit qui ille ludorum fuisset ingratus & malus præfultor, subijt nonnullis ob insolentiam sup- plicium serui illius, quem flagellatum per forum rapuerant, mox occiderant. Sacerdotibus id esse confirmantibus, pependit dominus pœnas, sup- plicationemque deo ac ludos instaurauerunt. Vi- detur autem cum cætera Numa sacrorum sapien- tissimus fuisse præceptor, tum præclare sanè ad religionem hoc constituisse. Nam quum magi- stratus & sacerdotes quid rei diuinæ faciunt, ante- cedens præco magna voce clamat, Hoc age. Qua voce rebus diuinis iubent intentos esse, neque v- lo opere eas vel negotio interpellare, quòd plera- que mortaltum coactu quodammodo & vi effi- ciantur. Sacrificia verò supplicationesque & lu- dos solent Romani non solum ex tanta occasio- ne, sed ex minutula etiam instaurare. Siquidem F si vnus equus thesas ducentium elanguisset,

πάλα μὲν ἔχθρον αἰθρα καὶ πολέμιον, νῦν δὲ ἀναφελῆ καὶ ἀ- χρηστον. ὡς οὖν ταῦτα ὁ Τύλλος ἤκουσεν, ἤσθη τε θαυμαστῶς, καὶ πλὴν δόξιδόν ἐμβαλὼν, Ἀνίστασθ (εἶπεν) ὦ Μάρκιε, καὶ γάρρῳ μέγα γὰρ ἡμῖν ἀγαθὸν ἦκεις, διδοῦς σεαυτὸν. ἐλπίζεῖ μείζο- να τῶν Οὐλοῦσκων. καὶ τότε μὲν εἰς τὰ Φιλοφρονοῦ μῦθος τῷ Μάρκιον· ἐν δὲ ταῖς ἑπιούσαις ἡμέραις ἐβουλεύοντο περὶ τοῦ πολέμου καθ' ἑαυτοῖς. πλὴν δὲ Ρώμῳ ἦτε τῶν πατρικίων δις μῦθος πρὸς τὸν δῆμον, οὐχ ἦκιστα πλὴν τῶ Μαρκίου κα- ταδικῶν αἰτίαι ἐχόντων ἐτάραξε, καὶ πολλὰ δαμόνια μαίνεται καὶ ἰέρεις καὶ ἰδιώται πρὸς τὴν ἄλξια φρονησίδος. ἐν δὲ λέγε- ται τοιοῦτό τι γινέσθαι· Τίτος μὲν Λατίνος, αἰὲρ ὅσα ἄγρῳ ἐπι- φθονῆς, ἀπερῶμων δὲ καὶ μέτερος δῆως, καὶ κατὰρξος δεισιδαμονίας, ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἀλαζονείας. οὗτ' οἶαρεῖδεν, ὡς τὸ Διὸς εἰς ὄψιν ἦκοντος αὐτῶν, καὶ κελύοντος εἰπεῖν πρὸς τὴν σύγκλητον ὅτι καχὲν τὸ ὄρχησθαι ἐπειλεῖν αὐτῶν πρὸς τῆς πομπῆς καὶ ἀτερπέσασθαι. ἰδὼν δὲ τὴν ὄψιν, ἔλεγε μὴ πά- νου φρονησῆαι τῶν ὄψεων. ὡς δὲ καὶ δόξιδον ἰδὼν καὶ τείνον, ἠμέλησε, παιδὸς τε χρηστοῦ θάνατον ὅπιδεν, καὶ τοῦ Σώ- ματος ἀφνω παρεγέντος ἀκαθῆς γινέσθαι. ταῦτα δὲ ἐν κληιδίῳ φροσάδῳ χρηματῆς εἰς τὴν σύγκλητον ἀπήγει- λεν. ἀπαγγέλλας δὲ, ὡς φασιν, ὁ δῆμος ἤσθητο ῥωνοῦ μῦθον αὐ- τοῦ δὲ Σώματος, καὶ αἰσῶς ἀπήγ' αὐτοῦ βαδίζων. θαυμά- σοντες οὖν οἱ βουλεύται, πολλὴν ἐποίησαντο τοῦ πρὸς ἀ- γματος ζήτησιν. μὲν δὲ τοιοῦτον οἰκέτις τις αὐτοῦ τῶν ἀ- δοῦς οἰκέτας ἐτέροις, ἐκέλευσεν ἐξάγειν δι' ἀρξῶς μα- στροῦσας, εἴτ' ἀποκτεῖναι. ταῦτα πρὸς τὴν αἰσῶν, καὶ τὸν ἀνθρώπον ἀκίχρῳ μῶν, φροσῶς τε πρὸς τὸν ἀπὸ οὐδῶν εὐφροῦ μῦθον, καὶ κινήσας δῆως ἀτερπέσ' αὐτῶν παθεῖν κινούμῳ, ἢ πομπῆ καὶ τύχῳ ἠχλοῦ γῆκει. καὶ πολλοὶ μὲν ἐδυσχέραμον τῶν παρῶντων, οὗτ' ἔψιν ἰλασθῆν ὀ- ρνῶντες, οὐτε κινήσας πρὸς τὴν ἀρξῶν. οὗτ' ἔψιν ἰλασθῆν, ἀλ- λά λαιδρεία μόνον ἐχέοντο καὶ κατὰρξαι τῶν παρῶντων οὕτω καλῶσθαι. καὶ γὰρ ἐχέοντο πολλὴν πρὸς τοὺς οἰκέτας ἐπιθ- κεία ποτε διὰ αἰτουργίας, καὶ ὁ κινῶν δὲ δὲ τῆς ἡμερώτε- ρον ἐχόντες πρὸς αὐτοῖς καὶ σιωπῆσας. μὲν δὲ μεγάλη κλύα- σις οἰκέτου πλημμελήσαντος, εἰζύλον ἀμάρξης, ὡς τὸ ῥῦμῶν ἔσφριδῶσιν, ἀρῶ μῦθος, διεξέλεθαι τῶν πλὴν ἰστῶσιν. ὁ γὰρ τὸ παθῶν, καὶ ὄφθεις τῶν σιωσῶν καὶ ἰστῶντων, οὐκέτι πῆσιν εἶχεν. ἐκαλείτο δὲ Φουρξίφερ. ὁ γὰρ οἱ Ἐλ- λῶνες ἔσφρατῶν καὶ φεῖγμα, τὸ πρὸ Ρώμῳ Φουρξίφου οἰομάζουσι. ὡς οὖν ὁ Λατίνος ἀπήγειλε πλὴν ὄψιν αὐτοῖς, καὶ διηπόρῳ ὅσῳ μὲν ὁ τῆς πομπῆς τότε πρὸς τὸν μῦθον ἀτερπῆς καὶ καχὲς ὄρχησθαι, ἀνιμῶσθαι ἐνοιὶ διὰ τὴν ἀποπίαν τῆς πρὸς ἐκείνου τῶν κερῶντων, ὃν μασ- τρωῦτες ἐξήλασαι δι' ἀρξῶς, εἴτ' ἐθανάτωσαν. Συμφων- σάντων οὖν τῶν ἰερέων, ὃ, τε δεασῶντος δίκῳ ἐδάκε, καὶ τῶν τῶν πλὴν πομπῆ καὶ τῶν ἰερέων ἐξ ἀρξῶς ἐπετέλεσθαι. εἰσικεν οὖν ὁ Νουμάς τῶν δῆα τῶν ἰερέων φροσῶντος ἀξη- γητῆς γινέσθαι, καὶ τοῦτο πατῆρας γε νομοθετῶσαι πρὸς ἀλάζον αὐτοῖς. ὅταν γὰρ ἀρχόντες ἢ ἰερεῖς πρὸς τῶν πλὴν τῶν ἰερέων, ὁ κῆρυξ πρὸς αἰσῶς μεγάλη φωνῆ βοῶν, Ὁ κ' ἀγε σμῆσ' εἰ δὲ ἢ φωνῆ, τοῦτο πρὸς τῶν πρὸς τῶν κελύου-

τα ποῖς ἰερέων, καὶ μηδὲν ἔργον ἐμβαλεῖν μεταξὺ, μηδὲ χρεῖσιν ἀρχῶν, ὡς τὰ πλῆστα τῶν ἀνδρῶντων ἀνιμῶσθαι. οὗτ' ἔψιν καὶ διὰ βίας πρὸς τὸν μῦθον. ἰστῶσας δὲ καὶ πομπῆ καὶ τῶν οὐ μόνον ἐξ αἰτίας τηλικαύτης, ἀλλὰ καὶ διὰ μι- κρῶς Ρώμῳ εἶδος ὅσῳ ἀναλαμβαλεῖν. ἰστῶσας τε γὰρ εἰς τῶν ἀρχῶν τῶν κελύου μῦθου ἀπονησῶντος,

καὶ πάλιν τῷ ἠνίοχῳ τῆ δριστερῆ χειρὶ τὰς ἡϊάς συλλαβόν-
 τος, αὐτὸς ἐψηφίσαντο τὴν πομπὴν ὅτι τελεθῆν. ἐν ᾧ τοῖς κείτω
 χρόνοις μὲν θυσιῶν τετρακοντάκις ἐποίησαν, αἰεὶ πῖνος ἐλλείμ-
 ματος ἢ πεσοκρούματος γίνεσθαι δοκῶντος. τοιαύτη μὲν δι-
 λαβὰ πρὸς τὸ θεῖον Ρωμαίων. ὁ δὲ Μάρκιος καὶ Τύλλος ἐναν-
 τία τοῖς διωαπώταισι κρύφα διελέγοντο, καὶ παρεκάλειν,
 ἕως καταζοισιν οἱ Ρωμαῖοι πρὸς ἀλλήλους τὸν πόλεμον ὄξε-
 νεῖν. τῷ δὲ δυσωπουμένων, ὅτι σπονδαὶ διετῆς ἦσαν αὐτοῖς
 καὶ ἀνοχὰ γνησημύαι, πρὸ φασιν αὐτοῖς Ρωμαῖοι παρέ-
 ρον, ἐκ πῖνος ὑποψίας ἢ ἀφελῆσαι ἐν θεῶσι καὶ ἀγῶσι κη-
 ρύσαιτες, ἀπιέναι Οὐολούσκους πρὸς ἡλίου δεινότος ἐκ τῆ
 πόλεως. ἐνοι δὲ φασιν ἀπάτη τῷ Μαρτίου καὶ δόλω θηρέσθαι
 τῷ πο, πέμψαντος εἰς Ρώμην πρὸς τὸς ἀρχόντας ἐκ ἀλη-
 θῆ κατήρορον τῷ Οὐολούσκων, ὡς ἐν τῇ θεῶσι ἀφελῆσαι μέ-
 νων ὅτι θεῶσι τοῖς Ρωμαῖοις, καὶ τὴν πόλιν ἐμπιπρῶν. πρῶτος
 μὲν γὰρ αὐτοῖς τὸ κήρυγμα τοῦτο διεμμετέρεσι ἐποίησε τοῖς
 Ρωμαῖοις ὁ δὲ Τύλλος ὅτι μὲν ἀφῆσαν τὸ πρῶτον καὶ παρ-
 ζῶντων, τέλος ἐπεισε, πέμψαντας εἰς Ρώμην, τὴν τε χεῖρα
 ἀπαγεῖν, καὶ τὰς πόλεις ὅσας ἀφῆρῶνται πολέμῳ τῷ Οὐο-
 λούσκων. οἱ δὲ Ρωμαῖοι τῷ πρὸς ἑσβέων ἀκούσαιτες, ἠγνάκ-
 τησαν, καὶ ἀπεκρίναντο, πρὸς τῆς μὲν ἀναλήψασθαι τὰ
 ὅπλα τοῖς Οὐολούσκους, ὑπέροισι ᾗ κατεθήσεσθαι Ρω-
 μαῖοις. ἐκ τούτου σιωπαγῶν ἐκκλησίαι πρῶτον οὐ Τύλ-
 λος, ἐπεὶ τοῖς πόλεμον ἐψηφίσαντο, σιωπεύουσαν τὴν Μάρκιον
 καλέσασθαι, μηδὲν αὐτῷ μνησικακῶντας, ἀλλὰ πῖνος ὅσας ὅτι
 συμμαχῶν ὡφελήσασθαι πόλεμῳ ἐκ ἐβλαψεν. ἐπεὶ ᾗ κλη-
 θῆναι ὁ Μάρκιος, καὶ ἀφελῆσαι πρὸς τὸν πλῆθος, οὐχ ἠπῶν
 ἀπὸ τῶν λόγων ἢ τῶν ὀπλων ἀπὸ δὲ φῶς ἐφῶν καὶ πολεμικῆς, καὶ τὸ
 φροσῖν καὶ βολμῶν πρὸς τὸς, ἀποδείκνυται μὲν Τύλλου φρα-
 τηρῆς αὐτοκράτωρ τῷ πολέμου. διδῶν δὲ τὸν χρόνον ἐν ᾧ πα-
 ρεσβῶσθαι τοῖς Οὐολούσκους ἐδῶν, μὴ πολὺς χρόνος
 τὴν χεῖρα ἀφῆλθαι τῆς πρῶτης, τὰ μὲν ἀλλὰ τοῖς καὶ
 πόλιν διωαπῆς καὶ ἀρχόντας ἐκέλευε σιωπῆν καὶ πο-
 εῖσθαι, αὐτὸς δὲ τοῖς πρὸς θυμοπατοῖς αὐτῷ κατελόγῳ πείσας
 ἐχέσθαι αὐτῷ σιωπεῖν, ἐπέδωκεν εἰς τὴν τὴν Ρωμαίων ἀφῶν,
 καὶ μηδενὸς πρὸς δοκῶντος. ὅθεν ἠνιόχῳ λείας ποσάτης,
 ὅσῳ ἀγῶν καὶ φέροισι, καὶ χρωμῶν ἐν τῷ φρατο-
 πῆδῳ τοῖς Οὐολούσκους ἀπειπῆν. ἡ δὲ μικρότατον ἔργον
 αὐτῷ τῆς φρατείας ἐκείνης, ἢ ὑποεῖα, καὶ τὸ πολλὰ βλα-
 ψαι καὶ κακῶσαι τὴν χεῖρα οὐδὲ εἶνεκα τῆς ἐπὶ φρατε-
 μέγα, ὅτι πῖνος πατερίαι πρὸς ἀφελῆσαι τῷ δήμῳ. τῷ
 γὰρ ὅσα πρῶτον λυμενόμῳ καὶ ἀφελῆσαι, τοῖς ἐκεί-
 νων ἀγῶν ἰσχυρῶς ἐφύλαττε, καὶ ἐκ εἶα κακῶν, ὅσῳ
 λαμβάνειν δὲ ἐκείνων ὅσῳ. ὅθεν ἐν ἀφελῆσαι ἐπὶ μάλ-
 λον ἐγῶντο καὶ φρατῆς πρὸς ἀλλήλους, οἱ μὲν πατε-
 ριοὶ τοῖς πολλοῖς ἐχέσθαι, ὡς ἀπὸ διωαπῶν ἀδίκως
 ἐκβαλοῦσθαι ὁ δὲ δήμος ἐκείνοισι ἠπάτο ἀφῶ μνησικακῶν
 ἐπάγῃ τὸν Μάρκιον, εἶτα πολεμουμένων ἐτέρων, θεῶν
 κατῆσθαι, φύλακας τῶν πλοῦτου καὶ τῶν χρημάτων, ἕξω
 τὸν πόλεμον αὐτῶν ἐγῶν. τῷτα δὲ πρὸς ἀφελῆσαι ὁ Μάρ-
 κιος, καὶ μετὰ πρὸς τὸν παρῶν καὶ κατεφροσῖν τῷ πο-
 λεμῶν πῖνος Οὐολούσκους ὡφελήσας, ἀπῆγαγῃ ἀσφαλῶς.
 ἐπεὶ δὲ πῖνος ταχὺ καὶ πρὸς θυμῶς ἢ τῷ Οὐολούσκων διώαμῳ ἢ φροσῖν, πολλὴ φανεῖσα, μέγας μὲν ἐγῶσαν
 ὑπολιπῆν τῆς πόλεωσιν ὑπὸ ἀσφελῆσαι, μέγας δὲ φρατῆς ὅτι τῶν Ρωμαῖοις. ἐλέσθαι ᾗ τῷ ἠγεμονῶν
 ὁ Μάρκιος ἐδῶκε τῷ Τύλλῳ τὴν ἐτίαν. ὁ δὲ Τύλλος εἶπῶν ὡς ὅσῳ φροσῖν λαμπρόμῳ αὐτῷ τῷ Μαρτίου ὅσῳ,

A itemq; si laeva manu prehendifset auriga habenas,
 supplicationem decernebant instaurandam. Se-
 quutis temporibus vnum sacrificiū tricies instau-
 rarūt, quod semper aliquid delicti vel offensionis
 interuenisse diceretur. Tanta religio erat erga de-
 os populi Romani. At Marcius & Tullius Princi-
 pibus gentis adhibitis, clam consultauerunt hor-
 tantes eos, dum occupati Romani domesticis se-
 ditionibus sint, vt arma ijs inferrēt. Sed quum pu-
 dor hos deterreret, quod foedus & inducias in bi-
 ennium fecissent, specie ipsi Romani prebuerunt,
 B ex nescio qua suspicione vel calumnia inter spe-
 ctacula & ludos iussis per praconem Volscis ante
 solis occasum vrbe excedere. Aliqui fallacia & do-
 lo Marcij compositum sunt autores. Misisse hunc
 ad consules Romanos falso Volscos criminatum,
 in animo eos habere medijs ludis adoriri Roma-
 nos, & urbem inflammare. Incendit hoc edictum
 omnes grauius in Romanos. Tullius autem rem
 exaggerans & exacerbans, eis persuasit deniq; vt,
 missis Romam legatis, agrum oppidaq; bello Vol-
 scis adempta repeterent. Romani auditis legatis
 stomachantes respoderunt, priores arma Volscos
 C capturos, Romanos deposituros posteriores. Tul-
 lius exinde omni nomine Volscis contracto, vt
 bellum decernerent consuluit, & Marcium acci-
 rent, memoriaq; obliterated offensarum, persuade-
 rent sibi plus socium tunc allaturum adiumenti
 quam nocuisset hostis. Qui accersitus quum ver-
 ba ad populum fecisset, nec minus facūdia quam
 armis pollere eum & rei militaris peritum appa-
 ruisset esse, prudentiaq; praecellere & audacia, de-
 ligitur, collega addito Tullio, dux belli cum libe-
 ra potestate. Qui quum timeret ne temporis, quo se
 paraturi Volsci erant, longior propagatio rei geren-
 dae praecideret opportunitate, reliqua primoribus
 ciuitatis & magistratibus contrahere & submini-
 strare iussis, ipse proptissimo quoq; sine delectu in-
 ducto, vt voluntarij sequeretur se, in fines Roma-
 nos repente preter omnium expectationem inua-
 sit. Vnde tantum praedae factum vt auferre eam &
 in castris non valerent consumere. Atqui nihil
 minus illa in expeditione, quam praedam & agri
 vastationem, morabatur, verum cuius gratia haec
 agebat, id magni ducebat, nobilitate vt commit-
 teret cum populo. Quippe foedatis & proculcatis
 omnibus alijs, illorum praedia diligenter tutatus
 est, nec laedi vel attingi permisit quicquam quod
 E esset eorum. Vnde querelae inter eos & seditio ex-
 orta maior. Plebem criminata nobilitas est quod
 virum tantum in exilium egissent inique: contra
 populus accusauit illos, quod odio inducti, Mar-
 ciu accersuissent, & ducta pars altera vexatur bel-
 lo, ipsi spectatores desiderant, qui opum & bono-
 rum foris hostem suum habeant custodem. Eo
 Marcius patrato, quum multum Volscis momēti
 ad audendum & despiciendum hostes fecisset, sal-
 uum reduxit agmen. Mox omnes Volscoru vires
 magna alacritate coiēre. Quae quum essent inge-
 tes, partem relinquere ad oppidorum praesidia sta-
 F tuerūt, reliquos ducere in Romanos. Optione de-
 tulit Tullio Marcius prouinciarum: Tullius verò
 Marcium ait cum nihilo se esse virtute inferiorem,

tum fortuna omnibus in prælijs prosperiore vsum, A
 ideo voluit foris eū exercitui præesse, oppidis man-
 furum se præsidio, atq; exercitui necessaria admini-
 straturum. Hinc magis Marcius cōfirmatus, pri-
 mum Circeios, coloniā Romanā, mouit: quam in
 voluntariam deditiōē concedentem nihil læsit.
 Inde perpopulatus est agrum Latinum. Pro Latinis
 focijs, qui assidue Romanorum opem implorabāt,
 expectabat eos ibi dimicaturos secum. Verum
 quia languescebat plebs, & pauci dies supererant
 magistratus consulibus, quibus rē adducere in dif-
 crimen nolebant, ideoq; Latinos domum remife-
 rant, ipsa oppida Marcius tandē aggressus est. To-
 B
 lerienfes, Vicellenfes, Pedum, ad hæc Bolanos, quū
 mœnia defenderent, vi cepit, homines in prædam
 redegit, bona eorum diripuit. Qui ad ipsum descii-
 uissent, horum magnam egit curam, atque, vt ne
 inuito quidem se aliquid paterentur detrimenti,
 quàm remotissimè ab eorum finibus castra loca-
 uit, & ab agris eorum abstinuit. Postquam Bolas
 oppidum non plus duodecim ab vrbe millibus &
 quingentis passibus cepit, ingentique præda capta
 omnes propè puberes interfecit, & Volsci, qui ad
 præsidium fuerant relictī vrbium, retineri non po-
 tuere, sed ad Marcium cum armis omnes concurrerent,
 vnicumq; & solum dicerent se illum ducē
 agnoscere, ingens erat eius per totam Italiam no-
 men, atq; immensa laus virtutis, quæ vnus migra-
 tione corporis, rerum conuersionem tam nouam
 effecisset. Res erat Romana confusa. Prælio decer-
 nere abnuebant. Coniurationes quotidianæ & se-
 ditiosæ inter illos voces erant, donec Lauinium al-
 latum est vallo ab hostibus clausum, vbi deorum
 penatium sacra deposuerant Romani, generisq; in-
 de originem trahebant, quod condidisset primum
 illud oppidum Æneas. Inde magna plebem & su-
 bita mutatio incessit sententiæ, perquam autem ab-
 surda & importuna nobilitatem. Populus enim vo-
 luit Marcij damnationem antiquare, atque reuo-
 care eum in ciuitatem: senatus habitus, re in con-
 cilio deliberata, id improbauit & interdixit, siue
 obsistere omnibus quæ cupiebat plebs contendit,
 siue aliàs illū beneficio populi redire noluit in pa-
 triam, siue etiam illum ipsum iam oderat, quod in-
 festaret omnes non ab omnibus læsus, & hostem se
 declarasset patriæ, cuius sciret præcipuam & opti-
 mam partem vicem suam dolere, vnaq; secum esse
 violatam. Recitato pro concione senatus consul-
 to, populus suffragium inire & iubere rem vllam,
 nisi patres autores facti essent, haud valebat. Quo
 E
 nuntiato vehementius multo Marcius exasperatus,
 omiſsa obsidione, signa furibundus ad urbem
 mouit, & ad fossas Clæliæ castra ad quintum ab
 vrbe lapidem posuit. Quum esset terribilis ad-
 uentus eius, multumque conciuisset perturbatio-
 nis, seditionem tamen discussit in præsentia. Ne-
 mo enim iam multitudini repugnare, neque ma-
 gistratus neque senator de reditu Marcij audebat,
 sed quum aspicerent discurrentes per urbem fœ-
 minas, in templis supplices, lachrymantisque se-
 nes & precantes, omnia autem destituta animis
 & sanis consilijs, rectè populū animaduerte-
 runt ad reuocandum Marcium animum appulisse.

μησεν αἰτεῖσθαι, οὐτ' ἄρχων, οὐτε βουλῆτις πρὸς τὸν Μάρκιον καταγαγῆν. ἀλλ' ὁρῶντες ἐν τῇ πόλει ἀφ' ἀδρο-
 μαῖς γυναικῶν, καὶ πρὸς ἱερῶν ἱκεσίας καὶ δάκρυα προσβουτῆν καὶ δεήσας, πρῶτον δὲ ἐνδεῶς πολμῆς καὶ ἑπι-
 τρειῶν λογισθῆναι, σωζήσασθαι ὀρθῶς τὸν δῆμον ἐπὶ τῆς ἀφ' ἀλαργίας τῆς Μαρκίου τετραπέδαται· τὴν δ'

τύχη ἢ βελτίονι κερημύδων ἐν ταῖς μάχαις ἀπάσας, ἐκέ-
 λθον ἠγρόθαι τῶν ἐξόντων· αὐτὸς δ' ἐπὶ τῆς πόλεως ὑπο-
 μύδων φυλάξεν, καὶ τοῖς στρατοῦσιν ὑποურγήσῃ τὰ
 πρὸς πόρον. μάλλον οὖν ὑπερρώσθαι ὁ Μάρκιος, ἐχάρη
 πρὸς τὸν ἐπὶ Κίρκιον, πόλιν ἀποικίδα Ρωμαίων· καὶ ταύ-
 τῃ ἐδδοσαν ἐκείνως, ὥσθ' ἐν ἡδίκησε. μὲν δ' ἐπὶ τῷ
 ἐπὶ τῆς Λατίνων χώρας, ἐν ταῦτα πρὸς μαχεῖσθαι πρὸς
 δεχομένων ἀπὸ τοῖς Ρωμαίοις ὑπὸ τῶν Λατίνων, συμ-
 μάχων ὄντων, καὶ πολλάκις αὐτοῖς ἐπιτεταχουμένων. ἐπεὶ δ' ἐπὶ
 ὁ πλήθος ἀπερῆμον ἐχέμετο, καὶ τοῖς ὑπὸ αὐτοῖς ὀλίγος ἐπι-
 περὶ τῆς δόξης χρόνος, ἐν ᾧ κινδυνώσῃ ὅσα ἐβούλον-
 ται, καὶ ἀφ' αὐτῶν τοῖς Λατίνοις ἀπέπεμψαν οὕτως ὁ Μάρ-
 κιος ἐπὶ αὐτὰς τὰς πόλεις ἦγον, καὶ Τολερίους καὶ Οὐϊκάνους λαοικάνου Ρατ
 καὶ Πεδήνους, ἐπὶ Βολάνους ἀντιπῆσαι αὐτῶν καὶ κράτος
 ἐλῶν, τὰ τε σώματα λείαν ἐποίησατο, καὶ τὰ χεῖματα διήρ-
 πασε. τῶν δ' ἐπὶ πρὸς τῆς πόλεως ἐπιμέλειαν ἐποίητο πολλῶν,
 ὅπως μὴ δὲ ἀκύντος αὐτῶν βλάσταιντο, πρῶτον γὰρ στρατο-
 πεδῶν, καὶ τῆς χώρας ἀπεχόμενος. ἐπεὶ δ' ἐπὶ Βόλλας Βασίλλας Ρατ
 πόλιν οὐ πλείους σαδίοις ἑκατὸν ἀπέχουσαν τῆς Ρώμης
 ἐλῶν, χεῖματα πολλῶν ἐκράτησε, καὶ πρὸς ὀλίγου δὲ
 C
 τῶν ἐν ηλικία διέφθηκε. τῶν δ' Οὐλοσίων οὐδ' οἱ μὲν
 ἐν ταῖς πόλεσι ταχθέντες ἐκάρτερον, ἀλλ' ἐφείροτο σὺν
 τοῖς ὅπλοις πρὸς τὸν Μάρκιον· ἕνα στρατηγὸν καὶ μόνον
 δόξα ἑαυτῶν γνώσκον ἐκείνον εἶναι λέγοντες. ἡ δ' ὄνομα
 κατὰ πᾶσαν αὐτῶν τὴν Ἰταλίαν μέγα, καὶ δόξα θαυμαστῆ
 τῆς δόξης, ἐνὸς σώματος μεταξὺ τῶν ἀφ' ἀλαργίας
 τῆς ὁ δ' ἀφ' ἀλαργίας ἐν τοῖς πρὸς ἀλαργίας. τῶν δ' ἐπὶ Ρωμαίων
 ὁ δ' ἀφ' ἀλαργίας ἐχέμετο, μάχεσθαι μὴ ἀπεγνωσμένων, ἐν ᾧ συ-
 γασθῆναι λόγους σαπαστικῶν ὁσμήναι πρὸς ἀλλήλους ὄν-
 των· ἀχρὶ οὐ Λαουίνιον ἀπήγγελλε πρὸς τὸν Μάρκιον ὑπὸ
 D
 τῶν πολεμίων, ἔπου καὶ τῶν ἱερῶν Ρωμαίοις παρῶν ἀπέ-
 κειτο, καὶ τῶν ἡρώων ἦσαν αὐτοῖς δόξα, ἀφ' ὅσων πό-
 λιν ἐκείνῃ κτίσασθαι τὸν Αἰνεῖαν. ἐκ δ' οὗτου, θαυμαστῆ μὲν
 ἔχε καὶ ἀφ' ἀλαργίας μεταβολὴ γνώμης τὸν δῆμον, ἄτοπος δ' ἐκεί-
 νῃ καὶ πρὸς ἀλαργίας τοῖς πατερίοις. ὁ μὲν γὰρ δῆμος ἄρ-
 μησε λυφῆ τῶν τῶν Μαρκίου καταδικῆναι, καὶ κατὰ αὐτὸν εἰς
 τὴν πόλιν ἢ ἢ βουλὴ σιωπῆσαι καὶ σκεπτοῦσα πρὸς τῶν βου-
 λῶντος, ἀπερῆμον καὶ διεκάλυπτε, εἴτε πρῶτον ἐπίσταται
 φιλονεικῶσα πᾶσιν οἷς ὁ δῆμος ἐσαυδοῦσθαι, εἴτ' ἀφ' ἀλαργίας
 E
 τῶν δῆμου τῶν ἀφ' ἀλαργίας μὴ βουλομένη κατελεθῆναι· εἴτε κα-
 κῆνον αὐτὸν ἢ δὴ πεποιθημένη δὲ ὄργης, ὅτι πρῶτον ἐπὶ κα-
 κῶς οὐχ ὑπὸ πρῶτων ἀγνωμοινητῶν, καὶ τῆς πατερίδος
 αὐτὸν ἐδῆξεν ἐξέρχον, ἐν ᾧ ὁ κυριώτατος καὶ κρατίστους μέρος
 ἐγίνωσκε συμπαροῦς αὐτῶν καὶ σιωπῆσθαι μὲν.
 F
 ἀφ' ἀλαργίας τῆς γνώμης εἰς τοῖς πολλοῖς, ὁ μὲν δῆμος ἀκυ-
 ρος ἡ δὲ τῶν ἡρώων καὶ νόμων τῶν πο. ἐν αὐτῶν πρὸς βουλοῦσθαι
 τῶν δ' Μάρκιος ἀκύντος, ἐπὶ μάλλον ἐξετραχύνθη, καὶ
 τῶν πολιορκίᾶν ἀπολιπὼν, ἐπὶ τὴν πόλιν ἐπὶ ὄργης ἐχάρη,
 καὶ πρὸς τῶν λεγομένων Κλοιλίας τὰ φερεῖ κατετραπα-
 πεδῶσε, πρὸς ἀφ' ἀλαργίας τῆς πόλεως σαδίοις ἀφ' ἀλαργίας. ὁ
 φθῆναι δ' ὀφείσθαι, καὶ πολλῶν ἰσχυρῶν πρὸς ἀφ' ἀλαργίας, ὅμως ἐν τῶν
 παρῶν τῶν ἡρώων ἐπαυσε. ὁ δὲ γὰρ ἐπὶ τοῖς πολλοῖς ἐπι-
 λ-

λαοικάνου Ρατ
 Βασίλλας Ρατ

βουλῆ πρῶτος ἀμφοτέρων, ὅτε παύσασθαι καλῶς εἰ-
 χειροῦν καὶ μνησικαχίας ἀφ' ἑαυτῶν. ἔδοξεν οὖν πᾶσι, ὡρε-
 σθῆς ἀποσεῖλαι πρὸς τὸν Μαρκίον, ἐκείνῳ τε καὶ ἄλλοις διδόν-
 τας εἰς τὴν πατρίδα, καὶ τὸν πόλεμον αὐτοῖς ἄσπονδοις. οἱ
 ὅτι πεμφθέντες ἀπὸ βουλῆς, ἦσαν μὲν ὅτι τῆς δόξης τῶν Μαρ-
 κίου, ὡρεσθέντες ὅτι πολλῶν πρὸς γὰρ ὡρεσθῆς ἀπομνη-
 σθῆς φιλοφροσυνῶν παρ' ἀνδρῶν οἰκείου καὶ σιωπῆτος. ἐγένετο
 ὅτι τοῦτον ὡρεσθῆν, ἀλλὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἑαυτοῦ πεδὸν τῶν πολεμίων
 ἀφ' ἑαυτῶν, ἐπεὶ τὸν αὐτὸν μετ' ὄχλου κατὰ τὸν ὄχλον καὶ βα-
 ρυτηῶς οὐκ ἀνεκτῆς. ἔχον ὅτι τοῖς ὡρεσθῆσι τῶν Οὐλο-
 σκῶν πρὸς αὐτὸν, ἐκάλει λέγειν ὡν δεόμενοι τὴν ἑαυτῶν.
 εἰ πόντων ὅτι λόγους ἔπειθε καὶ φιλοφροσύνῃς ὡς ἦν τὰ
 ὡρεσθῆσι, καὶ παύσασθαι, ἀπεκρίνατο τὰ μὲν πικρῶς ὡρε-
 αὐτοῦ καὶ πρὸς ὄχλον ὡν ἔπαθε, τὰ δὲ ὡρε τῶν Οὐλο-
 σκῶν, ὡς φρατῆρῶν, ἀποδοῦναι τὰς πόλεις καὶ τὴν χώραν ὡ-
 σπιν ἀπετέμοντο πολέμῳ, κελύων, καὶ ψήφισασαι Οὐ-
 λούσχοις ἰσοπολιτείας ἡν ὡρε Λατίοις. ἀλλ' ὡν γὰρ οὐκ εἶναι
 βέβαιον ἢ τὴν ὡρε τοῖς ἰσοπολιτείας καὶ διχασίῳ ἀπαλλαγῆναι τὸ πο-
 λέμῳ. χρόνον ὅτι βουλῆς ἔδωκεν αὐτοῖς ἡμέρας τετάρκοντα.
 καὶ τῶν ὡρεσθῆσι ἀπελθόντων, ὡρε ἀνεξέλεστον ἐκ τῆς χῶ-
 ρας. ὡρε δὲ ὡρεσθῆσι ἀπᾶσα τῶν Οὐλοσκῶν οἱ παλαι
 βαρῶν ὡρε τὴν δύναμιν αὐτῶν καὶ φθοιοῦντες, ἐλάμ-
 βανον. ὡν ὡν καὶ ὁ Τύλλος, ἰδὶα μὲν ὡρε τῶν Μαρκίου
 μηδὲν ἀδικησῆς, ἐν δὲ ἀμφοτέρω παρῆν χρόνῳ. ἡ-
 ρετο γὰρ ἡμῶν ὡρεσθῆσι πρῶτα πασι τῆ δόξῃ καὶ παρορῶ-
 μῶν ὡρε τῶν Οὐλοσκῶν, πρῶτα μόνον ἡμῶν αὐ-
 τοῖς εἶναι τὸν Μαρκίον, τοῖς ὅτι δόξῃ ἀξιωματικῶν, ὡρε ἐκεί-
 νος αὐτοῖς μετὰ δόξῃ δυνάμεως καὶ ἀφ' ἑαυτῶν, ἀγαπᾶν ἔχον-
 τας. ὡρε αἱ ὡρεσθῆσι κατηρεῖαι κρύφα διεσπείροντο, καὶ
 στωιστάμοι πρὸς ἀλλήλους, ἡμῶν ἀκτοῦν, καὶ ὡρεσθῆσι
 ἐκάλει τὴν ἀνὰ δόξῃ, οὐ τειχῶν οὐδὲ ὡρε πλῶν, ἀλλὰ κατὰ
 ὡρε, οἷς καὶ τὰλλα πρῶτα ὡρε σῶζεσθαι καὶ πάλιν ἀπὸ λ-
 λυασαι πέφυκεν, ἡμερῶν τετάρκοντα ὡρε πολέμῳ δεδωμένῳν,
 οὐ μείζονας, οὐδὲ ἐν ἐλάτῃ χρόνῳ λαμβανῆναι μεταβολῆς.
 καὶ τοῖς χρόνον τῶν οἱ Μαρκίος οὐκ ἀφ' ἑαυτῶν, ἀλλὰ
 τοῖς συμμαχοῖς τῶν πολεμίων ἐφ' ἑαυτῶν ὡρε καὶ ὡρε ἐκπλε,
 καὶ πόλεις ἐπὶ ἀμεγάλῃ καὶ πολυῶν ὡρεσθῆσι ἐλάβεν. οἱ ὅτι
 Ρωμαῖοι βοήθῃ μὲν οὐκ ἐτόλμων, ἀλλ' ὡρε πλῆρῃς ἦσαν
 αὐτῶν αἱ ψυχαί, καὶ τοῖς ἐκνεαρκεῖσι καμῆναι καὶ ὡρε ἀλε-
 λυμῶν ὡρεσθῆσι ὡρε δόξῃ διεκῆντο πρὸς τὸν πόλεμον. ἐπεὶ
 δὲ ὡρε οἱ δὴ ἦλθε, καὶ παρῶν αὐτοῖς ὡρε Μαρκίος μὲν τῆς δυ-
 νάμεως ἀπάσης, ἐκπέμπουσι ὡρεσθῆσι, πάλιν τῶν Μαρ-
 κίου δεηθῆσαι μὲν ὡρε ὡρε, καὶ τοῖς Οὐλοσχοῖς
 ἐκ τῆς χῶρας ἀπαγαγῆναι, ὡρεσθῆσι καὶ λέγειν ὡρε, πᾶσι ἀμ-
 φοτέρωσιν οἷα βέλπειν εἶναι. φέβῃ μὲν γὰρ ὡρε ἐνδῶσθαι
 Ρωμαῖοις· ἐδὲ δὲ πῶς τῶν Φιλαι ὡρεσθῆσι οἷα δεῖν τυχεῖν
 τοῖς Οὐλοσχοῖς, ἀπὸ αὐτοῖς γνέσθαι τὰ ὡρε κατὰ τῶν
 μῶν. πρὸς αὐτῶν ὡρε Μαρκίος ὡρε, μηδὲν ὡρε Οὐλοσκῶν
 ἀποκρίνασαι φρατῆρῶν· ὡρε ὡρε Ρωμαίων ἐπὶ πολίτης, πα-
 ραμῆν καὶ ὡρε ἀκαλῆν μετῴντεσθαι φρονησῆσαι, ὡρε τοῖς δι-
 χασίῳ ἡκῆν πρὸς αὐτὸν ὡρε ἡμέρας τεσσάρκοντα, ἀπὸ ὡρε ἀκαλῆν
 ψήφισαμοῖς. εἰ δὲ ὡρε ὡρε δόξῃ γινώσκῆν, οὐκ οὐσαν αὐ-
 τοῖς ἀδῆσαι, αὐτοῖς μὲν λόγων κενῶν βαδίζουσι εἰς τὸ φρατῆρῶν. ἐπὶ μελθόντων ὡρε τῶν ὡρεσθῆσι, ἀχρῶσθαι ἢ
 βουλή, κατὰ ὡρε ἐν χῶρῃ πολλῶν καὶ κλύων τῆς πόλεως, ἀφ' ἑαυτῶν ἀφ' ἑαυτῶν ἀφ' ἑαυτῶν. ὡρε γὰρ ἦσαν ἡ-
 ρῆς ὡρε, ἢ μυστηρίων ὡρεσθῆσι, ἢ φύλακες, ἢ τὴν ἀπ' οἰωνῶν πᾶσι οὐσαν ἐκ παλαιῶν μαμπικῶν ἔχοντες,
 πύπν

A senatum vero longè lateque errare, qui quum de-
 ponere iram & similtatem debuisset, tunc susci-
 peret eam. Decernuntur igitur ad Marcium lega-
 ti, qui reditum illi decretum nunciarent in patriâ,
 pacemq; ab eo peterent. Missi ab senatu necessarij
 Marcij, magnam expectabant ab eo ob coniu-
 ctionem & familiaritatem, in primo congressu com-
 mitatem, sed incassum. Quippe per hostiū castra
 ducti conuenerunt sedentem in cœtu & cum fastu
 intolerabili. Ibi in principum Volscorum concilio
 iussit eos, quid petatum venissent, edere. Qui be-
 B nigna & placida habita modestaq; ut tempus po-
 stulabat oratione, quum finem dicendi fecissent,
 responsum reddidit quâ de iniuria sibi illata atrox
 & iratum, quâ de Volscis ut imperator oppida pre-
 cipiens agrumque, quæ ijs ademerant bello, red-
 derent, ac lege lata Volscis ciuitatem ut Latinis da-
 rent, aliam, nisi æquis & iustis conditionibus, non
 esse stabilem pacem. Spatiū ijs ad deliberandum
 triginta dies dedit. A digressu oratorum, cōfestim
 recessit ex agro Romano. Hanc criminâdi ansam
 nonnulli ex Volscis, quos iam dudum illius mor-
 debat stimulatq; potentia, primam arripuere.
 C Ex his erat Tullius, non quod vlla ipse priuatim
 affectus iniuria esset, sed quod vitio mortalium
 communi laboraret. Torquebatur enim quod
 gloria sua obsolesceret, & ipse despiceretur à Vol-
 scis, qui omnia in vno reponabant Marcio, cæte-
 ros autem volebant, quantum ipsis impertiretur
 ille autoritatis & imperij, in eo acquiescere. Hinc
 primæ querelæ profeminatæ in occulto sunt, con-
 spirantesq; inter se, & factum eius incusantes, pro-
 ditionem vocabant illum receptum, non muro-
 rum aut armorum, sed temporum, quibus conser-
 uari hæc & reliqua, & contra amitti soleant, trigin-
 ta dierum inducijs bello datis, quum maiores vel
 minori spatio interuenire vicissitudines possent.
 Quauis hoc spacium Marcus haud segne trans-
 egit, sed socios hostium circumuagans sollicitauit,
 populatus est, atque oppida septem magna fre-
 quentiaque cepit, quibus tamen ferre Romani
 suppetias nō fuerunt ausi. Ita obtorpuerant animi
 eorum, & instar corporum planè obstupescenti-
 um & resolutorū erant ad bellum moti. Circum-
 acto tempore, quum iterum adesset cum omnibus
 copijs Marcus, alteram legationem miserunt de-
 precatum eum, deponeret offensionem, & re-
 ductis ex agro Romano Volscis, faceret propo-
 neretque ea quæ e re vtriusque populi duceret ef-
 se. Metu enim nihil populum Romanum remissu-
 rum. siquid indulgendum arbitretur Volscis, po-
 sitis armis, omnia assequuturos. Ad ea pronuntia-
 uit Marcus, nihil se ut Volscorum ducem respon-
 surum, sed ut ciuem Romanum adhuc monere &
 consulere ipsis moderarentur animis suis, & intra
 triduum redirent, atque æqua postulata sua com-
 probarent. Sin alia sententia sit, non vltra ipsis in
 castra cum inanibus verbis tutum fore venire. V-
 bi senatus reuersis legatis relata audiuit, sicut in
 graui tempestate & fluctibus ciuitatis sacram an-
 coram iecit. Quotquot enim erant deorū immor-
 taliū sacerdotes, sacrifici, editui, augures, quod pa-
 trium ijs erat & antiquum sacerdotium, hi omnes

cum insignibus, quibus utebantur de more in facris, ut Marcium adirent decreuere, petitum & obsecratum, poneret bellum, ita de re Volscorum cum ciuibus ageret. Hos castris quidem recepit, verum nihil concessit, nihil fecit vel respondit placatus, tantum ut prioribus conditionibus vel pacifcerentur foedus, vel bellum gererent. Quibus regressis, vrbe decreuerunt se tenere & tueri moenia, itaque impetum hostium repellere, spem in temporis tractu potissimum, & incertis reponentes fortunæ, quando nihil ipsis salutare in mentem veniebat, sed tumultus, pauor, voces turbulentæ occupabant ciuitatem, quousq; accidit quiddam illis, quæ identidem ab Homero referuntur (cui tamen non satis vulgus fidem adhibet) confimile. Quum enim ille magnis in rebus & temerè accidentibus dicat atq; exclamet,

*Illi suggestit rem oculos dea caesia Pallas. Et,
Ast aliquis mentem populo deus abstulit, ut qui
Pectoribus famam inseruit. --- Item,
Vel me ditata facit, vel sic deus omnia iussit.*

Contemnunt eum, quasi rebus impossibilibus & fabulis absonis sui cuiusque consilii arbitrio fidem abroget. Quod non facit Homerus, sed verisimilia & vlitata ratione effecta nostris adscribit consiliis, aitq; frequenter,

*Ast ego consilium turgenti pectore cepi. Et,
Sic ait, ac tristi mœrore affectus Achilles
Ambiguas hirto versabat pectore curas.*

Et alio loco,

*--- sed non induxerat illa
Optima versantem prudenter Bellerophontem.*

In rebus verò monstrosis & temerariis, vbi impetu fanaticus & lymphaticus animus requiritur, non tollentem inducit deum, sed mouentem voluntatis arbitrium, neque impulsuum infundentem, sed species impulsuum ductrices. Quibus actionem non efficit inuitis nobis, verum præbet liberæ voluntati exordium, & fiduciam vel spem addit. Aut enim adimenda semel diis erit omnis causa & primordium nostrarum rerum: aut quænam supersit ratio alia qua iuuent mortales, & eorum adsint conatibus? Neque enim corpus illi nostrum componant, neque manus & pedes ut res requirit, versent: at agendi vim, quæ est in animis nostris, & voluntatem principis quibusdam & visionibus atque imaginacionibus excitent, aut contra auertant, comprimantque. Romæ interea mulieres partim per alia templa, pleræque & nobilissimæ ad Iouis Capitolini aram supplices se abiecere. Inter quas Poplicolæ soror, magni illius viri qui rem Romanam multum belli domique promouerat, Valeria erat. Cæterum Poplicola (vt in illius historia commemorauimus) iam erat defunctus: Valeriæ, quod genus non deformare vita putaretur, celebre erat nomen, & in honore habebatur. Hæc repente ita, vt dixi, mota atque ex diuino instinctu quum id quod expediret attigisset, surrexit, cæterasque omnes excitauit, & perrexit domum ad matrem Marcii Volumniam. Quam ingressa quum sedentem apud nurum inuenisset, & paruos Marcii liberos in sinu tenentem, circumfusa ei reliquarum corona mulierum,

νοοθετοζομδίου, καὶ τὰ παῖδια τῆς Μαρτίης πρὸς τοὺς κέλποις ἔχουσα, ἐν κύκλῳ περὶ τὴν ἀφ᾽ ἑαυτῆς γυναικὸς αὐτῆς,

Α τούτοις πρῶτα ἀπέειπε πρὸς τὸν Μάρκιον ἐπιφίσειτο κεχρημένης ὡς ἐν τῷ ἐκείνου νόμῳ ἐν ταῖς ἱεραρχίαις. λέγει δὲ τὸν πατέρα καλεῖν, ὅπως ἀπαλλάξας τὸν πόλεμον, ἔτω δὲ λέγεται πρὸς τὸν Οὐολύσκων τοῖς πολίταις. ἐδέξατο μὲν ἐν εἰς τὸν φρατόπεδον τὸν ἀνδρα, ἄλλο δὲ ὅσον ἐδώκεν, ἐδὲ ἐπὶ πρῶτον, οὐδὲ εἶπε μαλακώτερον, ἀλλ' ἐφ' οἷς πρῶτον ἐκέλευε ποιεῖν τὰς ἀπελεύσεως, ἢ δὲ λέγει τὸν πόλεμον ἐπισημῶντων οὖν τὸν ἱερέων, ἐδέξεν ἀφ' ἑμῶν τὰς ἐν τῇ πόλει τὰ τείχη φυλάττειν, ὅτι πρῶτον ἀποκρίσας τὸν πολέμου, ἐν τῷ χρόνῳ μάστιχα καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς τύχης τῶν ἀλόγῳις πημερῶις τὰς ἐλπίδας ἐπέειπε αὐτῶν γε σωτήριον ὅσον ἠπίσαντο πρῶτοντες, ἀλλὰ ταραχὴν καὶ τῶν ἰσθίων, καὶ φήμη πονηρὰ τῶν πόλιν κατεῖχεν ἀλλοῖς οὐ σωτήριον τὸ πρῶτον τῶν πολλῶν κίς ὑφ' Ὀμήρου λεγόμενων (μὴ πρῶτον ὅτι τὸν τὸς πολλῶν) ὁμοίον. λέγει τὸν γὰρ αὐτὸν καὶ ἀναφωτιστὸς ὅτι τὰς μεγάλας πρῶτοντες καὶ τῶν ἀλόγῳις,

Τῶ δὲ ἀρ' ὅτι φρεσὶ ἦκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
καὶ δὲ,

Ἀλλὰ πῶς ἀθανάτων βρέψε φρένας, ὅς γ' ἐνὶ θυμῷ
Δήμη ἦκε φάτιν. καὶ δὲ,

С Η ποι οἷα μῦθος, ἢ καὶ θεὸς ὡς ἐκέλευε, καταφρονέειν ὡς ἀδιώτοις πρῶτοντες καὶ μυθολογοῦν ἀπίστοις τὸ ἐκείνου λογισμὸν τὸ πρῶτον ἀπίστοι κατὰ τὸν νόμον. ἢ ποιεῖ δὲ τὸ Ὀμήρου, ἀλλὰ τὰ μὲν εἰκότα καὶ σωτήρια καὶ λόγον πρῶτον κέρμα, ὅτι ἐφ' ἡμῶν ἀποδίδωσι (καὶ λέγει δὲ τὸ πολλῶν, Αὐτὸν ἐγὼ βέβηκα καὶ μεγαλήτορα θυμῶν. καὶ δὲ, Ὡς φάτι. Πηλείωνι δὲ ἄχος ἔχετ', ἐν δὲ οἱ ἦτορ Στήθεσι λαοῖσι δὲ κέρμα μερμηρίζον. καὶ πάλιν. --- ἀλλὰ τὸ οὐπ

Γεῖθ' ἀγαθὰ φρονέει (καὶ δὲ φρονέει Βελλεροφόντιον.)

Δ ἐν τῶν ἀπόποις καὶ τῶν ἀλόγῳις πρῶτοντες καὶ φρεσὶς ἕνος ἐν τῶν ἀπόποις καὶ τῶν ἀλόγῳις πρῶτοντες, ὅτι ἀιανθῶτα ποιεῖ τὸν θεόν, ἀλλὰ κινεῖται τῶν πρῶτοντες οὐδ' ὄρμας ἐπερὶ τὸν πόλεμον, ἀλλὰ φαντασίας ὄρμας ἀγῶνας αἰς ὅσον ποιεῖ τῶν πρῶτοντες ἀκούσας, ἀλλὰ τὰ ἐκείνου δίδωσιν ἀρχὴν, καὶ τὸ φάρρειν καὶ τὸ ἐλπίζειν πρῶτοντες. ἢ γὰρ ἀπαλακτέον ὅλως τὰ θεῶν πάσης αἰτίας καὶ δεχθῆς τῶν κατ' ἡμᾶς, ἢ πῶς αὐτὸς ἄλλος εἶναι ἔπος ὅτι βοηθοῦσιν ἀνδρῶν καὶ σικεργῶσιν: οὐδὲ σῶμα δὲ τῶν πλάθοντες ἡμῶν, ὅσον τὰς χεῖρας ὡς δεῖ μετακινεῖντες αὐτοῖς καὶ τοῖς πόδας, ἀλλὰ τὸ ψυχῆς τὸ πρῶτον

Ε κινεῖ καὶ πρῶτοντες ἀρχῆς πῶς καὶ φαντασίας καὶ ἔπινοίας ἐγείροντες, ἢ τῶν πῶν ἀπὸ τῶν πρῶτοντες καὶ ἰσθίων. ἐν τῇ τῇ Ρώμῃ τότε τὸ γυναικῶν ἀλλὰ μὲν πρῶτοντες ἱερεῖς, αἱ δὲ πλείους καὶ δοκίμοι, πρῶτοντες τῶν Καπιτωλίου Διὸς βωμὸν ἱκέτεον. ἐν τῇ τῇ Περσῶν ἢ τῇ Ποπλικέλας τῇ μεγάλου καὶ πολλὰ Ρωμαῖοις ἐν τε πολέμοις καὶ πολιτείαις ὠφελήσασθαι ἀδελφῆ, Οὐαλερία. Ποπλικέλας μὲν οὖν ἐπισημῶν πρῶτοντες, (ὡς ἐν τοῖς πρῶτοντες ἐκείνους γεγραμμένοις ἱστορίαις) ἢ τῇ Οὐαλερία δόξα εἶχεν ἐν τῇ πόλει καὶ ἡμιῶν, δοκίμοις τῶν βίβη κατὰ τὸν πόλεμον τὸν ἄριστον. ὅσον οὖν λέγω πῶς δὲ ἀπὸ τῆς παρῶν καὶ κατ' ἔπινοίας ὅτι ἀφ᾽ ἑαυτῆς ἀφ᾽ ἑαυτῆς τῶν συμφέροντος, αὐτῇ τε αἰεσῇ, καὶ τὰς ἀλλὰς ἀφ᾽ ἑαυτῆς πάσας, ἦκεν ὅτι τῶν οἰκίαι τῆς τοῦ Μαρκίου μῆθους Οὐολουμνίας. ὡς δὲ εἰσηλθε καὶ κατέλαβε μὲν τῆς

" Αὐταί γε ἡμεῖς (εἶπεν) ὦ Οὐλοθυμία καὶ σὺ Οὐεργιλία,
 " γυναικες ἡμεῖς παρὰ γυναικας, οὔτε βουλῆς ψηφισαμέ-
 " νης, οὔτ' ἔχοντος κελύσαντος. ἀλλ' ὁ θεὸς, ἡμῶν (ὡς εἴκειν)
 " οἰκτεῖρας τὴν ἱκετείαν, ὁρμῶν παρέστησε δδελὲ βραπέαται
 " παρὰ ὑμᾶς καὶ δεηθῆναι, σωτηρίας μὲν αὐταῖς καὶ πῖς ἄλλοις
 " πολίταις, ὑμῖν δ' ἐπειθείσας ἔπιφασιετέραν φέροντα δόξαν
 " ἢς αἱ Σαβίνων θυγατέρες ἔχον, εἰς φιλίαν καὶ εἰρήνην ἐκ
 " πολέμου στωαγαγῶσαι πατέρας καὶ ἀδρας. δδότε παρὰ
 " Μάρκιοι, ἰούσαι μετ' ἡμῶν, στωάψαθε τῆς ἱκετείας, καὶ
 " μῦρτυρήσατε τῇ πατρίδι μῦρτυρίας ἀληθῆ καὶ δικαίας,
 " ὅτι πολλὰ πάρουσα κακῶς, ὁδδέν οὔτ' ἔπαρξε δεινόν, οὔτ'
 " ἐβούλοσε παρὰ ὑμῶν δι' ὄργην, ἀλλ' ἀποδίδωσιν ὑμᾶς ἐ-
 " κεία, καὶ μηδενὸς τυγχάνειν μέλλη τῶν ἔπιεικῶν. ταῦτα δ'
 " Οὐαλερίας εἰπούσης, ἀνέβόησαι αἱ λοιπαὶ γυναικες, ἡμεί-
 " ψατο δ' ἡ Οὐλοθυμία, καὶ τῶν κρινῶν ὑμῖν συμφορᾷ ὦ γυ-
 " ναῖκες ἴσον μέτεσι, καὶ ἰδία παρὰ τῶν κρινῶν κακῶς, ἀπολέσασαι
 " τὴν Μαρκίου δδελφὴν καὶ ἀρετῶν, ὁ σῶμα δ' αὐτῆς τοῖς τ'
 " πολεμίων ὄπλοις φερεσθῆναι μᾶλλον ἢ σαζῶναι ἐφο-
 " ρῶσαι. μέγιστον δ' ἡμῖν τῶν ἀτυχημάτων ἔστιν, εἰ τὰ τῆς πατρί-
 "δος οὔτως ἐξηλασθῆκεν ὡς τ' ἐπὶ ἡμῖν ἔχεται ἐλπίδας. οἷον
 " οἶδα γὰρ εἶπαι ποιήσεται λόγον ἡμῶν ἐκείνος, εἰ γε μηδένα
 " ποιεῖται τῆς πατρίδος, καὶ καὶ μὴ ἔσται καὶ γυναικῶς καὶ παί-
 " δων παρὰ τῆς πατρίδος. οὐ μὲν ἀλλὰ χρεῖσται ἡμῖν λαβοῦσαι, καὶ
 " κριμίζετε παρὰ ἐκείνον, εἰ μηδὲν ἄλλο, ταῖς ὑμῶν τῆς πα-
 " τρίδος ἱκεσίας ἐναποπνύσασαι διωαμῶνας. ἐκ τούτου, τὰ τε
 " παιδία καὶ τὴν Οὐεργιλίαν ἀιασήσασα μετ' ἡμῶν ἄλλων
 " γυναικῶν, ἐβᾶδιζεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Οὐλοθυσκῶν. ἡ δ'
 " ὄψις αὐτῆς τότε οἰκῆσαι καὶ τοῖς πολεμίοις ἐνεποίησεν αἰδῶν
 " καὶ σιωπῶν. ἔτυχε δ' ὁ Μάρκιος ἔπι βήματος κατεζῶντος
 " μετ' ἡμῶν ἡγεμονικῶν. ὡς οὖν εἶδε παρὰ τοῦστας τὰς γυναικας,
 " ἐθαύμασεν ἔπι τοῖς τὴν γυναικα παρὰ τῆς βαδίζουσῃ,
 " ἐβούλετο μὲν ἐμυθῆναι τοῖς ἀρέπτοις ἐκείνοις καὶ ἀπα-
 " ραιτήτοις λογιμοῖς. ἡρόμῃος δ' ἐπὶ πάθος ἐλάτῃων, καὶ
 " στωπαρῶν παρὰ τὴν ὄψιν, οἷον ἔτλη κατεζῶντος παρὰ
 " ἐλθῆν, ἀλλὰ καταβᾶς τῆς πατρίδος ἢ βᾶδῶν καὶ ἀπομύθῃσας,
 " παρὰ τὴν μὲν ἡπάστατο τὴν μητέρα, καὶ πλείστον χρόνον,
 " ἐπὶ τὴν γυναικα καὶ τὰ τέκνα, μὴ τε δακρύων ἐπὶ, μὴ τε τοῦ
 " φιλοφρονεῖσθαι φειδῶντος, ἀλλ' ὡς παρὰ τὸν ῥόδιματος φέ-
 " ρεσθαι τὸ πάθος ἑαυτὸν ἐνδεδικῶς. ἐπεὶ δὲ τούτων ἀδῶν εἶ-
 " χε, καὶ τὴν μητέρα βουλομῶν ἡδὴ λόγων ἀρχῆν ἡδῆτο,
 " τοῖς τῶν Οὐλοθυσκῶν παρὰ τοῖς τῶν παρὰ τῆς πατρίδος, ἡκούσε
 " τῆς Οὐλοθυμίας ποιαῦτα λεγούσης, Ὁρεῖς μὲν ὦ παῖ,
 " καὶ αὐταὶ μὴ λέγωνται, ἐδῆπὶ καὶ μορφῇ τῶν ἀθλῶν σω-
 " μάτων τεκμηριώμῃος, οἷαι οἰκουεῖαι ἡμῖν ἢ σὴ φυγῆ παρὰ
 " ποίησε. λόγισται δ' ἡμῶν ὡς ἀτυχεσθαι πασῶν ἀφίγημα γυ-
 " ναικῶν, αἷς δ' ἡδῆστον ἡεμα, φοβερῶτα τοῖς ἡ τύχη πεποιήκειν,
 " ἐμοὶ μὲν ὑδὸν, ταῦτα δ' ἀδῆρα τοῖς τῆς πατρίδος τέχῃσιν ἰ-
 " δεῖν ἀπικαθῆναι. ὁ δ' ἐστὶ τοῖς ἄλλοις ἀτυχίας πάσης
 " καὶ κακῶστας παρὰ μῦθον, ἀχῆσθαι τοῖς, ἡμῖν ἀπο-
 " ρῶτατον γέγονεν. οὐ γὰρ οἶδόν τε καὶ τῇ πατρίδι νικῶν ἄμα
 " καὶ σοὶ σωτηρίας ἀπείσθαι παρὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' αἱ τῆς δῆ
 " ἡμῖν κατὰ ἐσθῆσται τῶν ἐχθρῶν, ταῦτα ταῖς ἡμετέρας ἐνεσθαι
 " ἀχῆσθαι. ἀνάγκη γὰρ ἢ τῆς πατρίδος ἢ σοῦ φερεσθαι γυναικῆ σὴ καὶ τέκνοις. ἐγὼ δ' οὐ παρὰ τῆς πατρίδος ταῦτα μοι ἀχῆ-
 " σθαι τὴν τύχην ζῶσθαι τὸν πόλεμον. ἀλλ' εἰ μὴ σε πείσασθαι φιλίας καὶ ὁμόνοιας ἀφῶσθαι καὶ κακῶν γέ-
 " γνησθαι, ἀμφοτέρων χρεῖσθαι ἀεργῆσθαι μᾶλλον, ἢ λυμῶνα τῶν ἐτέρων, οὔτω ἀφῶσθαι παρὰ τῆς πατρίδος στωπῶν,

A Nos, inquit, quas conspicitis, Volumnia & tu Ver-
 gilia, fœminæ ad fœminas accessimus sine ullo
 senatusconsulto vel magistratum edicto, sed
 deus (ut arbitror) nostrorum misertus supplicio-
 rum incendit nos, ut vos adiremus, oraremusque
 rem nobisipsis quidem aliisque civibus saluta-
 rem, vobis verò, si nos audietis, gloriosiorè quàm
 Sabinorum retulerunt filix ex bello, quæ amicitiam
 & pacem inter parentes virosq; conciliauere.
 Agite dum, pergite vnà nobiscum supplices, ac da-
 te patriæ verum hoc atque iustum testimonium,
 quanquam cladibus afflicta multis fuerit, nihil le-
 fuisse eam vos tamen, neq; iratè de vobis cõsuluisse,
 B imò vos reddere illi, etiamsi nihil impetratura sit
 æqui. Sic fatam Valeriam assensu sunt cæteræ sub-
 sequuntur: quibus respondit Volumnia, Et commu-
 nium periculorum mulieres in partem venimus.
 & priuatim malè nobiscum agitur, quæ Marcii per-
 didimus gloriam virtutemq;. Corpus quidem eius
 contemplamur hostium armis custodiri potius
 quàm conseruari. Extrema verò hæc nobis mise-
 ria, si ita desperata respub. est, in nobis ut repositam
 spem habeat suam. Haud scio enim an nullam ra-
 tionè ille sit nostri habiturus, siquidem nullam ha-
 bet patriæ, quàm & matri & coniugi & liberis præ-
 tulit. Veruntamen vtamini nobis, & adducite ad
 illum, si nihil aliud, in suppliciis pro patria emori
 poterimus. Inde pueros & Vergiliam secum tra-
 hens profecta est cum cæteris matronis ad castra
 Volscorum. Excitauit hæc earum miseranda spe-
 cies etiam apud hostem verecundiam & silentiũ.
 Sedebat cum primoribus Marcius pro tribunali.
 Vt adesse mulieres vidit, cœpit mirari. Inde agnita
 vxore, quæ prima in agmine erat, conabatur obsti-
 nationem & atrocitatem suam retinere. Cæterum
 ad illius conspectum victus animo & consterna-
 tus, haud sustinuit ut adirent sedentem, sed prope-
 D rè descendit occurritq;, ac primùm matrem per-
 diu osculatus, inde vxorem ac liberos, nullum
 modum iam lachrymandi & complectendi eos
 fecit, sed sicut vndis motui animi permisit se au-
 ferendum. Vt his fatiatus matrem velle sensit
 verba facere, adhibito Volscorum concilio au-
 duit hunc in modum differentem, Qualem condi-
 tionem domi tuum nobis, fili, exilium pepe-
 rit, ut nostaceamus, ex veste & miserorum cor-
 porum facie coniciens vides. Nunc tecum re-
 puta omnium nos calamitosissimas fœminarum
 adesse, quibus quod spectaculum esset iucundif-
 E simum, fortuna horrendissimum reddidit: mihi,
 ut filium: huic, ut virum patriam obsidentem
 cernat. Quæ verò cæteris rerum est alleuatio aspe-
 rarum & aduersarum, vota ut diis faciant, id no-
 bis est implicatissimum. Neque enim licet nobis
 & patriæ victoriam, & tibi à diis poscere salutem,
 sed quæ nobis inimici imprecentur hæc nostræ
 habent preces. Aut enim patria necesse est, aut
 te orbentur coniunx tua & liberi. Ego verò
 non expectabo ut fortuna me viuam hoc decernat
 bellum, verum, nisi induxero te ut reconciliata
 gratia, compositisq; cõtrouersis & offensionibus,
 F vtriusque partis benefactor sis potius quàm pestis
 alterius, sic habeto, & ad id te compara, te patriam,

priusquam exanimem transcenderis genitricem tuam non oppugnaturum. Neque enim illa mihi operienda est dies qua vel triumphari de filio à ciuibus, vel filium aspiciam de patria triumphantem. Quòd si abste postulem vt conferues, proditis Volscis, patriam tuam, difficilis, fili, & perplexa tibi deliberatio proposita sit. Neque enim perdere honestum est ciues, neq; fidem sequutos tuam prodere iustum. Nūc exolui malis petimus, quod vtrisque pariter salubre, Volscis honorificum magis & pulchrum est, qui ob id quòd superiores sint, maxima dicentur nobis tribuisse beneficia, quum non secus ea ipsi accipiant pacem & amicitiam: Quæ si sequutæ erunt, tu imprimis fueris autor: sin minus, in solum te culpa vtrinque confertur. Bellum autem quum sit incertum, hoc habet certi tamen, quòd victori id supererit tibi, Paris vt patriæ sis: victus verò, censeris per iram benemeritis & amicis fuisse maximarum effector ærumnarum. Ita dicentem quum audiret Marcius, neque vllum responsum redderet, iterum Volu-
Quid files, inquit, fili? Iræ ne & offensio-
 ni omnia dare præclarum est, turpe autem ma-
 tri de tantis rebus indulgere? An verò memini-
 se iniuriarum magno est viro decorum, merita
 erga filios parentum venerandis & colendis iis
 pensare à præstanti & bono viro est alienum? At-
 qui nemini ita congruat referre gratiam, vt tibi
 qui tam acriter persequeris ingratitude. Et
 quidem à patria magnas iam pœnas recepisti, ma-
 tri verò gratiam retulisti nullam. At erat in pri-
 mis pium citra necessitatem abs te oranti mihi
 tam honestam & iustam petitionem concedi: si
 non obtineam, quid extremam spem extrahò? Sic
 fata, procubuit vnà cum coniuge & liberis ad ge-
 nua eius. Hic Marcius quum exclamasset, Quò
 me adegisti mater? sustulit eam, dextraque arctè
 pressa, Victoria, inquit, læta patriæ, mihi funesta
 es porita: abibo enim ab vna te victus. His dictis,
 paulisper cum matre & vxore seorsum colloquu-
 tus, petentes eas remisit retrò Romam. Nocte cla-
 pta, Volscos reduxit non perinde neque pariter
 eos omnes animatos. Alii enim & illum & factum
 eius improbant, neutrum alii, ad reconciliatio-
 nem & pacem propensiores: nonnulli, etsi quæ a-
 gerentur culpant, non malè sentiebant tamen
 de Marcio, sed veniam dandam machinis con-
 uulso tantis. Nemo autem obstrepuit ei, sed omnes
 virtutis eius magis quàm imperii reuerentes se-
 quuti eum sunt. Populus verò Romanus quanta
 trepidatione perfusus vrgente bello fuerit, maio-
 rem dedit eo defunctus significationem. Simul e-
 nim quoque stationes quæ in muris erant, Vol-
 scos conspexerunt se recipientes, mox patefactis
 omnibus templis, quasi nuntiata esset victoria,
 coronati victimas cecidere. Præcipuè gratia &
 honoribus quos patres populufq; vniuersus mu-
 lieribus habuerunt, illustris fuit gratulatio ciuita-
 tis, quum ferrent & haberent illas palam salutis
 fuisse autores. Senatus quū decreuisset, quicquid
 postulassent, quod ad ipsarum laudem & præmiū
 pertineret, id consules facerent & præstarent, ni-
 hil postulauerunt aliud quàm vt templum fortu-
 næ muliebri ædificaretur, impensas ostenderūt se
 collaturas: victimæ & reliqua, quæ ad honorem

A ως τῆ πατρίδι μὴ προσμίξαι διωάμιμος πείν ἢ νεκρὸν
 ὑποβύβωαι τὴν τεκνέωσαν. ἔ γὰρ ἐπέειλεν με δεῖ τὴν ἡμέραν δῆ-
 λῶναι, ἐν ἣ τὸν γόν ἐπόφομα θριαμβεύοντων ὑπὸ τῆ
 πολιτῶν, ἢ θριαμβεύοντα καὶ τῆς πατρίδος. εἰ μὴ οὖν
 ἀξιώσει τὴν πατρίδα σώσει Οὐολύσκους ἀπολέσαι-
 τα, χαλεπὴ σοικὴ δις ἀφαιτήτος ὡ παῖ προσκείται σκέψις.
 οὔτε γὰρ ἀφαιτήται τὸς πολίτας καλόν, οὔτε τὸς πεπι-
 τευχέτας προσδιδῶαι δίναιον. νῦν δὲ ἀπαλλαγὴν κακῶν
 αἰτῶμεθα, σωτήριον μὲν ἀμφοτέροις ὁμοίως, ἐνδοξόν δὲ
 καὶ καλιῶ μάλλον Οὐολύσκους, ὅτι τὰ κρατεῖν δόξοισι
B διδόναι τὰ μέγιστα τῆν ἀγαθῶν, οὐχ ἦτον λαμβάνοντες εἰ-
 ρυῖω καὶ φιλίαν. ὡν μάλιστα μὲν αἴπιος ἔστι γινομένων, μὴ
 γινομένων δὲ, μόνος αἴπαι ἐξείσι παρ' ἀμφοτέροις. ἀδῆλος
 δὲ ὡν ὁ πόλεμος τῶν ἐξ ἀφαιτήτων, ὅτι σοὶ νικῶντι μὲν, ἀ-
 λάστοι τὴν πατρίδος εἰς ἀφαιτήτων ἠπώμιμος ὅ, δόξοισι ὑπὸ
 ὀργῆς διεργεταῖς ἀνδράσι καὶ φίλοις τὴν μέγιστων συμφορῶν αἰ-
 πος γερνέαι. ταῦτα τὸ Οὐολύσκους λεγέσης ὁ Μάρκιος ἠ-
 κροῶτο μηδὲν ἀποκριόμενος. ἐπεὶ ὅτι καὶ παυσανθῆς, εἰσέκει
 σιωπῶν πολλῶν χρόνον, αἰτίας ἢ Οὐολύσκους, Τί σιγῆς (εἰπεν)
 ὡ παῖ, ποτερον ὀργῆ καὶ μνησικακίᾳ πόμτα συλχρῶν καλόν, οὐ
C καλοῖ τὴν μητεῖ γρηγορατῶν δεομένη καὶ τῆλικατῶν, ἢ τὸ με-
 μνησῶν πεπονητῶν κακῶς ἀνδρὶ μεγάλῳ προσσηκῆς, ὅ δ' ἀερ-
 γασίας αἰς διεργετῶνται παῖδες ὑπὸ τὴν τεκνέων σέβασῶν καὶ
 ἡμῶν, ὅσα ἀνδρὸς ἔργον ὅτι μεγάλῳ καὶ ἀγαθῶν καὶ μὲν ὁδῶν
 μάλλον ἔσπεπε τηρεῖν χρεῖν ὡς σοὶ, πικρῶς ἔτιως ἀχρηστῶν
 ἐπεξίοντι. καίτοι ὡ παῖ τὴν πατρίδος ἢ ἢ μεγάλας δίκας ἀπεί-
 ληφας, τῆ μητεῖ δὲ ὁδῶν καὶ χρεῖν ἀποδέδωκας. ἡ μὲν ἔν
 ὁσῶτα ἄνδρὸν πῶς ἀνάγκης τυχεῖν με ὡ παῖ ὅσα δεομένη
 ἔτω καλόν καὶ δίκων μὴ πείθουσα ὅτι φείδωμι τὴν ἐράτης
 ἐλπίδος καὶ ταῦτ' εἰπούσα προσκείται τοῖς ποσὶν αὐτῶν μὲν τῆς
D γυναικὸς αἴμα καὶ τὴν τέκνων. ὁ ὅ Μάρκιος ἀναβοήσας, Οἶα
 εἰργασίᾳ με ὡ μαῖτερ; ἔξασησιν αὐτῶν, καὶ τὴν δόξοισι πείσας
 σφόδρα, Νενίκηκας (εἰπεν) δὲ τυχεῖν μὲν τῆ πατρίδι νικῶν,
 ἐμοὶ δὲ ὁλῆθριον ἀπειμὶ γὰρ ὑπὸ σοῦ μόνος ἠπώμιμος. τῶν
 δὲ εἰπῶν, καὶ βραχέα τῆ μητεῖ καὶ τῆ γυναικὶ ἀφαιτήταις
 ἰδίᾳ, ὡ μὲν ἀπέπεμψεν εἰς Ρώμην πάλιν αὐτῶν δεομένης,
 τὴν καὶ νοκτὸς παρελθούσης ἀπήγαγῶ Οὐολύσκους, ἔ τὴν αὐτὸν
 ἔσπον, ἔ δὲ ὁμοίως ἀφαιτήταις ἀπῆγαγῶ. οἱ μὲν γὰρ ἐμέμφον-
 τῶ καὶ τὴν ἀνδρῶν καὶ τῶν προσκείται, οἱ ὅ ὁδῶν τερα προσκείται ἀφαι-
 σιν καὶ εἰρῶν οἰκείως ἔργοντες. ἐνιοὶ δὲ διεχραίνοντες τὰ
E προσκείται, τὴ Μάρκιον ὁμοῦ οὐ ποτερον ἀνομιζόν, ἀλλὰ
 συλχρῶν ὅτι κλαδῶν τῆλικατῶν ἀνάγκης. ἀντίπε δὲ
 ὁδῶν: ἀλλὰ πόμτες εἰπούσῶ μὲν δόξοισι μάλλον αὐτῶν γυν-
 μαζόντες ἢ τῶν ἔξοισι. ὁ δὲ Ρωμαίων δῆμος ἐν ὅσῳ
 φόβῳ καὶ κινδύῳ κατῆσκει πῶ πολέμου παρόντος, ἀφαι-
 σιν παρέχε μάλλον λυθέντος. αἴμα γὰρ ἀφαιτήταις τοῖς Οὐ-
 λούσκους ἀφαιτήταις οἱ ὡ τὰ τείχη, καὶ πόμ δόξοισι
 ἔργον αἰετῶν ἀφαιτήταις ἀφαιτήταις ὡσπερ ὅτι νίκη καὶ θύον-
 των. μάλιστα ὅ τῆ ὡ τῶν γυναικὸς ἀφαιτήταις καὶ τῆ μὲν τὴν τε
F βουλῆς πῶ τε πλήθους ἀπῶντος, ἐνδοξόν ὡ ἢ χρεῖ τῆς πό-
 λεως, καὶ λεγόντων καὶ νομιζόντων γερνέαι τῆς σωτηρίας
 ἀφαιτήταις σκέπαις αἰτίας. ἡφισαμένης δὲ τῆς βουλῆς, ὅ,
 πῶ αὐτῶν ἀφαιτήταις γρηγορατῶν προσκείται ἢ χρεῖν, τῶν
 ποῖσῶ καὶ ὡ παρῶν τοῖς δόξοισι: ὁδῶν ἢ χρεῖν αἴμα
 ἢ τῆ γυναικὸς ἔργον ἰδύσασθαι, ὅ μὲν ἀφαιτήταις συμβολόμενα παρ' αὐτῶν, ἔργον δὲ καὶ πῶ

ὅσα θεοῖς ἀρέποισι, δημοσίᾳ τὴ πόλεως ἀδελφύσης, ἐπεὶ δὲ
 ἢ βαλὴ τὴ μὲν φιλομύαι ἐπύεσε, δημοσίᾳς δὲ δαπνύας
 ἐποίησατο τὴ νεῶν κὶ δ' ἔδος, ὅσδ' ἐν ἡπὶον αὐταὶ χρέματα σωφ-
 σινετικῶσαι δδ' ἔτερον, ἀγαλμα κατεσκέασαν, ὅ δὴ καὶ φασὶ
 Ρώμαχοι κατὰ μῦθον ἐν τῷ ἱερῷ, φηγέζασθαι πικροτόν,
ΘΕΟΦΙΛΕΪ ΜΕ ΘΕΣΜΩ ΓΥΝΑΪΚΕΣ
ΔΕΔΩΚΑΤΕ. Τῷ τῶ καὶ δὲς χρέαται τῶ φωνῶ
 μύθολογοῦσιν, ἀχρηστοῖς ὁμοία καὶ χαλεπὰ πεισθῆναι πεί-
 θοντες ἡμᾶς. ἰδίοντα μὲν γὰρ ἀγάλαμα φωνῶν καὶ δακρυρ-
 ρόεντα, καὶ πινὰς μετέπειτα νοπίδας αἱματώδεις, ὅκ ἀδύνα-
 τὸν ὅστι, καὶ γὰρ ξύλα καὶ λίθοι πολλάκις μὲν ὄρατα σωά-
 γησι γόνιμον ὄρητος, πολλὰς δὲ χροιάς αἰῶσιν ἐξ ἑαυτῶν,
 καὶ δεχόμενα βαφαῖς ἐκ τοῦ περὶ ἔχοντος· οἷς ἕνια σημεῖον
 τὸ δαμόνιον, ὅσδ' ἐν αὐτῷ δδ' εἰε καλύειν. δυνάτον δὲ ἐμυγμῶ
 καὶ φαναγμῶ ψόφον ὁμοίον ἐβάλλειν ἀγάλαμα, καὶ ῥῆξιν ἢ
 χρέαται μορίων βιαιοτέρων ἐν βᾶθι χρομῶν ἕνα ρῥον δὲ
 φωνῶν καὶ χρέατα ἔτω σαφῆ καὶ περὶ τῶν καὶ δρῖστομον ἐν ἀ-
 ψύχῳ χρέατῶ πρῶτα πασιν ἀμνηστον εἰ μὴ δὲ τὴ ψυχῶ καὶ τὴ
 θεῶν ἀδύνατος ὄργων καὶ δημοσῶν καὶ μέρεσι λογικῶν
 χρέων ἢ χρέων καὶ ἀγαλῶν. ὅσα δὲ ἡμᾶς ἢ ἰσορία πολλοῖς
 ἀποβιάζεται καὶ πητανοῖς μῦθουσι, ἀνόμοιον αἰσθῆσει πάθος
 ἐπὶ νόμον τῶ φανταστικῶ τῆς ψυχῆς, σωαπαίθει δὲ δδ-
 ξαν ὡς περὶ ἐν ὑπνοῖς, ἀκρῶν ἐκ ἀκρῶν, καὶ βλέπειν οὐ
 βλέποντες δοκῶν. οὐ μὲν ἀλλὰ τοῖς ἑσθ' ἰσορίας καὶ φι-
 λίας περὶ τὴ θεῶν ἀγαλῶν ἐχρῶν, καὶ μὴ δὲ ἀπεῖν,
 μὴ δ' αἰσθῆσει τῶ ποιῶτων δυνάμοις, μέγα περὶ πίστιν
 ὅστι δὲ φανταστικῶ καὶ μὴ κατ' ἡμᾶς τῆς τοῦ θεοῦ δυνάμεως.
 ὅσδ' ἐν γὰρ οὐδ' ἀμῶν ἀδρῶν περὶ ἑσθ' οἰκεν, οὔτε φύσιν, οὔτε
 κίνησιν, οὔτε τέχνῳ, οὔτε ἰσῶν, οὔδ' εἰ ἢ ποιεῖ τῶ ἡμῶν
 ἀποπῆτων, καὶ μνηστοῦ τῶ ἀμνηστον, ὅσα λογῶν ὅστιν.
 ἀλλὰ μάλλον ἐν πασὶ ἀγαλῶν, πολὺ μάλιτα τοῖς ἔργῳ
 ἀνόμοιος ὅστι καὶ παρηλαγμῶν. ἀλλὰ τῶ μὲν θεῶν τὰ
 πολλὰ (κατ' Ἡρακλεῖον) ἀπίσθη ἀγαλῶν καὶ μὴ γινώσκου-
 σθαι. τὸ δὲ Μάρκιον, ὡς ἐπὶ μῦθου εἰς τὸ Αἰτίον ἀπὸ τῶ φρα-
 γίας, μισῶν πάνυ καὶ βαρυμόνος ἀγαλῶν φόβον ὁ Τύλλος,
 ἐπεβούλευεν ἀρελεῖν δὲ τῶ, ὡς εἰ νῦν ἀγαλῶν, λαβῶν ἐ-
 τέραν οὐ παρῆξοντα. πολλοῖς δὲ συστήσας καὶ ἀγαλῶν
 ἐπὶ αὐτὸν, ἐκέλευεν ἀδύνατος ἑσθ' οἰκεν τοῖς Οὐλοῦσθῳ
 ἀποδόντα τῶ ἀγαλῶν. ὁ δὲ φοβούμενος ἰδίωτης χρέαται,
 τοῦ Τύλλου φρατηρῶν καὶ δυνάμοις μέγιστον ἐν τοῖς
 ἑαυτοῦ πολίταις, ἔλεγε τῶ ἀγαλῶν ἀποδόντα Οὐλοῦσθῳ
 ἐὰν κελύσει. καὶ γὰρ λαβῶν πρῶτων κελύσει. ἀδύνατος
 δὲ δίδοναι καὶ λόγον, ὅσδ' ἐν νῦν ἀγαλῶν τοῖς βουλο-
 μένοις Αἰτιατῶν. χρομῶν ὅσα ἐκ κλησίας, οἱ παρῆξου-
 σμῶν τῶ δηματογῶν αἰσθῆσει παρῆξου δὲ πλῆθος.
 ἐπεὶ δὲ αἰσθῆσει τῶ Μαρκίῳ δὲ μὴ ἀγαλῶν ὅσα ἑσθ' οἰκεν
 ἀδύνατος ἐπεδίδου καὶ παρῆξεν ἀδύνατος λέγειν, οἱ δὲ βέλπ-
 σοι καὶ μάλιτα χρέωντες εἰρήνῃ τῶ Αἰτιατῶν ἐχρῶντο
 φανερῶ μετ' ἀδύνατος ἀκρῶν καὶ δυνάμοις κεινοῦ-
 τες, ἔδεισεν ὁ Τύλλος τῶ ἀπολογίας τοῦ ἀδύνατος. ἡ γὰρ
 ἐν τοῖς μάλιτα δεινὸς εἰπεῖν καὶ τὰ περὶ ἑσθ' ἔργα μεί-
 ζονα τῶ χρέων εἶχε τῆς ὑστερον αἰτίας. μάλλον δὲ ὅλας
 δὲ ἐγκλημα τοῦ μεγέθους τῆς χρέων ἡ μῦθου. οὐ
 γὰρ αὐτῷ ἀδύνατος ἀδικεῖσθαι, τῶ Ρώμῳ ἑσθ' οἰκεν μὴ
 λαβόντες, εἰ μὴ τοῦ λαβῶν ἐγγὺς ἐχρῶντο ἀγαλῶν Μάρκιον.

A deorum pertinent, ut publice praderentur.
 Quam munificentiam quum collaudassent pa-
 tres, & de publico tamen templum & simulacrum
 posuissent, non eo minus pecunia foeminae collata
 alterum signum fecere. quod Romani memorant
 in aede locatum vocem misisse huiuscemodi, P I A
 M E RELIGIONE FOEMINAE DEDICA-
 STIS. Bis hanc vocem fabulantur auditam, mon-
 stris similia, & abhorrentia a fide persuadentes no-
 bis. Nam sudorem signa videri emanare lacrymas-
 que, & sanguineas quasdam stillas, non sit impossi-
 bile. Ligna enim & lapides subinde situm contra-
 hunt, unde gignitur mador. Varios etiam edunt
 sua sponte colores & accipiunt tincturas ex aere,
 quibus diuinitus aliquid nihil sane prohibeat por-
 tendi. Iam fieri queat ut stridori muris & gemitu
 signa similem vocem reddant ex ruptura vel distra-
 ctione partium interiorum violentiore. Perfecta
 vero vox & sermo tam clarus, absolutus & diluci-
 dus ex inanimato nulla ratione fieri potest ut ex-
 eat, quum ne animus quidem nec deus citra cor-
 pus organicum & instructum congruentibus ad
 sermonem instrumentis queat vocem edere &
 differere. At ubi historia multis nos & locupleti-
 bus vrgeat testibus, similem sensui ibi statuen-
 dum est motum subeuntem opinandi vim, qui
 est in animo, inducere opinionem, quomodo
 in somno audire ea videmur quae non audiamus,
 & quae non videamus ea videre. Veruntamen qui
 perquam flagranti ardore & amore persequuntur
 deum, atque ideo nihil aspernari neque respicere tale
 valent, his diuinæ potentiae humanam sortem ex-
 cedens multum fidei facit maiestas. Nulla enim in
 re usquam conditionem humanam repraesentat,
 nec natura, nec motu, nec arte, nec viribus, neque
 si quid faciat quod efficere nos nequimus, & mo-
 litur, quod non valemus moliri, id absurdum sit.
 Imò vero qui in omnibus est ab similibus nobis, mul-
 to maximè alius operibus & diuersus est. Verum
 res diuinæ magna ex parte (ut Heraclitus ait) pra-
 tereunt ex diffidentia nostram cognitionem. Por-
 rò Marcium, postquam Antium ab expeditione
 est reuersus, perosus patiter & ob metum infestus
 Tullius tentauit mox per insidias sustollere: ad-
 uersus quem parem occasionem, hæc si effugisset,
 non esset habiturus. In quem quum multos con-
 citasset subornassetque, iussit ei abdicare se impe-
 rio, & rationem gesti imperii Volscis reddere. At
 timens Marcus, imperatore Tullio, cuius maximè
 inter suos ciues opes essent, priuatus esse, Volscis
 ait se redditurum, si iuberent, imperium, quod om-
 nium iussu suscepisset: rationem nunc quidem
 recusare, si quis poscat Antiatium, reddere. Con-
 uocato ad concilium populo, compositi concio-
 natores quidam exurrexerunt, plebemque inflam-
 mauerunt. Verum quum surgente Marcio, ardor
 tumultus reuerentia eius languesceret, & liberè di-
 cendi daretur ei facultas, atque optimus quisque An-
 tiatiū, & qui præcipue otio delectabantur, non dif-
 simularent benignè se audituros atque æquè iudica-
 toros, veritus Tullius est Marcii defensionem. Qui-
 pe erat cum primis disertus, ac priora facta benefi-
 centiâ posteriore culpa habebant maiore: imò cri-
 men erat illud profus magitudinis testimonium
 eius beneficii. Neque enim iniuria affectos arbi-
 trati se fuissent, quia Romam non redegerant in
 ditionem, nisi per Marcium rem eò deduxissent.

πολλὰ τῆς Ἰταλίας μέρη συνετάραξε, καὶ πολλὰς πόλεις
 ὄσδ' ἐν ἀδικύσας, τὰ πρὸς τὴν πατρίδα θυμῷ ὀργισάμενος
 ἔταραξε καὶ Ἀλκιβιάδης δὲ ὄργῳ μεγάλῳ αἴτιος συμ-
 φερῶν κατέστη τοῖς πολίταις, ἀλλ' ὅτε πρῶτον ἐγὼ μετὰ
 μελουμένους, ὄργῳ μόνον καὶ πάλιν ἀπορρίφθεις, ὅτε ἐπί-
 ᾤθη τοῖς στρατηγῶσι ἀμύρτωνόσιν, ὄσδ' ἐπαρείδε κακῶς βου-
 λυμένους καὶ κινδυνώοντας· ἀλλ' ὅσφ' Ἀλκιβιάδης ἐπαί-
 νείται μάλιστα πρὸς Θεμιστοκλέα, τοῦτ' ἐποίησε,
 πρὸς τοὺς τότε ἀρχόντας οὐ φίλους ὄντας, ἐλθὼν καὶ φρά-
 σας τὸ δέον καὶ διδάξας. Μάρκιος δὲ πρῶτον μὲν ὄλλω κα-
 κῶς ἐποίησε τὴν πόλιν, οὐχ ὑφ' ὅλης παθὼν, ἀλλὰ τοῦ βελτί-
 στου καὶ κρατίστου μέρους σωμαδικηθέντος αὐτῷ καὶ σωμαδῆσαι-
 τος· ἐπειὶ πολλὰς πρὸς βίβας καὶ δέησι μίαν ἰωμύων
 ὄργῳ καὶ αἰαίαι, οὐ τελεθεῖς οὐτ' εἴξας, ἐδήλωσεν ὅτι τὰ
 ἀφαιρέσει τὴν πατρίδα καὶ καταβόρειν, οὐχ ὅπως ἀπολα-
 βῆ καὶ κατέστη, βαρῶν πόλεμον καὶ ἀσπονδὸν ἐπὶ κρημέ-
 νος. πούτω γὰρ φησὶ τίς ἀφαιρέειν. Ἀλκιβιάδης μὲν γὰρ ὅτι
 βουλομένους ὑπὸ Σπαρτιατῶν, ἀφαιρέσει ἄμα καὶ μῖσος
 αὐτῶν μεταστῶν πρὸς Ἀθηνάσιν. Μάρκιος δὲ πρῶτα δι-
 χασα ποιούσας Οὐλοῦσας, οὐ καλῶς εἶχεν ἐγκαταλιπεῖν.
 καὶ γὰρ ἡμεῶν ἀποδείκτε, καὶ μεγάλῳ πίστιν εἶχε μὲν
 διωμάμεως, οὐχ ὡς ἑκαίνοσ, ἀποχρησμένων μάλλον ἢ χρω-
 μένων αὐτῷ Λακεδαιμονίων, ἐπὶ τῇ πόλει πεισίων, καὶ κυλι-
 δούμενος αὐτῆσ ἐπὶ τῷ στρατοπέδῳ, τέλος εἰς τὰς Τισα-
 φέρου χεῖρας ἀφῆκεν αὐτόν· εἰ μὴ νῆ Δία μὴ φθαρῶσαι
 τὰς Ἀθηνάσιν πρῶτα πασι, ποθὰν κατέστην, ἔτεράπευε. χρεῖ-
 ματα τοίνυν ὁ μὲν Ἀλκιβιάδης καὶ λαβεῖν ὅσα ἐπὶ πολλὰς
 ἐκ δωροδοκίων, καὶ ἀφαιρέσει κακῶς εἰς ἑσφίω καὶ ἀκαλα-
 σία ἰσότηται· Μάρκιον δὲ, σὺν πρῶτῳ δίδόντες οἱ στρατηγῶσι,
 λαβεῖν ὅσα ἐπέισαν. δὲ καὶ μάλιστα τοῖς πολλοῖσ ἐπαρτήσ
 ἡ ἐπὶ ταῖσ πεισίων ἀφαιρέσει πρὸς τὸν δῆμον, ὡς ὅσα
 ὅτι κέρδεσιν, ἀλλὰ δὲ ὑβρίν καὶ πεισίωνσιν τοῖς πένησιν
 ἐπηρεάζων. Ἀντίπατροσ μὲν οὖν ἐπὶ τὴν πρῶτην γραφῶν
 πρὸς τὸν Ἀριστοτέλει τὸ φιλοσόφῳ τελευτήσ, πρὸς τοῖσ ἀλ-
 λοῖσ (Φησὶν) ὁ δὲ καὶ τὸ πείθειν εἶχε τὰς δὲ Μαρκίου πρὸς
 ξείνοσ καὶ ἀρετὰσ ποῦτο μὴ πρῶτον ἐπαρτήσ ἐποίησεν αὐτοῖσ
 τοῖσ βίβασ, τὸν ὄγκον αὐτῶ καὶ τὴν ἐρημία σιωποῦσιν (ὡσ
 Πλάτων εἶπεν) αὐτῶ δὲ μὴ ὑπομείναισ. τοῦ δὲ Ἀλ-
 κιβιάδου τὸν αἰτίον ὅτι σαρμῶν χρεῖσασ τοῖσ ἐπιτυχῶσ
 σιν οἰκείωσ, οὐδὲν θαυμαστόν ἐσ οἷσ κατάρθου, τὴν δὲ ἀσ
 αἰτεῖν μετ' ἑσφίωσ καὶ ἡμῶσ δὴ μεροδοσῶν· ὅπου καὶ τῶν ἀ-
 μύρτημάτων ἐνία πολλὰσ χρεῖσιν εἶχε καὶ ὄσων. ὅσων ὄσων
 μὲν οὐ μικρὰ βλάβησ οὐδὲ ὀλίγα τὴν πόλιν, ὄσων ἀπε-
 δείκτε πολλὰσ ἡμεῶν καὶ στρατηγῶσ· ἑκαίνοσ δὲ μελίων
 ὅτι πολλὰσ ἀρετῶσ καὶ ἀδραγαθίασ ἀρετῶ πρῶσ
 χροσῶν, ὄσων ἐπέσειν. οὕτω τὸν μὲν, ὄσδ' ἐπαρτήσ κακῶσ, ἐδύ-
 νατο μισεῖν οἱ πολῖται· τὸν δὲ πρῶτον θαυμασμένῳ μὴ φι-
 λείσασ. καὶ γὰρ τοῖ Μάρκιουσ μὲν οὐδὲν ἀπεδείξατο τῇ πό-
 λει στρατηγῶν, ἀλλὰ τοῖσ πολεμίοισ κατ' τῆσ πατρίδοσ· Ἀλ-
 κιβιάδου δὲ καὶ στρατευομένου πολλὰσ καὶ στρατηγῶν
 ἀπέλαουσ οἱ Ἀθηνάσιν, καὶ παρὼν ἐκράτει τῶν ἐργῶν
 ὅσων ἐβούλετο, καὶ μὴ παρὼνσ, ἰσῶσαι αἱ ἀφαιρέσει. Μάρ-
 κιοσ δὲ παρὼν ὑπὸ Ῥωμαίων κατεδικάσθη, παρὼν
 δὲ Οὐλοῦσασ διέφθασ, οὐ δικῶσ μὲν οὐδὲ ὁσῶσ
 αἰτίαι δὲ τοῦ βίβασ παρὼνσ αὐτόσ, ὅτι δημοσία τὰ

A multas Italiae partes concussit, multasq; nihil me-
 rentes, ob indignationem in patriam, affli-
 xit vrbes. Quauis Alcibiades quoq; ciuibus im-
 pellente bile multarum extitit machinator cala-
 mitatum, vt primū tamen pœnitere cognouit
 eos, mollitus est, ac quum iterum fuisset ab iis re-
 pudiatu, non probauit pœtorum errores, neque
 malè consulentibus & periclitantibus conuiuit:
 verū factum, quod erga Themistoclem pœci-
 pue celebratur Aristidis, idem erga illos duces,
 quauis inimicos, egit, quos adiit, indicauitque,
 atq; docuit quid ex vlu esset. Marcius primū to-
 tam ciuitatem infestauit, quum læsus non esset à
 B tota, sed optima potissimaq; pars esset vnà cum eo
 vulnerata, atq; de eo doleret. Deinde multis lega-
 tionibus & precibus quum vnā procurarent of-
 fensam ac dolorem, quia his inflexus non est neq;
 dedit locum, declarauit ad obterendam atq; pro-
 ruendam, non ad recipiendam patriam & reditum
 sibi parandum, bellum se atrox atque inexpiabile
 concitasse. At hoc certè dicas esse inter eos discrimi-
 nis. Alcibiades ex metu simul & odio Spartia-
 tarum insidiis appetitus ab iis transiit ad Atheni-
 enses: Marcio Volscos, quem illi omnibus officiis
 C prosequerantur, parum honestum erat deserere.
 Siquidem dux creatus ab iis fuerat, summamq;e
 acceperat cum potentia fidem, non vt ille, quo ab-
 utebantur potius quàm vtebantur Lacedæmonii,
 quum oberrasset Sparta, mox volutatus in castris
 esset, permisit demum se in Tissaphernis arbitri-
 um, nisi sanè redire quum cuperet in patriam, ne
 perirent funditus Athenæ, obseruauit illum. At-
 qui pecuniam Alcibiadem minus honestè mer-
 cenariam frequenter accepisse, & turpiter in lu-
 xum profudisse & libidines, literis proditum est:
 Marcium vt caperet quod honoris causa dabatur,
 non induxerunt imperatores. Vnde in dissentio-
 nibus ciuilibus de ære alieno multitudine summo
 D fuit odio, quasi non compendii gratia, sed per con-
 tumeliam & fastidium insultaret ipsis. Antipater
 autè in epistola quadam de Aristotelis philosophi
 obitu scribens, Inter cetera, inquit, vi pœditus fuit
 ille ducendi animos. Marci res gestæ & vir-
 tutes, quòd hoc claudicarent vno, illis ipsis de qui-
 bus bene merebatur acerba fuerūt, qui superciliū
 eius, & solitudinis, vt Plato ait, peruicaciā contu-
 bernalem non tulerunt. E diuerso Alcibiadis, qui
 comiter agere cum aduentib. nouerat, non est mi-
 rum rerum ab eo pœclare gestarū florentē gloriā
 E cum beneuolētia ciuiū & honore fuisse fauorabi-
 lem. Quandoquidē etiam offensæ nonnullæ eius
 sæpe acceptæ illis fuerunt & delectabiles. Inde hic
 quanquā non modicis neq; paucis incōmodis af-
 fecerat rempublicā, dux tamen pœtorq; identidē
 designatus est: ille quū ob multa decora & strenuè
 facta legitimè ambiuisset consulatū, est pœteritus.
 Ita superiore ciues non poterant, vel læsi, odisse: al-
 ter hoc assequeretur, vt quū admiraretur eum, nō
 amarent tamen. Enimuerò nihil Marcius reip. Im-
 perator pœstitit, sed contra patriam hostib. multa:
 Alcibiadis benefacta & militis subinde & ducis
 F sensit populus Atheniensis, ac pœsens, quantum
 volebat, erat aduersariis superior, absente eo vale-
 bant calumniæ. Marcius damnatus à populo Ro-
 mano pœsens est, Volsci pœsentem intereme-
 runt, improbè quidem ac nefariè: colorem pœ-
 buit ipse tamen probabilem, quòd quum publicè

ad conditiones pacis non descendisset, priuatim adductus à fœtminis, odium hostile non sustulisset tamen, sed flagrante adhuc bello, tempora perdidisset & corrupisset. Decuerat vero de eorum qui ipsius sequuti fidem fuerant sententia se recipere, si maximam sui erga illos officii ducebat ratione: sin nulla Voiscorum cura tangebatur, sed vt iræ satisfaceret intulit bellum, qua expleta id profequi desuit, non matris gratia parcere oportebat patriæ, sed vna cum patria parēti. Nempe pars erat & mater & coniunx eius quam oppugnabat patriæ. At publicis obsecrationibus precibusq; legatorum & suppliciiis sacerdotum spretis, receptus matri condonatus, nō genitricis honos, sed labes erat patriæ: q̄ cōmiseratione & deprecatione vnus fœminæ causa est incolumitatem consequuta, velut indigna quæ conseruaretur propter semetipsam. Inuidiosa igitur hæc & crudelis fuit atque importuna profecto gratia, neutramq; in partem recta: signa enim remouit nec assensus hostibus, nec cum assensu sociorum. Quorum fuit fons omnium austeritas, intolerabilis arrogantia & peruicacia, quæ sua sponte est vulgo tædiosa: confociata vero cum ambitione efferatur profus, atq; intolerabilis euadit. Siquidem nec prensant, qui his vitijis contacti sunt, multitudinem, perinde vt si non cupidi sint honorum, deinde stomachantur repulsam passii. Quippe supplicem se non præbere neq; blandum plebi, id Metellus etiam & Aristides & Epaminondas habuerunt: sed quod vere floccifacerent ea quorum erat in nutu posita, populi delatio & ereptio. At in exilium pulsi decennale, repulsam passii, & damnati sæpius, non fuerunt infelici ciuibus insolentiæ eius causa: verum amplexi eos sunt vbi fuerunt pœnitentia ducti, & ingratiā redierunt cum perentibus. Vt enim quisq; minime obsequitur plebi, ita minime debet eam vlcisfi: quod maxima offensio ob repulsam ex immodica nascatur gloriæ siti. Atqui Alcibiades honoribus delatis non ibat inficias duci se, & angere præteritum: vnde acceptus & gratus studebat esse iis quibuscum agebat. Marcio vero vt coleret illos qui prouehere eum ad honores & augere poterant, non permittebat superbia, iram autem & ægritudinem incendebat neglecto ambitio. Atq; hæc sunt quæ in eo viro culpes, cætera sunt splendida omnia. Temperantia & abstinentia cum præstantissimis & innocentissimis Græcis, nedum cum Alcibiade, hercule audacissimo in his & honesti securissimo, sit conferendus.

A Διὰ λύσεις μὴ προσδεξάμενος, ἰδίᾳ ὅτι πειθεῖς ὑπὸ τῶν γυναικῶν, οὐκ ἔλυσε τὴν ἔχθραν, ἀλλὰ τὸ πολέμου μέροντος, ἀπώλεσε τὸν χαρὸν καὶ διέφθειρε. πείσαντα γὰρ ἔδει πῶς περὶ βλάβης ἀπελθεῖν, εἰ τῷ πατρὶος ἐκείνοις δικαίως πλείον ἐποίητο λόγῳ. εἰ δὲ μὴδὲν ἐφρόντιζε Οὐλοῦσκων, ἀλλὰ τὴν ὀργὴν ἐμπλήσσει τὴν αὐτῶν βουλόμενος ἐπὶ τὸν πόλεμον, εἰτ' ἔληξεν, οὐδ' ἀπὸ τῶν μητέρων καλῶς εἶχε φείσασθαι τῆς πατρίδος, ἀλλὰ καὶ σὺν τῇ πατρίδι τῆς μητέρος μέρος γὰρ ἦν καὶ ἡ μήτηρ καὶ ἡ γυνὴ τῆς πατρίδος ὡς ἐπολιόρκει. ὃ δὲ δημοσίαις ἰκεσίαις καὶ δεήσιν ὑποσέων καὶ λιταῖς ἱερέων ἀπηνῶς χρῆσάμενος, εἴτα χερύσασθαι τῇ μητρὶ τὴν ἀμαχίαν, οὐ τῆς μητέρος ὡς πῆμ, ἀλλ' ἀπηνῶς τῆς πατρίδος, οἴκτω καὶ ὑποτακτικῶς ἀπὸ μίας γυναικὸς σωζόμενος, ὡς οὐκ ἀξίας σώζεσθαι δι' αὐτὴν. ὅτι φθόνος γὰρ ἡ χάρις, καὶ ὠμὴ καὶ ἀχαριστος ἀληθῶς, καὶ παρὸς ὁστέτερος ἔχουσα ὁ δ' ἄνθρωπος. ἀμαχίαν γὰρ μὴτε πειθεῖς ὑπὸ τῶν πολεμικῶν, μὴτε πείσας πῶς συμπολεμοῦσας. ὡς ἀπὸν ἀπηνῶν, ὃ ἀνομίλητον τῷ ἔθῳ καὶ λίδμ ὑπορήφαιον καὶ αὐθάδες, ὃ καὶ αὐτὸ μὲν, ἐπαχθῆς ὅτι πῶς πολλοῖς, τὰ δὲ φιλοτίμω παρὸν, γίνεται πόνυτάπασιν ἀχρῆιν καὶ ἀπαραίτητον. οὐ γὰρ θεοπύδοισι τοῖς πολλοῖς ὡς μὴ δέομενοι πῆμης, εἴτα χαλεπαῖνοισι μὴ τυγχάνοντες. ἐπεὶ τὸγε μὴ λιπαρῆ μὴδὲ θεοπύδοισι ὄχλων εἶ), καὶ Μέτελλος εἶχε, καὶ Ἀριστείδης, καὶ Ἐπαμινώνας. ἀλλὰ τὰ καταφρονεῖν ἀληθῶς ὡς δὲ ἡμῶς ὅτι καὶ δουῶν καὶ ἀφελέσθαι κύριος, ὅξοφρακίζομενοι καὶ ἀποχειροτονούμενοι καὶ καταδικάζομενοι πολέμους. οὐκ ὠργίζοντο τοῖς πολίταις ἀγνωμοῦδοισι, ἀλλ' ἠγάπων αὐτῶν μεταμελοῦσας, καὶ διηλλάττοντο ὑποκαταλιώτων. τὸν γὰρ ἠκίστα θεοπύδοισι, ἠκίστα παρὸς πῆμης πῆμης εἶ) τῶν πολλῶν. ὡς ὃ χαλεπαῖνει μάλιστα μὴ τυγχάνοντα τῆς πῆμης, ὅτι τῷ σφόδρα γλίχασθαι φύομενος. Ἀλκιβιάδης μὲν οὖν οὐκ ἠρνεῖτο πῆμης χάριεν, καὶ δυσφορεῖν παρὸς ἡμῶς, ὅθεν ἐπειρῶτο προσφίλης εἶ) τοῖς παρὸς καὶ κεχρησμένους. Μάρκιος ὅτι θεοπύδοισι μὲν οὐκ εἶα τοῖς πῆμης δυνατοῖς καὶ αὐξῆιν ὃ ὑπορήφαιον, ὀργῶν ὃ καὶ λυπην ἀμελοῦμενος τὸ φιλότιμον παρῆχε. καὶ τῶν ἔστιν ἀπὸν ἀπηνῶν τῷ αὐθῶς. τὰ δὲ ἄλλα πόνυτα, λαμπρῶς. σωφροσύνης ὃ καὶ χρεμῶν ἐγκρατείας ἐνεκα τοῖς δῆμοις καὶ καταρωτάτοις τῶν Ἑλλήνων ἀξίον αὐτὸν παρῆχεν, οὐκ Ἀλκιβιάδῃ μὰ Δία τὰ δρασυντάτω παρῆχεν.

E τῶντα καὶ ὀλιγοροῦσας τῶν καλοῦ ἡμεροῦ.

